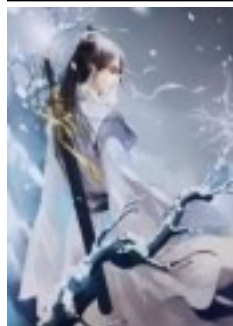

Phúc Khí Thần Bộ

Contents

Phúc Khí Thần Bộ	1
1. Chương 1: Tiết Tử	1
2. Chương 1-2	2
3. Chương 2	10
4. Chương 3	20
5. Chương 4	27
6. Chương 5	38
7. Chương 6	53
8. Chương 7	62
9. Chương 8	71
10. Chương 9	79
11. Chương 10	88
12. Chương 11: Kết Thúc	98

Phúc Khí Thần Bộ

Giới thiệu

Editor : Lão Xung Tử
Thể loại: Cổ trang, mỹ công, gốc thụ, hài. Cổ nhân có câu làm người thì cần

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phuc-khi-than-bo>

1. Chương 1: Tiết Tử

Có câu, làm người há có thể vô danh?

Năm xưa Kinh Kha oanh oanh liệt liệt, đâm Tần vương một nhát kiếm, khiến muôn người kính ngưỡng, lập nên một thiên “Thích khách liệt truyện” đi vào lòng người, nức tiếng muôn đời.

Ngay đến thích khách còn có thành tựu như vậy!

Nghĩ ta thân tại Lục Phiến Môn, giữa vô số anh hùng hào kiệt, những con người không tiếc thân mình hi sinh vì chính nghĩa, dốc hết bầu nhiệt huyết của mình, trung nghĩa can đảm như vậy, cứ cung tận tụy vì nhiệm vụ như vậy, sao có thể không lưu truyền hậu thế cho được?

Phúc Thường phấn khởi tưởng tượng mình trở thành một huyền thoại hào hùng trong Lục Phiến môn, được tôn vinh công đức, được hậu thế kính ngưỡng...

Được hậu thế kính ngưỡng...

“Dư Phúc Thường, người ngồi đó ra vẻ cao thâm làm gì hả? Cái bộ dạng ngu ngốc của người vẫn ở đây tồn tại mãi cơ à, càng nhìn càng thấy ngu. Qua đây ngủ với ta!”

“Cao Phi Phàm, đã bảo bao lần không được gọi ta là đồ ngốc mà! Ta đây vốn, vốn đã... không thông minh cho lắm, bị người gọi vậy sẽ càng ngốc thêm đó.”

“Ta cứ gọi đây, ngu ngốc, ngu ngốc, ngu ngốc! Người dựa vào gì mà có thể lẩn lút một danh bộ nổi tiếng được đích thân hoàng thượng khen thưởng như ta? Gọi ít đi, thì cái đồ ngốc nhà người làm sao có thêm vận may ngu ngốc được?”

“Còn... còn gọi vậy nữa ta khóc cho người xem!”

“Lên giường mà khóc, ta thích nhìn người khóc nè.”

Bàn tay thon dài xộc tới nhéo nhéo cái mũi phồng lên như bánh bao, nụ cười ác ôn phá hỏng cả vẻ ngoài khôi ngô tuấn tú, nhìn chằm chằm sinh linh đáng thương đang rối cả lên.

Người ngồi trước bàn chỉ kịp hét lên một tiếng “Danh bộ Lục Phiến môn truyền kì của ta!” đã bị kẻ còn lại chặn miệng – hôn môi.

Đêm, ngòi bút đầm mực viết đến đây thì ngừng, xuyên qua ô cửa sổ giấy giữa cảnh tranh tối tranh sáng, có thể thấy hai thân thể đang quấn chặt lấy nhau trong phòng, ngay lúc ấy thì ngọn đèn dầu le lói tắt rụi.

2. Chương 1-2

Mẫu thân từng nói, ta là người rất may mắn.

Bà kể rằng, lúc sinh hạ ta rất khó khăn, vất vả một ngày một đêm ta mới chịu chui ra, nhưng ngờ đâu toàn thân lại tím đen, hơi thở yếu ớt.

Bà đỡ vốn là người có kinh nghiệm, thấy vậy liền phán rằng ta không thể sống nổi, khuyên phụ thân mẫu thân ta đừng quá đau lòng, cứ coi như chưa từng sinh ra ta. Nhưng dẫu sao ta cũng là con đầu lòng của hai người, phụ thân ta lúc ấy bị phần muốn chết nhưng hận nỗi chẳng có nơi nào để phát tiết, vậy là ông liền đâm mạnh lên vách tường.

Đánh đến mức cửa sổ cũng phải run bần bật, cả gian nhà rung chuyển.

Đó cũng chính là tuyệt kĩ thành danh của phụ thân – Phi Vân chưởng.

Nếu không phải vì uất ức tới cực điểm thì ông cũng không sử dụng nó vào thời điểm như thế này

Mà điểm mấu chốt ấy là, Phi Vân chưởng khiến gian nhà rung liên hồi, lan tới chiếc bàn mà ta đang nằm trên, khiến ta bị chấn động phun ra một ngụm máu đen, ta sống lại như một kỳ tích!

Có lẽ vì bị ngạt trong bụng mẫu thân quá lâu, dẫn đến nghẹn khí, sau khi ta sống lại, các đại phu đến xem bệnh cho ta đều chẩn đoán rằng ta sẽ trở thành một kẻ ngớ ngẩn, bởi dù họ có vỗ ta thế nào ta cũng không khóc lấy một tiếng, chỉ mở thật to đôi mắt, nhìn họ mà cười một cách ngây ngô vô tội.

Mẫu thân ta lần đầu sinh con, lòng đau như cắt, nhưng rồi cũng nghĩ thông mà nói rằng: “Ngốc thì ngốc! Dù ngốc cũng vẫn là con trai của Ngọc Linh Lung ta, ta không tin Thất Xảo Linh Lung ta đây không dạy nổi nó.”

Vậy là, ta bước vào đời với nụ cười khờ khạo, cũng kể từ đó thế gian xuất hiện thêm một người tên “Dư Phúc Thường” – con cá nhỏ đã thoát khỏi lưới của Diêm Vương.

Mẫu thân đặt tên cho ta là “Phúc Thường”, vừa hay phụ thân ta lại họ Dư, đại nạn không chết, dư phúc nhiều nhiều, thường thường trường trường cửu cửu. [đại nạn không chết, sẽ được hưởng thêm nhiều phúc lộc, luôn có được cuộc đời dài lâu]

Lấy tên là “Phúc”, ta lớn lên dưới sự chăm sóc, bảo bọc của phụ thân mẫu thân, quả thực chỉ mắc đôi ba thứ bệnh vặt, chứ bệnh nặng thì chẳng thấy bao giờ. Chẳng qua bởi khi mới sinh ra suýt chút nữa thì phải trở lại địa phủ báo danh với lão Diêm Vương, nên không đủ ba hồn bảy phách như người bình thường, mà thiếu đi tâm nhãn. [Tâm nhãn = thông minh, lanh lợi, thấu hiểu sự đời, lòng người]

Khi muội muội kém ta hai tuổi lên hai, bắt đầu biết làm nũng khiến phụ thân mẫu thân yêu thương, và cũng biết túm lấy tóc bắt nạt ta, thì ta rốt cuộc cũng học được từ đơn đầu tiên trong đời mình.

Không phải “Phụ thân” cũng chẳng phải “Mẫu thân”, mà là “Muội”.

Hơn nữa giọng nói còn muôn phần nịnh nọt đến mức đáng xấu hổ.

Hóa ra, mẫu thân nói có gây tốt ắt sinh hiểu tử quả thực không có sai.

Ta tuổi tuy nhỏ nhưng đã kiểm nghiệm chân lý này trong thực tiễn không biết bao lần rồi.

Năm lên tám, ta luyện trung bình tấn [tấn pháp cơ bản của võ thuật] vậy mà tiểu ướn năm cái quần liền, khiến phụ thân không thể chịu nổi, cho rằng tuyệt kỹ võ công “Kim Lăng thần bộ” không người nối nghiệp, gần như tuyệt vọng với ta.

Mà mẫu thân lại vốn là một “Gia Cát thần toán” [ý chỉ thông tuệ] thì mạnh mẽ hơn nhiều.

Bà cho rằng ta tuy thiên tư thiếu hụt, nhưng vẫn có đôi mắt rất thành thật, là một đứa trẻ ngoan ngoan, chăm chỉ lại kiên định, mà chứng cứ của nàng lại chính là... năm cái quần ướn sũng của ta, nhìn coi, bị phụ thân bắt đứng trung bình tấn suốt bốn canh giờ, vẫn ngoan ngoan không rời khỏi góc tường dù chỉ một bước, kể cả khi tiểu ra quần rồi cũng quyết không lùi bước, sự cứng cỏi này, những đứa trẻ tự cho mình thông minh, hiểu biết hơn người sao có được cơ chứ?

Bà còn bảo, phàm là người thông minh, làm gì cũng mưu lợi, chắc gì đã chịu khổ công học từ căn bản, chẳng thể có kiến thức vững như kẻ ngốc, phụ thân có đứa con trai như ta, thực sự là phúc phận của ông đấy.

Phụ thân nghe xong, dở khóc dở cười, mới đầu là xem xét lại ta một hồi, thế nhưng dẫu ta theo ông luyện võ tới tận năm mười tuổi, nhưng ngoài Trung Bình tấn ra thì vẫn chẳng có chút tiến bộ.

Gỗ mục không thể điêu khắc, phụ thân cũng không hề nghiêm khắc đốc thúc ta luyện công.

Lúc nào tâm tình tốt thì kiên nhẫn dạy ta mấy chiêu, bắt ta học cho thật nhuần nhuyễn mấy món võ phòng thân đó, còn lại thì đều qua loa đại khái mặc ta tự do thoải mái, không yêu cầu gì thêm.

Mẫu Thân thần cơ diệu toán của ta cảm thấy ta có lẽ không có thiên phú võ thuật, nhưng ít nhiều gì cũng phải được thừa hưởng chút thiên phú toán học của bà chứ.

Vậy là năm ta mười tuổi, mẫu thân tiếp nối cây gậy của phụ thân, dạy ta đủ loại bát hành ngũ quái, toán học kì lạ, rồi lại cả y thuật, ba năm khổ luyện, khiến mũi ta thính như mũi chó, chỉ cần ngửi một cái liền biết bát thuốc trên tay là thạch tín hay lưu huỳnh, không ngu ngốc mà uống phải. Hơn nữa, cái mũi này còn tiện lợi ở chỗ, mỗi lần bị mẫu thân nhốt trong ngũ hành trận không thoát ra được, đối diện hoa mắt chóng mặt, thì chỉ cần đi theo mùi thức ăn từ phòng bếp tỏa ra liền có thể thoát thân. Mỗi lần như vậy ta đều nhận ra trong mình xuất hiện một nghị lực phi thường, một đường xuyên qua tầng tầng lớp lớp trận đồ, tìm được đến đúng phòng ăn.

Trong quá trình khổ luyện, tình cảm giữa ta và muội muội lại rất tốt.

Bản thân muội ấy khi mới lên hai đã bộc lộ bao nhiêu ưu điểm thừa hưởng từ phụ mẫu, phải nói là thông minh vô cùng, nhưng hiềm nỗi xung quanh chẳng có bạn bè để chơi cùng, nên đành phải quần quít lấy một kẻ ngốc như ta — Dấu sao phụ mẫu cũng đã dặn dò, đừng để ta ra ngoài một mình, để nhờ đâu có bị người ta bắt nạt, cũng có muội ấy ra ứng phó, như vậy yên tâm hơn nhiều.

Khi đó muội muội thường thích đến bờ sông hái hoa dại, cỏ dại rồi trang điểm cho ta.

Muội ấy thường bảo ta rất xinh xắn, mặc bộ váy hoa của muội ấy vào nhất định còn xinh đẹp hơn nữa.

Trò chơi giả gái này tới khi muội muội tìm được bạn chơi mới ngưng hẳn.

Chuyện là có một hôm, khi đang đi theo bờ sông để về nhà thì muội muội nhìn thấy một con chó hoang bị người ta đánh đang hấp hối. Vậy là con bé mang nó về, chăm sóc thật tốt, sau đó, ngày nào cũng nhiệt tình huấn luyện chú chó nhỏ, không thèm chơi với ta.

Nàng gọi chú chó nhỏ kia là A Hoàng, còn nói nó so với ta nghe lời hơn nhiều.

Thực khiến ta đau lòng mãi thôi.

Em gái không thèm để ý tới ta, ta cũng chỉ đành tiếp tục cuộc sống thường nhật, vừa quay cuồng, nghiêng ngả thoát ra khỏi trận đồ của mẫu thân, cũng chẳng ai đưa ta đi chơi, chỉ có thể đưa chân đến phòng bên cùng phụ thân mặt đen xì mà luyện võ công thôi.

May mắn là thời kì này cũng không kéo dài quá lâu.

Chú chó muội muội cho là rất trung thành ấy lại tự dưng phát điên, vì một miếng xương mà cắn chủ nhân rồi bỏ chạy.

Tuy rằng muội muội ta là một đứa đa tài khéo léo, một khi ra khỏi nhà thì từ ông lão tám mươi tuổi cho đến đứa nhỏ ba tuổi đều vô cùng nghe lời nhưng đây là một con chó nhỏ không hiểu tiếng người, muội ấy dấu có tài năng đến đâu đi nữa thì cũng chắc gì đã dạy nổi nó!

Mẫu thân xót xa ái nữ vô cùng, liền ra lệnh không cho nuôi bất cứ một thú cưng nào nữa, nếu từ nay về sau muội muội ta còn dám dẫn một con chó hoang nào về, thì nhất định sẽ bị đuổi ra khỏi nhà. Thế nên, muội muội tài trí của ta liền khảng khái đem ta ra làm thể thân cho A Hoàng.

Trải qua hai tháng đau đớn “tang cẩu”, muội ấy cũng thay đổi khẩu vị với ta, không muốn ta hóa trang thành tiểu cô nương nữa mà cực ham thích một trò chơi khác mang tên “Phi đĩa”. Thẳng thừng huấn luyện ta, để rồi dấu muội ấy có phi cành cây, lá cây, chân gà hay vân vân gì đó ta cũng có thể ngậm trở về.

Đến năm ta mười ba tuổi, phụ mẫu cái gì có thể dạy đều dạy ta hết nhẵn rồi, vẫn không hoàn toàn tuyệt vọng với việc giáo dưỡng. Hai người đều thấy rằng, ta đối với võ công hay kỵ quan kỳ học [thiết kế trận pháp *có lẽ vậy*] đều khó có thể lĩnh ngộ, nhưng có lẽ có thể trở thành một trạng nguyên.

Vì thế mà hai người liền ôm ảo tưởng đẹp đẽ mang ta đến “Nam Sơn học viện” nổi tiếng toàn thành, nhờ Đông Quách lão sư giảng dạy cho ta.

Xuất phát từ lòng kính ngưỡng với “Kim lăng thần bộ” tức phụ thân ta, và lòng kính trọng dành cho mẫu thân ta, Gia Cát nương tử Ngọc Linh Lung đã từng nhiều lần hiệp trợ trợ phụ [chồng] phá nhiều kỳ án, lại nhìn gương mặt ta sinh ra thanh tú nhã lệ, không hề giống thẳng đần chậm hiểu, Đông Quách tiên sinh liền vui vẻ nhận ta.

Đáng tiếc, ta mới ở “Nam Sơn học viện” có ba ngày, mà bao nhiêu hào quang huy hoàng đều biến mất hết trơn hết chọi, chỉ hận sắt xấu không thể mài thành dao, chỉ hận học trò quá ngu dốt mà thôi.

Nhưng phụ tử vẫn cố gắng dạy ta Tam Tự Kinh và Bách gia tính* nhập môn.

*Bách gia tính: Họ của trăm nhà, là cuốn sách ghi lại các họ phổ biến của Trung Quốc

Đông Quách tiên sinh dạy ta nửa năm mà ta cũng mãi dậm chân tại “Triệu Tiên Tôn Lý” còn biến ra sau đó là đến “Dư Phúc Thường”, tiên sinh thấy ta ngu dốt vốn không thể đào tạo được, lại sợ làm xấu mặt phụ mẫu ta nên không thể đuổi học ta, đành lợi dụng quyền chức sắp xếp cho ta làm một thư đồng rảnh rồi. Dù sao ta cũng là người có nề nếp, bảo ta mài mực ta quyết không mài qua loa cho xong, bảo ta rót

trà, ta cũng không mang nước chưa sôi ra trên chộc thầy giáo, chỉ cần ta chớ có cười ngu, cố gắng làm ra vẻ cao thâm khó lường, thì sẽ chẳng có đệ tử nào bắt thóp được cả, thời gian còn lại trong lớp học, ta đều tâm hồn treo ngược cành cây, hoặc tìm Chu Công ăn lẩu*.

* Tìm Chu Công ăn lẩu = Ngủ gật

Những năm ở Nam Sơn, ta thường ra ngồi lặng im ở gốc cây tùng xong núi, ngẩng đầu nhìn trời, nhìn áng mây trắng trôi qua, trong lòng tràn đầy những suy nghĩ xa xôi; lại cúi đầu nhìn Nam Sơn, mắt nhắm mắt mở, như đi vào cõi thần tiên, tâm hồn không biết phiêu dạt nơi nào. Chẳng màng chi những ánh mắt dị nghị của sư huynh đệ đồng môn, khiến bao người chú ý.

Cứ thế mãi, mấy sư huynh đệ cũng có kẻ đâm dao sau lưng đến mách với tiên sinh, hỏi ta là ai mà được hưởng đặc quyền như vậy, đến lớp không cần nghe giảng, tự tiện chạy chơi ở hậu sơn cũng không bị quản thúc hay chịu phạt. Tiên sinh bị chất vấn như vậy, thẹn quá hóa giận, mắng lũ đệ tử học hành không nên thân, còn tiện thể tăng bốc rằng ta là đại trí giả ngu! Hỏi họ rằng có từng thấy ai có thể từ sáng đến tối đều ngồi nghĩ ngợi với dáng vẻ vừa thâm sâu, vừa suy tư chưa? Ngẫm ra nhất định phải là một tài năng đáng quý! Không giống mấy người bọn họ bụng dạ hẹp hòi, tưởng rằng học được Thiên gia thi, Bách gia tính thì giỏi rồi đấy à? Nghiên cứu học thức quan trọng phải có ngộ tính, mà ta ngồi suy ngẫm giữa trời đất như vậy chính là “ngộ”, tương lai nói không chừng có thể viết nên huyền thoại, lập thành nghiệp lớn.

Tiên sinh cứ vậy chụp cho ta cái mũ của một bậc anh tài vô tiền khoáng hậu, “Tiên bất kiến cổ nhân, hậu bất kiến lai giả”*, khiến các sư huynh đệ nghe xong liền nhìn ta với ánh mắt vô cùng kính nể, vơi đi vài phần khinh miệt lúc trước, điều này khiến ta cảm kích vô cùng! Tiên sinh nói ta sau này có thể trở thành một đại thi hào, một nhà tư tưởng lớn, những lời này khiến ta trằn trọc cả một đêm, rồi hạ quyết tâm không thể phụ sự kì vọng của tiên sinh, tương lai nhất định phải viết một cuốn sách để cảm tạ ân dạy dỗ của tiên sinh — tuy rằng không thể viết “Luận ngữ” như thánh nhân đời xưa nhưng ít ra cũng có thể viết ra một cuốn “Đông Quách tiên sinh truyện” ca ngợi tấm gương sáng chói muôn đời!

*Tiên bất kiến cổ nhân, hậu bất kiến lai giả: tương đương, vô tiền khoáng hậu, trước nay chưa từng có

Đáng tiếc sau khi ta thổ lộ rõ ràng suy nghĩ này với tiên sinh, thì mặt mũi Đông Quách tiên sinh đầu tiên xám xịt cả lại, tiếp đó thì đen kịt lại như than chì, liên tục xoa tay giận dữ nói: “Thôi thôi thôi, ta cũng không cần người dốc sức vì sư phụ này làm gì, chỉ cần mai sau nếu có ai hỏi sư phụ ngươi là ai, ngươi đừng nói ra tên ta là được!”

Vậy là ta lẩn lộn ở “Nam sơn học viện” được hai năm, phụ mẫu đến thăm ta, đều vì ta tận tình tuân theo sư lệnh, bày ra bộ mặt cao thâm khó lường không có tí ngốc nghếch nào mà xem tí nữa bị hù chết.

Rốt cuộc cũng vô cùng vui vẻ vì cuối cùng ta cũng tìm được một danh sư, dù là trong khí chất hay hành vi thì đều có sự thay đổi lớn.

Mọi chuyện chỉ bại lộ bởi một viên quan kiểm sát việc học.

Đó là một lần bại lộ vô cùng thành công.

Hay nói cách khác, chính là ta thành công rồi, nhưng ta cũng suýt chút nữa lộ ra bộ dạng ngu ngốc trước mặt người ngoài, khiến tiên sinh chẳng dám giữ ta lại nữa.

Học viện Nam Sơn không giống với những trường tư thục thông thường, mà là một Quốc viện. [kiểu giống Quốc Tử giám]

Qua bao triều đại lịch sử, có rất nhiều đệ tử học tại đây làm quan trong triều, cho nên chế độ thi lên cấp cũng vô cùng nghiêm khắc.

Hai năm một lần, quan Sử bộ lại đến kiểm tra học vấn của cái đệ tử, từ đó lựa chọn ra các nhân tài ưu tú, đầu tiên là cấp cho tư cách đồng sinh [người chưa thi tú tài], để bọn họ có thể vượt cấp tham gia khoa cử năm sau.

Tại học đường cứ nửa tháng có một kì thi nhỏ, hết một tháng có một kì thi lớn, ta thì do được tiên sinh nhắm mắt cho qua, nên cũng chẳng ham thích gì mấy cuộc thi này.

Mà vị quan kiểm sát Dương Kỳ Phương lên lớp đạo gần đây cũng rất thực tế, cho rằng chỉ chú đầu đọc sách sẽ khiến tư duy cứng nhắc, hữu thư không bằng vô thư, ông không thích áp dụng biện pháp thi viết, mà thích vấn đáp, cho nên sau khi ông tự mình đứng ra tuyển chọn nhân tài, thì được đám đệ tử đặt cho biệt hiệu Dương Tam Vấn.

Học trò có thể trả lời hết ba câu hỏi của ông, thì có thể đạt được tư cách đồng sinh ưu tú, và đương nhiên, những câu hỏi ấy cũng vô cùng lắt léo, chuyên chọn những điểm không ai nghĩ tới để kiểm tra năng lực phản ứng cũng như trình độ kiến thức với các bộ môn khoa không chính quy của đám học trò.

Đương nhiên, cái phần thi vấn đáp tại chỗ này không có phần ta.

Trông sư phụ đặc ý nhìn một đám học trò tâm hồn phơi phới bước vào phòng nhỏ, xong lại lăm lăm lũi lũi đi ra, ta vô cùng tò mò chẳng biết câu hỏi được đặt ra khó nhằn đến mức nào.

Đương nhiên, cũng chỉ có thể thầm nghĩ trong lòng vậy thôi.

Ngâm thơ, đối thơ, điền từ ta đều không biết, điểm duy nhất có thể khen ngợi ấy là vẽ tranh, nhưng sư phụ sau nhiều ngày khai phá ta thì ghen ngào thất vọng rằng không thể dạy dỗ ta thành một danh gia, bởi ta chỉ biết vẽ khuôn mặt mà thôi. Tuy rằng nói gương mặt được ta vẽ lại là chính xác đến từng chi tiết, ngay đến những vết rỗ lớn nhỏ, hay nốt ruồi cũng không hề sai lệch vị trí, nhưng ta lại chẳng thể hiểu nổi kĩ thuật chau chuốt cho bức tranh thêm đẹp.

Trên cơ bản, con người đều là kẻ thích tự lừa mình dối người, nhìn những bức tranh ta vẽ quá giống thật, làm các vị sư huynh đệ náo động cả lên bảo ta vẽ họ xấu đi.

Mà nhất là sư nương, được hôm hứng chí bảo ta vẽ cho một bức, vừa xem tranh xong thì nổi giận dưng dưng.

Ta không giống như họa sĩ ngày xưa, có thể chau chuốt nên khuôn mặt tựa hoa hồng, mặt sư nước có bao nhiêu vết rỗ lõm ta đều vẽ ra hết không chừa cái nào, vậy là sư nương trước giờ luôn cho mình khá là xinh đẹp phải chịu sự xỉ nhục trước nay chưa từng có.

Vậy coi như cái điểm mạnh duy nhất của ta cũng bị người khác xem thường, ta còn không có sở trường nào để thể hiện trước mặt mọi người, đừng nói đến chuyện vượt qua kì sát hạch của Dương Tam Vấn.

Cả học viện suốt ba ngày căng thẳng, với ta lại là những ngày thung dung, tự tại.

Nhưng việc ngoài ý muốn lại xảy ra vào đêm trước ngày Dương Tam Vấn rời đi.

Vì sợ ta lộ ra chân tướng, mà sư phụ trước giờ luôn sắp xếp ta ở hậu viện cách xa khu kí túc, trong ba ngày quan kiểm sát đến lại càng thêm nghiêm ngặt thực thi kế hoạch “kim ốc tàng kiều”.

Ta thì liên tục ăn no rồi ngủ, hoàn toàn nghe theo lời phụ thân dặn dò lúc trước, phải nghiêm túc chấp hành lệnh của tiên sinh. Ba ngày qua dù là đi vệ sinh cũng ở trong phòng, không ra khỏi cửa nửa bước.

Vào đêm cuối cùng, ta không nhận được liền trốn đi nhà xí.

Đương nhiên, nếu như ta biết văn nhân nho sĩ đều có thói quen mất ngủ thì đi tản bộ đêm, thì dù có ghen ghét ta cũng quyết không ra khỏi phòng đâu!

Ánh trăng đêm đó rất đẹp, chiếu xuống những khóm cúc tỏa ánh vàng lấp lánh.

Mà ta sau khi xả hết “nỗi buồn” tích tụ suốt ba ngày cũng vô cùng khoan khoái.

Ha ~ Toàn thân đều rất thư thái, niềm vui lớn nhất của đời người chính là đây.

Thế nhưng, trên đường từ nhà xí trở về phòng, ta lại bắt gặp một ông già mày cong cong, mắt cong cong, dưới cằm có một chòm râu thật dài.

Dáng vẻ thật đặc biệt! Ta nghĩ vậy.

Nếu để vẽ một bức tranh, thì trên giấy hẳn sẽ xuất hiện hình một con dê. Mà khí chất của ông ấy, nếu buộc phải nghĩ, thì giống như một con dê hình người chạy vào thư viện của chúng ta vậy.

“Xin chào “Dương” tiên sinh.”

Sư phụ đã dạy ta, phải lịch sự với người khác, ấy chính là cái gọi là lễ nhiều người cũng khó trách ta! Vậy nên mặc dù ta nhiều lần ngơ ngẩn đắc tội với người khác, như đầu sao cũng đối với họ vài bậc lễ nghĩa nên cũng chẳng mấy ai trách tội làm gì.

Cho nên ta lộ ra nụ cười hòa ái ngốc nghếch, chào hỏi Dương tiên sinh không hiểu vì sao đột ngột xuất hiện ở hậu viện.

Hắn “A” một tiếng, chòm râu dưới cằm rung rung, giống như dê đang nhai cỏ, thật buồn cười.

Ta cố gắng đè cơn buồn cười của mình xuống, bởi lẽ chính sư phụ đã nói rằng, ta mỗi lần thả lỏng một chút là liền cười như thảng ngớ ngẩn. Mà đúng vậy thật, ông cụ kia đang nhìn ta chau hết cả mày lại.

“Người cũng là đệ tử của học viện?”

Dương tiên sinh coi bộ tâm tình không tốt lắm, sắc mặt thật âm u giống như bị ghen vậy, rất giống... rất giống ta lúc vội vàng muốn vào nhà xí.

Chẳng lẽ bị táo bón?

Nghe nói động vật ăn cỏ không hay bị táo bón đâu, vì cây cỏ có nhiều chất xơ giúp nhuận tràng.

Nói như vậy, thì ông ấy chính là động vật ăn cỏ đầu tiên bị táo bón.

Đáng thương thay!

Ta vô cùng đồng cảm với ông.

Đúng rồi, nghe nói hoa cúc là cây tính hàn, hoa, thân, lá sau khi nghiền ra sẽ trở thành một thức trà thanh nhiệt hảo hạng, chắc có ích cho ông ấy.

Thế là ta gặt đầu với ông lão một cách thật thân thiện, ý bảo ông chờ một chút.

Quay người về phía bồn hoa, hái lấy một cành hoa cúc.

“Tốt lắm, vậy ta hỏi người, người có biết lai lịch của học viện này không?”

Ông lão có lẽ hiểu được ý tứ của ta, liền đứng sát phía sau, vừa tò mò xem ta đang làm gì, vừa hỏi vấn đề mà tất cả đệ tử của học viện Nam Sơn đều biết.

Đương nhiên, ấy là chỉ những đệ tử bình thường. Lúc ta mới vào học, Đông Quách tiên sinh cũng đã làm cả một bài diễn văn dài dằng dặc về nguồn gốc của học viện Nam Sơn, trải qua bao nhiêu triều đại, quang vinh hiển hách nhường nào, nhưng làm sao mà ta nhớ nhiều như vậy được?

Được rồi, làm chính sự quan trọng hơn.

Ta hái một đóa cúc đang nở rộ, cười hì hì đặt vào tay ông lão, thứ này sẽ giúp chữa bệnh táo bón của ông đấy.

“Đây là đáp án của người?”

Ông lão nhận hoa xong, thì đột nhiên kích động.

“Đúng, đúng vậy, ‘Thải cúc đông li hạ, du nhiên kiến nam sơn’*. Học viện Nam Sơn khi mới thành lập, cũng có ý nghĩa như vậy. Tâm tính thanh nhã, ung dung của Đào Uyên Minh tiền bối năm xưa, mới chính là gốc rễ của học viện Nam Sơn chúng ta! Tiếc thay, tiếc thay! Người tiến vào quan trường ngày một nhiều, mà lũ học trò lại quên mất cốt cách ‘không khom lưng vì năm đấu gạo’* của Đào tiền bối. Mở miệng thì nào là thành lập vào năm Thái Tổ, ngậm miệng cũng lại Minh Tổ đích thân đề tên Học viện Nam Sơn! Hầy, tất cả đều quên, quên hết sạch nguồn gốc, kẻ sĩ không màng danh lợi nay còn lại mấy ai? Cổ nhân nói rằng: ‘Phi đạm bạc vô dĩ minh chí, phi ninh tĩnh vô dĩ trí viễn’*. Đóa cúc này chính là căn bản cho tinh thần của Đào tiền bối...”

*Thải cúc đông li hạ, du nhiên kiến nam sơn: Hái cúc bên rào đông, nhàn nhã ngắm Nam sơn. Đây là một câu thơ của Đào Uyên Minh.

*Phi đàm bạc vô dĩ minh chí, phi ninh tĩnh vô dĩ trí viễn: Không đàm bạc thì không thể có trí tuệ sáng suốt, không yên tĩnh thì không có chí vươn xa. Đây là lời dạy con của Khổng Minh.

Ta chỉ tặng Dương tiên sinh đây có một cành hoa, vậy mà ông ấy bỏ ba la ca cả một bài như thế làm gì chứ?

Ta chẳng hiểu gì hết, nhưng sư phụ có dạy trong lúc người khác đang nói mà cắt ngang hoặc bỏ đi thì rất thiếu lễ độ, vậy nên ta vẫn nở nụ cười ngu ngơ trước sau như một, đứng bên khóm cúc nghe Dương tiên sinh chỉ dạy.

Đoạn vị Dương tiên sinh đây nói từ cuộc đời của Đào Uyên Minh tiên sinh cho tới tác phẩm “Đào nguyên kí” của ông, nói tới say sưa mê mải, đến giờ mới thức tỉnh ra mà “hử” một tiếng, lại trưng ra cái vẻ mặt táo bón sống không bằng chết hỏi ta: “Ta lại hỏi người, tiên đế từng phong cây ngân hạnh là ‘hộ quốc bảo thụ’. Ai cũng biết, cây ngân hạnh còn được gọi là cây công mẫu [đực cái], ta hỏi người, loại cây nào muốn phân biệt đực cái, thì phải làm thế nào?”

“Quan sát tất cả các đóa hoa đã nở trên cả hai cây. Hình dáng bên ngoài của ngân hạnh đực và cái không khác gì nhau, chỉ có điều, khi cây cái nở hoa vào tháng tư, thì chùm hoa của cây đực vẫn còn rất nhỏ, gồm nhiều bông hoa nhỏ màu vàng nhạt kết lại với nhau, rủ xuống giống như con sâu róm, hình dáng tựa tựa nam căn. Một chùm hoa của cây cái gồm 6, 7 bông hoa mọc thành một nhóm, ở giữa có một cuống dài, trên đầu cuống tách ra làm hai, mỗi bên là một nõn hình cuống rốn.”

Hê hê, chuyện này hỏi ta là phải rồi.

Ta ngày nào cũng chạy chơi ở sau núi, làm gì có loại hoa cỏ cây cối, chim bay thú chạy nào mà ta không biết chứ.

Huống chi, phía sau núi là cả một rừng ngân hạnh.

Sư phụ thường dạy bảo chúng ta trong việc học là phải biết gì nói đấy, nói cho bằng sạch.

Hiếm có dịp có người tới học hỏi ta, sao có thể không nghiêm túc trả lời cơ chứ! (mà càng hiếm khi ta biết câu trả lời thế này)

“Hình dáng tựa tựa nam căn? Thô tục! Thô tục! Đúng thật là, không hỏi người mấy vấn đề linh tinh ngoài lẽ này nữa. Ta hỏi người “Thượng thiện nhược thủy. Thủy thiện lợi vạn vật nhi bất tranh, xử chúng nhân chi sở ố, cố cơ ư đạo”* là của vị danh gia nào?”

*Thượng thiện nhược thủy. Thủy thiện lợi vạn vật nhi bất tranh, xử chúng nhân chi sở ố, cố cơ ư đạo: Người thiện vào bậc cao [có đức cao] thì như nước. Nước khéo làm lợi cho vạn vật mà không tranh với vật nào, ở chỗ mọi người ghét (chỗ thấp) cho nên gần với đạo. Trích từ “Đạo đức kinh” là cuốn sách được viết bởi triết gia nổi tiếng Lão tử.

Dương tiên sinh nhìn ta, thối râu tròng mắt hồi lâu, lại còn giáo huấn ta, chắc thấy hỏi ta có bấy nhiêu tôi thì ít quá, nghĩ một lúc, lại gật gù đắc ý phun ra một mớ sách vở.

Người này đến là kì!

Sao vừa gặp ta đã hỏi hết chuyện này tới chuyện nọ vậy chứ?

Bị mắng một trận, lại còn bị hỏi thứ mình chẳng biết, vậy nên ta quyết ý quay đầu, tính lách qua người ông ta.

Thế nhưng, vừa ngẩng đầu lên cái đã thấy một nhân vật không ngờ tới xuất hiện, dọa ta tới hồn vía lên mây.

“Sư... sư... sư...”

Ta lắp ba lắp bắp như vậy, hoàn toàn là bởi Đông Quách lão tiên sinh nhà ta đang trưng ra bản mặt tức giận đen xì xì đứng ở cửa hoa viên, có vẻ đã đứng đó nghe rất lâu rồi.

Xong đời!

Tiên sinh nghiêm lệnh không cho ta được phép ra khỏi cửa nửa bước, ta dám tự tiện ra ngoài lại còn cùng người ta nói chuyện tào lao một hồi, nhất định sẽ bị bắt chép phạt.

Chép phạt đáng sợ lắm ấy.

Ta quả thực không hiểu mấy cái hàng chữ ấy viết cái gì, mỗi một chữ đều như đinh đóng vào đầu, lần nào cũng mệt tới già cả người ra.

“Là ‘Đạo đức kinh’ của Lão tử đúng không? Khụ, cái thằng nhóc này đúng là chẳng nghe lời gì cả, rõ ràng đã bảo người đừng vội xem mấy thức sách cao thâm đó làm gì, người lại cứ tự xem trước!” Thấy ta phát hiện ra sự có mặt của tiên sinh, lại còn “sư” nửa ngày trời cũng không hạ câu được, Đông Quách tiên sinh cái khó ló cái khôn, đi ra từ chỗ giấu mình, cười làm lạnh với “Dương” tiên sinh: “Thanh tra Dương, thằng nhóc này năm nay mới vào học viện, ta sợ cùng một lúc mà dạy nhiều quá thì nó không tiếp thu được, nên mới bảo ngoài ‘Luận ngữ’, ‘Đại học’, ‘Trung dung’ thì những thứ khác đọc ít một chút. Có ngờ đâu, nó vẫn cứ tự ý xem thêm, vậy nên vừa nhìn thấy ta ở đằng xa liền sợ hãi không nói nên lời.”

“Trẻ nhỏ dễ dạy, trẻ nhỏ dễ dạy! Cậu bé này biết vận dụng kiến thức đã học, lại đối đáp linh hoạt, không hề cứng nhắc rập khuôn như những kẻ khác, thật là kì tài trăm năm có một! Đông Quách tiên sinh, lần này ta đến Nam sơn tìm mãi trong đám học trò chẳng thấy kẻ nào xứng với cái danh Đồng sinh ưu tú cả, còn tưởng phải tay không ra về, nào ngờ cuối cùng vẫn thấy được một viên minh châu giữa biển cả! Thực không uống chuyến này!”

Đáp lễ với Đông Quách tiên sinh, Dương tiên sinh kia cười vui vẻ, bộ dạng táo bón ban đầu cũng thuyên giảm đi phần nào, mà sư phụ ta nghe được mấy lời này cũng vô cùng vui sướng, hai người cười khoái trí, khiến ta chẳng thể nào hỏi được ban này vừa xảy ra chuyện gì.

Sau ta mới biết được, những câu hỏi của Dương tiên sinh lần này toàn là dạng hiểm có, lắt léo, trêu chọc cả đám học sinh nghiêm trang đằng hoàng, đùa dai đến mức họ bốc hỏa, ba ngày tuyển sinh đã trôi qua, nhưng lại chẳng tìm được một Đồng sinh nào.

Tốt xấu gì học viện Nam Sơn cũng là ngôi trường lớn hàng đầu nơi đây, nếu không tìm ra được một học trò đạt chuẩn nào, thì khó bề ăn nói.

Tối hôm đó còn đang âu lo không biết viết báo cáo nhiệm vụ ra sao, lại chẳng ngờ gặp được bông hoa quý giữa rừng hoa là ta đây.

Theo như lời của Dương tiên sinh, ta chẳng những trả lời câu hỏi một cách vô cùng linh hoạt, mà còn nắm rõ cả những kiến thức thường thức, nhất là khi ông hỏi tới ‘Đạo đức kinh’ ít người lưu ý đến mà ta vẫn biết được mới tài, phần còn lại thì khỏi phải nói (đương nhiên là nhờ Đông Quách tiên sinh cái khó ló cái khôn chạy ra che giấu hộ, nếu không ta làm sao biết nổi lai lịch của ‘Đạo đức kinh’ kia chứ).

Chớp mắt cái, nhiệm vụ của thanh tra Dương đã hoàn thành, học viện Nam sơn cũng giữ được mặt mũi. Ai nấy đều vui vẻ.

Vậy là, ngày hôm sau ta cầm bức thư tiến cử đồng sinh có in con dấu lớn, giấu ba chữ “Dư Phúc Thường” như rồng bay phượng múa được viết trên đó. Ta nghiên cứu bản công văn đó suốt ba ngày trời mới hiểu ra, mình bắt được cái vận may mà người ta cầu chẳng được.

Ta dành được vinh quang cho học viện, Đông Quách tiên sinh rất vui vẻ.

Nhưng ông cũng không dám giữ ta lại nữa.

Bởi một là, được tuyển làm Đồng sinh là chuyện ngoài ý muốn, năm sau phải tiếp tục tham gia khoa cử.

Hai là ông thấy ta ở đây được hai năm, mới mười lăm tuổi đã vượt qua các đệ tử khác mà dành được danh hiệu Đồng sinh, ông coi như không phụ sự ủy thác của phụ thân ta, cùng chỗ học phí gia đình ta bỏ ra.

Vậy là đến ngày thứ ba, ta vui vui vẻ vẻ được mọi người đội cho vương miện thần đồng, khi những việc làm ngờ nghệch khiến người ta nghi ngờ của ta còn chưa rỏ rỉ ra bên ngoài, Đông Quách tiên sinh cùng ta chia tay trong nước mắt, ông còn tiễn ta ra đến tận xe ngựa mà người nhà cử đến, con đường tìm tòi học hỏi ngắn ngủi mà huy hoàng của ta đến đây kết thúc.

3. Chương 2

Học xong trở về, còn giành được vinh quang mà người khác cầu chẳng được, phụ mẫu đương nhiên rất vui mừng rồi.

Thế nhưng khi ta về nhà được ba ngày, hai người phát hiện ra dù từ bản chất hay trên thực tế thì so với hai năm trước ta vẫn chẳng thông minh lên được tí nào (cùng lắm cũng chỉ học được thói giấu dốt, trước mặt người khác chỉ cần không nói không cười không làm gì hết — ý nghĩa việc này cũng tựa tựa như câu “hoa trong sương, trăng trong nước đều vô cùng đẹp” mà người đời thường nói), thế là hai người lại tiếp tục phiền não.

Gia đình ta tuy không thuộc dạng nhà cao cửa rộng, thế nhưng cũng coi như khá giả, dù ta có vô công rồi nghề ở nhà để phụ mẫu nuôi thì cũng chẳng tốn bao nhiêu cơm gạo, nhưng hiềm nỗi ta lại rước lấy cái tư cách đồng sinh kia.

Cũng có nghĩa là: Nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn hoặc cái cố nào đó, thì đúng thời điểm này vào năm sau ta phải tam gia thi Hương trong huyện.

Nếu không đi, thì sẽ coi như hành vi khinh miệt chế độ tuyển chọn nhân tài của triều đình! Nếu ta thực sự là một đồng sinh có thực tài thì chẳng nói làm gì, thế nhưng vấn đề là ở chỗ, trình độ thực sự của ta so với những gì mọi người tưởng tượng không phải chỉ dùng vài “tắc”, “thước”, “trượng” là có thể hình dung, đi thi thật chẳng khác nào tự bôi tro chất chấu vào mặt mình, mà quan trọng hơn nữa chính là làm mất mặt Dư gia.

Đến lúc đó phụ thân còn mặt mũi nào mà đi gặp người ta nữa chứ!

Vậy là chỉ đành tìm một cửa khác cho ta trước khi kì thi được tiến hành.

Mà con đường trốn ra làm quan tốt nhất, chỉ có thể dùng đường tắt khác, tìm một nghề thứ hai thật vang danh, đủ có thể coi thường khoa cử.

Phụ mẫu suy nghĩ việc này rất lâu, đưa ra cho ta ba con đường có thể lựa chọn:

Một là hành y tế thế: thế nhưng xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo và tấm lòng thương người của phụ mẫu ta, mà con đường này ngay lập tức bị bác bỏ, mẫu thuẫn cảm thấy ta không nên học y thuật thì tốt hơn. Chưa nói đến coi mặc người như cỏ rác, rắc rối là ở chỗ, ta còn chẳng biết cỏ rác là gì ấy chứ, sau này những người đến bị ta hại chết đến trước mặt diêm vương chắc là phải chất lên một đống giấy nợ ấy.

Hai là bỏ văn học võ: Không tham gia khoa cử thi văn mà thi võ trạng nguyên. Nhưng con đường thứ hai này cũng nhanh chóng lâm vào bế tắc. Phụ thấy thẳng rằng không thể dạy ta thêm bất cứ công phu nào cao thâm hơn nữa. Ba thứ võ công phu mèo cào để phòng thân còn tạm được, chứ đi tranh võ là điều không tưởng.

Ba là...giống như phụ thân, gia nhập Lục Phiến môn kiếm cơm ăn. Công việc này cũng không cần võ nghệ quá cao cường, chỉ cần thân thể tráng kiện, luôn nghe lời cấp trên, cần cù chăm chỉ, có lòng chính nghĩa là được.

Mẫu thân thần thông của ta cũng đồng ý với con đường thứ ba này. Bà nói: Dẫu sao cũng là con nhà mình, vào làm ở Lục Phiến môn còn có phụ thê ta chăm nom, ứng phó mọi chuyện cũng không thành vấn đề! Hơn nữa, sau vào năm Phúc nhi tạ thế rồi, mọi người đều quên chuyện tư cách đồng sinh kia đi, thì lẳng lặng rút về cũng không phải việc lớn gì. Cũng coi như đã dốc sức cho triều đình.

Dưới sự ủng hộ cùng lời nói thấu tình đạt lý của mẫu thân, phụ thân cũng không ý kiến thêm nữa.

Vậy là cuộc họp gia đình mà ta ngủ gà ngủ gật không chen miệng một câu nào đã kết thúc, xác định con đường tương lai của ta — nhân lúc cuối năm nhà môn đang tuyển mười bộ khoái, phụ thân vội vàng thay ta bảo danh ứng khảo.

Vậy là việc ta gia nhập Lục Phiến môn làm bộ khoái trở thành một việc không thể suy suyển được, và cũng trở thành việc Dư gia mong chờ hàng đầu.

Tuy nhiên, chúng ta đã xem nhẹ một điểm.

Vào thời điểm kinh tế khó khăn như lúc này, một bộ khoái nhỏ với mức lương hai mươi lạng bạc quả thực là miếng mồi ngon mọi người đều muốn tranh cướp. Bởi vì người đến ghi danh quá đông, nên huyện nha quyết định chọn ra mười người vượt qua kì thi sẽ được vào Lục Phiến môn.

Từ khi phụ thân báo danh cho ta xong, đã cứ nhộn nhạo trong lòng. Nay nghe tin này, thiếu chút nữa thì tắt thở. Bởi vì muốn ta được làm bộ khoái một cách thuận lợi, trước khi thông báo tuyển người được ban hành, ông đã đánh tiếng với ban nhân sự, giờ muốn rút chân ra vào phút chót cũng không kịp nữa rồi.

Viên quan phụ trách chiêu mộ nắm bắt cơ hội này mà quảng cáo rầm rộ trên tờ thông báo tuyển dụng, khiến cho gần như không ai không biết đến chuyện này (Phụ thân ta sau chuyện này luôn nghi ngờ rằng có phải bởi tuyên truyền quá rầm rộ, nên mới có nhiều người đến ứng tuyển như vậy, rốt cuộc phải lấy kiểm tra làm tiêu chuẩn lựa chọn).

Đối với việc ta, cậu quý tử được nhà họ Dư giấu nhem nuôi trong khuê phòng suốt mười lăm năm qua không hiểu sao lại dấn thân vào công môn, phía Lục Phiến môn giải thích thế này...

Bởi vị tiểu công tử này thiên chất cực cao, hoàn toàn kế thừa tư chất mẫu thân là gia cát thần toán, nên gia đình không muốn ta mai một tài hoa, mới quyết định để ta tiến thân vào quan trường, từ sớm đã đưa ta đến học viện Nam Sơn tu dưỡng. Mười lăm tuổi đã học xong về nhà, giành được danh hiệu đồng sinh. Mà tiểu công tử còn thừa kế thiên bẩm của phụ thân – Kim Lăng đệ nhất thần bộ hết mình vì chính nghĩa, tuy con đường làm quan tiền đồ rộng mở, nhưng lại chẳng màng tới cơ hội được phong tước phong hầu, gác bút tông quân, dấn thân vào Lục Phiến môn. Một thân văn võ song toàn, rồi sẽ có ngày vượt qua phụ thân, trở thành một bộ khoái tiếng tăm lừng lẫy Trung Nguyên.

Đồn qua đồn lại, khi tất thấy quần chúng đều vô cùng phấn khởi, thì chỉ có phụ thân chưa kịp tính toán đầy đủ của ta là hối hận, vốn không nên vì một lời của mẫu thân mà nông nổi đưa ra quyết định như vậy, hại ông đứng trước lựa chọn khó khăn nhất trong suốt ba mươi bảy năm tuổi đời — một người luôn giữ nguyên tắc “không thiên vị, không dối trá” như ông đây rốt cuộc có nên móc nối quan hệ nghe ngóng đề thi trước hay không đây?

(Quên không nói, nhà ta vốn là vậy, việc nhỏ do mẫu thân làm chủ, phụ thân là nam tử hán đại trượng phu, đương nhiên phải xử lý việc lớn, nhưng từ lúc ta sinh ra đến giờ, hình như trong nhà chưa từng có việc gì to tát cả...)

Nói tóm lại, việc đã đến nước này, không thể lâm trận bỏ chạy, bỏ của chạy lấy người, từ chối tham gia ứng khảo được rồi, ta dù thế nào đi nữa, cũng phải bất chấp khó khăn tham gia cuộc thi này.

Phụ thân tốt xấu gì cũng là người có máu mặt, hàng ngày đều tìm quan chiêu mộ hỏi nội dung xét tuyển, còn mẫu thân thì mở khóa đặc huấn cho ta về những mục thi mà phụ thân nghe ngóng được.

Ngay cả tiểu muội muội cũng xung phong giúp việc, muốn giúp ta luyện tập trước kì thi, để ta có thể danh chính ngôn thuận đỗ vào Lục Phiến môn, không khiến cho Dư gia mất mặt — thực ra là muội muội muốn sau này cùng ta hợp tác làm một “tổ huynh muội” khăng khít, giống như “tổ phụ thê” của phụ mẫu ta vậy, vì tương lai của muội ấy, trước tiên cần ta trở thành một hòn đá lót đường thật tốt.

Vậy là, cả nhà ta từ trên xuống dưới đều vô cùng hy vọng đến ngày ta tham dự kì thi của Lục Phiến Môn.

Thành thực mà nói, cuộc thi này đơn giản hơn nhiều so với cuộc thi đồng sinh, sáng kiểm tra suy luận, chiều kiểm tra năng lực phản ứng. Thân là bộ khoái, chỉ cần hai điều này là đủ rồi, cần chi nay thì “Tử viết”, mai lại “Thi văn”*, đọc mấy thứ cổ văn mà dù ta có công cả lưng cũng chẳng hiểu nổi ý nghĩa trong đó.

*Nguyên văn: Tử viết thi văn, Tử ý chỉ Khổng tử, thi là thơ, viết và văn đều nghĩa là nói, ý cả câu là: lời bàn, lí luận của bậc nho gia.

Ta cũng biết phải cố gắng, nếu không thi đỗ, thì phụ thân chẳng còn mặt mũi nào chỉ đành lôi ta đi thi Hương.

Bài kiểm tra suy luận buổi sáng được tổ chức trong một căn phòng kín mít, ta nơm nớp lo sợ đẩy cửa ra.

Mẫu thân nói, kiểm tra suy luận rất đơn giản, giống như làm toán ấy. Ví dụ như Giáp tương đương với Ất, Ất tương đương với Bính, vậy Giáp và Bính giống nhau.

Cứ áp dụng logic này, chân tướng sự việc chỉ có một.

Ta nghe mà cái hiểu cái không.

Dẫu sao thì, lâm trận mài thương, ít nhiều cũng sáng.*

*Nguyên văn: cải biên từ câu ý chỉ, nước đến chân rồi mới chuẩn bị, dù rằng thương không bén nhưng cũng sáng hơn là không mài. Khích lệ con người cố gắng đến phút chót, không nên từ bỏ.

Vào phòng, ta đứng thẳng lưng. Trường thi là một gian phòng khách có chuẩn bị trà nước, có sáu người vận đồ của nha dịch đang đợi ta, có thể thấy rõ những mảnh vỡ đặt trên bàn.

Người ngồi giữa có vẻ là thủ lĩnh, híp mắt cười nhìn ta, rất hòa nhã.

Khiến ta cũng thả lỏng hơn nhiều.

“Dư công tử, đề thi suy luận của cậu hôm nay là tìm ra trong sáu người này ai là kẻ ăn vụng trứng gà.” Ông ân cần phổ biến đề thi cho ta hay, đồng thời còn bổ sung thêm: “Cậu có thể sử dụng tất cả những thứ trong phòng này, sau khi tìm ra thì nói rõ lý luận của cậu là được rồi. Nhớ rõ, nhất định phải có chứng cứ! Bộ khoái chúng ta tra án, luôn coi trọng chứng cứ... Cậu làm gì vậy?”

Nói thì chậm mà làm thì nhanh, ông ta còn chưa nói hết, ta đã tiến lên chỉ vào mặt ông ta mà nói: “Ông chính là hung thủ ăn trứng gà.”

Mọi người đều ngây ra.

Vị thủ lĩnh kia run lên mấy cái, ngơ ngác hỏi ta: “Sao, cậu chưa dùng bất cứ công cụ nào, cậu sao đoán ra được?”

“Miệng ông hôi!”

Không phải tự phụ, dưới sự bồi dưỡng vô tình của mẫu thân và muối muối, mà cái mũi của ta đã trở thành cái mũi thính vào hàng hạng nhất, nãy cùng người này nói chuyện, ngửi thấy nồng nặc mùi tanh của trứng gà, lại còn không phải phả ra từ miệng ông ta sao?

Ta vô cùng đắc ý trước phán đoán của mình, những nha dịch khác tại trường thi đen mặt một lúc, sau đó không khỏi che miệng “khục khục” cười thầm.

“Cậu, cậu, cậu.... cậu có biết hay không, trong trường hợp này phương pháp suy luận tốt nhất đó là đề nghị những người ở đây xúc miệng, sau đó kiểm tra xem nước xúc miệng họ nhổ ra có mùi trứng gà hay không rồi mới phán đoán hung thủ.”

Vị thủ lĩnh bị ta chọc giận điên cả người, thối râu tròng mắt, chỉ thiếu điều vỗ bàn nữa thôi.

“Hác sư gia, đây là công tử nhà Dư bộ đầu... Có lẽ cậu ấy đã sớm biết phương pháp này rồi, nhưng cố ý không dùng để trêu chọc mọi người. Hơn nữa, tuy cậu ấy không đưa ra chứng cứ có hiệu lực, thế nhưng tra án coi trọng trực giác, ta thấy cậu ấy rất có trực giác của một bộ khoái đó!”

Rốt cuộc, mọi người cũng cười xong rồi, cảm thấy nếu còn không giúp ta giảng hòa thì không thể làm nguội không khí, liền mở lời khuyên giải.

“Hừ! Phá án kiểu này sao làm người ta tin phục được! Cứ coi như cậu dựa vào trực giác bắt được hung thủ thật sự, nhưng không có chứng cứ có hiệu lực! Tuy cậu trả lời đúng đáp án, nhưng không đưa ra được quy trình giải quyết. Thế này đi, ta nể mặt phụ thân cậu, cho cậu nửa số điểm. Lui xuống đi!”

Tốt quá, rốt cuộc vẫn được cho điểm...

Thật là chưa bao giờ sung sướng như thế này!

Ta thở phào một hơi, sau chuyện này mới biết ta là người duy nhất được nửa số điểm trong đợt kiểm tra suy luận (những người khác một là lấy hết điểm, hai là không được điểm nào), phụ thân nhìn ta bất lực vô cùng.

Buổi chiều thi năng lực phản ứng bằng cách kiểm tra khả năng ứng phó với ám khí.

Phần này rất dễ tính điểm, mười nha dịch cầm một chiếc giỏ đựng 50 tấm gỗ coi như ám khí, vây thành vòng tròn, sau đó, liên tục ném ám khí vào thí sinh.

Ở vòng này, các thí sinh tham gia ứng tuyển sẽ đỡ ám khí mà các nha dịch ném tới, sau đó bỏ vào chiếc giỏ lớn bên cạnh mình cho đến khi mười nha dịch kia ném hết ám khí, kết quả cuối cùng được tính theo lượng ám khí thu được trong giỏ, đây là một cách hay vừa công bằng, vừa dễ phân loại thí sinh.

Lúc này thì mọi kĩ xảo lừa gạt đều coi như vô dụng rồi, người tham gia thi chỉ có thể ngậy ra, hoặc hành động theo phản xạ mà bắt lấy ám khí từ khắp nơi nhào đến. Người võ công cao thì bắt được nhiều, võ công thấp thì bắt được ít, còn có người phản ứng nhanh, tuy không hiệu quả được bằng người có võ công, nhưng ít nhiều gì cũng đỡ hơn người bình thường.

Trước ánh mắt lo lắng của phụ thân, ta bồi hồi bước vào sân.

Vào thời khắc mấu chốt này, khóa huấn luyện thay thế A Hoàng mà muội muội thực hiện trước đây quả thực phát huy uy lực to lớn.

Dựa theo kinh nghiệm, bắt đồ vật thì chỉ cần hình thành phản xạ có điều kiện là được, một khi đã có được sự ăn ý nhất định, thì dù là đĩa bay, lá cây, hay rác rưởi, dù là bay loạn xạ, bay trực diện, hay theo đường cong thì đều có thể xử lý dễ dàng như trở bàn tay.

Vậy là ta khụy hai gối xuống, hiên ngang ngẩng cao đầu, lấy tinh thần can đảm phần đầu quên mình lẫn lộn giữa làn mưa ám khí bức người, tay cầm không hết thì dùng chân, tuy tư thế không đẹp, vô cùng mất hình tượng, nhưng, tay không bắt kịp thì dùng tới chân. Tuy rằng tư thế không có đẹp mắt, phải nói là cùng cực mất hình tượng, nhưng sau một hồi so tài, ta một tới thở hồng hộc như thổi bếp lò, mười phần thì cũng bắt trúng được năm sáu phần, đứng ở ranh giới nguy hiểm để thi đấu.

Tổng kết điểm hai vòng thi sáng và chiều, ta vừa hay xếp thứ đầu tiên sau mười người, nhìn vẻ mặt thất vọng của phụ mẫu và muội muội, ta thấy thật hối hận! Sớm biết thế này thì dùng miệng luôn cho rồi, dẫu sao thì hình tượng đối với ta mà nói chỉ là vật ngoài thân, sớm hay muộn cũng phải bỏ đi mà thôi.

Ngay lúc nguy cấp ấy, anh chàng họ Chu xếp trên ta một hạng lại bị một bà lão chống gậy néo tai kéo về nhà.

Nghe nói anh là con một nhà ba đời độc đinh, mẫu thân lại là một lão quả phụ, dù thế nào cũng không nỡ để cậu con trai độc nhất này dẫn thân vào nguy hiểm.

Huyện thái gia cũng ngầm đồng ý với hành động cướp người ngay trước phủ quan này của quả phụ nhà họ Chu, nhìn cậu quý tử vai mang nặng trách nhiệm rồi đi, sự gia căn cứ theo xếp hạng trong danh sách, ta vừa hay đứng chót trong danh sách trúng tuyển vào Lục Phiến môn lần này.

Tay phụ thân không còn dòng dòng mồ hôi nữa, quay đầu lại tiếp những nụ cười nịnh nọt của đồng nghiệp. Đương nhiên, các vị bá bá thúc thúc ấy đều cho rằng ta bởi vì tài giỏi nên sinh ra khinh suất, không nghiêm túc! Nếu không sao thành tích chỉ có thế này?

Thực ra phụ thân đã rất muốn mau về nhà thấp mấy nén nhang lên bàn thờ, tạ tổ tiên phù hộ.

Mà ta thì rất hài lòng với kết quả này, bởi mẫu thân nói, chỉ cần thật thà chăm chỉ, nghe lời cấp trên, thì vào công môn làm việc không phải là vấn đề.

Mà ưu điểm lớn nhất của ta chính là “thật thà nghe lời”! Mặc dù tay chân vụng về một chút, cũng không thông minh cho lắm, nhưng hiện giờ đã có phụ thân trực tiếp chỉ đạo, ông đương nhiên có cách để phân tích những nhiệm vụ khó khăn thành thứ ta có thể hiểu được.

Huống hồ, vào Lục Phiến môn không lâu, thì ta tìm được một người bằng hữu.

Bởi bộ khoái mới vào Lục Phiến môn đều phải trải qua khoảng một tháng huấn luyện tập trung, qua quan sát và thực hành mới có thể dựa vào năng lực của từng người để phân công công tác, mẫu thân để ta nhanh chóng quen với môi trường mới, nên hạ lệnh bắt ta phải ăn chung nồi, ngủ chung giường với mọi người trong nha môn. Dù nhà ta chỉ cách nha môn có năm bước chân cũng quyết không cho ta về.

Và chính vào khoảng thời gian này, ta quen biết Lam Như Yên.

Trong một cuộc chiến khốc liệt tranh giành đồ ăn.

Ngày đầu tiên bước vào công môn, chẳng biết viên quan huấn luyện người mới của chúng ta là muốn ra oai phủ đồng hay là cuồng ngược đãi mà tối ngày bắt chúng ta khiêng bao cát chạy bộ, tập huấn sau các huynh đệ đều đói lử, đây cũng chính là nguyên nhân dẫn đến cuộc chiến thảm khốc trong bữa tối hôm đó.

Những người ở đây ngoại trừ ta, đều là những nhân vật xuất chúng khi tham gia phần thi bắt ám khí hoặc năng lực suy luận cực tài ba, dù cho cái bao tử đang sôi ùng ục cũng ít nhiều ảnh hưởng tới sức lực, nhưng ít ra còn tốt hơn nhiều so với đứa ngốc nhất gan trời sinh chậm hiểu như ta.

Mỗi lần đồ ăn được đưa lên bàn (lại còn là bàn bát tiên*, ta cứ trăm suy ngàn nghĩ vẫn không hiểu nổi: bàn bát tiên, đương nhiên là chỉ có thể ngồi được tám người, mà số bộ khoái mới thi vào rõ ràng là mười người, lẽ nào, quan phủ cố ý biến giờ ăn cơm thành khóa huấn luyện luôn sao?, ta trong đầu trăm suy vạn nghĩ không sao lý giải được: bàn bát tiên, chắc hẳn là cho tám người ngồi, nhưng chúng ta có tới mười người, chẳng lẽ bên quan phủ còn có ý biến cả bữa ăn thành khóa huấn luyện hay sao?), khi ta tay cầm bát cơm trắng không dễ gì mới tiếp cận được đĩa thức ăn trên bàn, thì đám người từ bốn phía xông đến vừa hay chỉ để lại một cái đĩa trống rỗng, lại còn xoay tròn mấy vòng trong khay gỗ.

Cho dù ta là đứa ngốc cũng biết, sau một ngày tập huấn mà chỉ có thể ôm cái bụng rỗng ăn cơm chắc thì thật là vô nhân đạo!

Chẳng lẽ, mẫu thân ngay từ đầu đã quyết định để ta trải nghiệm sự cạnh tranh khốc liệt trong Lục Phiến môn, đồng thời dạy ta sự quý giá của thức ăn?

Nhìn thấy tất cả thức ăn trên bàn dường như vừa được đưa lên cái liềm nhấc đĩa. Ta khóc không ra nước mắt mà ôm bát cơm trắng của mình tự kỷ một góc, thì người đứng trước ta đột nhiên nổi giận.

“Chết tiệt! Nha môn khoản đãi chúng ta ăn cái gì thế này? Xương sừng mà chẳng có tý thịt nào!”

Dứt lời, y thuận tay khua một cái, ngón tay trắng nõn cầm đôi đũa đen xì, cuối cùng vẽ ra một đường cong dầu mỡ giữa không trung.

“Ai, ô!”

Ta không biết là vì ta đói đến phát điên hay phản xạ có điều kiện từ khóa tập huấn vẫn còn đó, tóm lại, nhìn miếng xương sườn vẫn còn ở lưng chừng chưa rơi xuống đất, ta lập tức rướn cổ, nhảy vồ lên — bởi tay còn đang bần om bát cơm nên chỉ có thể dùng miệng ngậm chặt lấy miếng xương sườn bị y chệch bai không có thịt mà thẳng tay vứt khỏi bàn.

Y kinh ngạc quay đầu nhìn ta, đột nhiên nhếch mép cười.

Báo hạ có chút xấu hổ bởi bộ dạng nhếch nhác của mình.

Y xưng tên là Lam Như Yên.

Thoạt nhìn là một người nho nhã dịu dàng.

Nếu bảo ta thừa hưởng gương mặt của mẫu thân mà giống con gái, thì y chắc chắn là nữ phần nam trang.

Ta hoàn toàn không tưởng tượng nổi sao y có thể cướp được nhiều thức ăn như vậy giữa một đám người như hổ đói này, mà hình như toàn là phần ăn lớn nhất.

“Lại đây cùng ăn đi? Dầu sao ta cũng không ăn hết nổi.”

Y cười híp mắt vẫy vẫy tay gọi ta lại, không đợi ta trả lời đã chạy đến ngồi bên cạnh ta, Phân loại thức ăn trong bát mình rồi trút sang bát ta.

“Rau cần, không ăn, cho người; ớt xanh, vì thứ này vị lạ lắm, cho người luôn... Khoai tây này ngứa quá, lấy đi!”

Y đúng là người tốt!

Bát cơm đang cầm trong tay chẳng mấy chốc đã đầy ự thức ăn, ta xúc động vô cùng, nhét đầy miệng đồng thức ăn y dúi cho.

Cơ mà sao y không thích ăn lắm thứ vậy?

Mẫu Thân nói kén chọn đồ ăn là không tốt, không cao lên được.

Nhưng lúc đó thức ăn ngập miệng, nên cũng không nói gì với y.

Gặp được y, ta rốt cuộc cũng có được người bằng hữu đầu tiên trong mười sáu năm cuộc đời.

Y thực sự rất chiều cổ ta.

Trong một tháng huấn luyện tập trung, lần nào cũng là y cướp một đồng đồ ăn sau đó chia cho ta ăn một phần.

Nhờ có y, mà trong những ngày tranh cướp khốc liệt ấy, ta đều có thể ăn uống đầy đủ, đã thế còn cao thêm tấc rưỡi.

Trước thành quả này, mẫu thân ta vui vẻ vô cùng, cảm thấy ăn cơm công môn có ích cho sự phát triển của ta, vậy là sau đó dứt khoát giải quyết ba bữa sáng, trưa, tối tại Lục Phiến môn.

Đương nhiên vị bằng hữu này không chỉ giúp ta có thể!

Dáng vẻ y nho nhã vậy thôi, chứ khoản đánh nhau thì không hề lơ mơ chút nào.

Khi vừa mới vào nha môn, bởi nhìn hai chúng ta vóc dáng nhỏ gầy, nhóm đồng nghiệp đều coi thường. Có một ngày, có một người chẳng biết vô tình hay cố ý chỉ vào chúng ta mà rằng: “Thối đời đúng là ngày càng kì lạ, đàn bà con gái mà cũng được vào Lục Phiến môn làm việc!”

Ta còn chưa hiểu ý hấn, thì Lam Như Yên đã tiến tới đánh kẻ kia không ra hình người.

Buổi tối, Hác sư gia đến phòng bộ khoái tra hỏi vụ ẩu đả ban sáng, y liền đẩy ta lên phía trước, đứng đằng sau lưng hăng néo lưng ta, làm ta đau tới nước mắt ròng ròng.

Sau đó, trình bày tường tận sự tình: “Bởi mấy người đó chướng mắt công tử nhà Dư tổng bộ đầu, nên bắt nạt cậu ấy, ta thấy khó chịu nên mới đứng ra. Tuy Dư công tử là hậu nhân danh bộ*, hết sức nhẫn nhịn bọn họ, mọi người cùng tham gia một kì thi cũng coi như đồng môn, là duyên phận khó có được! Sao còn phân sang hèn? Thái độ của bọn họ thật chẳng ra làm sao, vậy nên ta mới không làm chủ được bản thân, giáo huấn bọn họ chút đạo lý làm người, nhằm để cậu ấy bồi thêm kỹ năng sống cho bọn họ.”

Nói một hồi cũng có căn cứ, đủ cả tiếng lẫn tình, khiến cho sắc mặt của người vốn rất coi trọng lý luận như Hác sư gia cũng dịu đi, lại thấy dáng vẻ nước mắt lưng tròng đáng thương của ta, ngược lại, ông nghiêm khắc khiển trách kẻ kiêu chuyên còn đang nằm úp sấp trên giường, giờ mới chịu báo cáo lại sự việc.

Không bị mắng, ta vui vẻ dã man, cũng không tính toán việc y cứu ta mấy cái. Thế nhưng vẫn còn một điểm ta không rõ, đó là phụ thân ta luôn đối xử bình đẳng với cấp dưới, công tư phân minh, trước giờ chưa từng nói ra lai lịch của ta, bình thường nếu ta muốn gọi ông thì cũng phải gọi một tiếng “Tổng bộ đầu”, vậy sao Lam Như Yên lại biết được?

Khi ta hỏi y về nghi vấn này, mắt Lam Như Yên lóe lên sự xảo quyết khiến người ta sờn da gà, xoa xoa đầu ta, nói cho ta hay đáp án: “Làm gì có việc gì của người mà ta không biết? Thế nhưng ta không nói cho người đâu.”

Ý tứ câu này của y có vẻ rất thâm sâu, thế nhưng ta không nghĩ nhiều như vậy.

Bởi y đã quan tâm mà mang thuốc đến để bôi vào những vết thương do bị y néo của ta, quả đúng là người tốt mà!

Một tháng tập huấn trôi qua rất nhanh, chúng ta được chia thành năm tổ, điều đến các bộ ngành khác nhau.

Ta còn tưởng sẽ được cùng một tổ với Lam Như Yên, thế nhưng y lại được điều đến tổ Phong Hóa.

Dựa trên cách nói trên, đây đúng là cách tận dụng tài năng rất hay, phàm những gã đàn ông nào nhìn thấy Tiểu Lam mà mê muội, thì không cần phải nói thêm nữa, đích thị là dâm tặc!

Vũ khí thăm dò thiên phú tốt như vậy mà không dùng, thì đúng là phí của trời!

Còn ta, tuy thể hiện trong khóa huấn luyện tập trung chỉ thường thường, nhưng bởi quan niệm truyền thống hổ phụ không sinh khuyển tử, mà bị phái tới tổ huyết án.

Tuy rằng cùng làm việc ở một nơi, nhưng bởi chênh lệch thời gian làm việc, nhiệm vụ được phân công và tuyến đường tuần tra cũng khác nhau, nên hai chúng ta không thể dính lấy nhau như trước nữa.

*Nếu ko em với nó sẽ là một cặp... ơn trời vì không phải vậy =)))

Lúc sắp chia tay, Tiểu Lam nắm tay ta lưu luyến không rời: “Tiểu Thường, về sau ta không thể chiếu cố người. Người nhớ phải cẩn thận, đáng nhẽ tên Lý Ngôn Vô được phân chung nhóm với người là một kẻ vô tâm vô tính, sẽ không nhận ra người bị ngu, nhưng hắn lại bị phái đi nằm vùng rồi, chẳng biết sau này người sẽ ghép nhóm với ai nữa, cơ mà dù thế nào đi nữa người không được lại lộ ra bộ dạng ngốc nghếch, biết không?”

Nghe y nói mà mồ hôi lạnh rùng rùng lưng áo, vốn dĩ ta có thể yên lành cùng mọi người sống qua một tháng, nghịch ngu nghịch dại không tới nghìn chuyện thì cũng phải được tám trăm, lại không lần nào bị người ta mắng là “đồ ngốc”, “ngu dần”, chẳng nhẽ tất cả đều là nhờ y giúp đỡ cả? Ta còn tưởng mình thông minh lên rồi chứ!

Ai...!

Không biết ta sẽ ghép nhóm với ai đây?

Khi chưa được phân nhiệm vụ chính thức nào, phụ thân quyết định trước tiên để ta cùng các bộ khoái có thâm niên trong nghề đi tuần tra, cũng tiện quen thuộc quang cảnh phố xá.

Sau khi bàn bạc, các huynh đệ đã ở chung với nhau một tháng mỗi người đều có tiền đồ của riêng mình, xuất phát từ ý kiến của Tiểu Lam, chúng ta cùng nhau góp tiền làm một bữa tại Vọng Giang lâu ở trên trần, nhằm ghi nhớ những tháng ngày đầu cam cộng khổ này.

Ta đương nhiên không nghi kị gì, đưa một phần tiền cho Tiểu Lam, thế là từ biệt tiền lương tháng đầu tiên sau khi gia nhập Lục Phiến môn.

Trong bữa tiệc, bởi ta rất không nỡ khi phải chia tay với Tiểu Lam, lại nghe nói rượu là thứ có thể giải thiên sầu, vậy là hết ly này đến ly khác, uống tới mót không chịu nổi.

Mà quán rượu hôm đó buồn may bán đắt, đến nhà xí cũng đắt khách quá trời, ta đứng chờ ở ngoài đã non nửa canh giờ mà vẫn không chen vào được, giờ nhịn không nổi chỉ đành ngượng ngà ngượng ngịu rẽ vào con hẻm phía sau, cởi đai lưng cái liền phóng một đường nước tuôn ba nghìn thước.

Xả hết nỗi buồn thật là quá đã! Đột nhiên cảm thấy chỗ đất bị ta tiểu vào có điểm kì lạ, có vẻ như đất rất xốp, bị dính nước tiểu cái, thì chỗ đất kia lún xuống, để lộ ra rất nhiều thứ bên trong.

Lòng tò mò nhất thời nổi lên, dọc theo nơi bị nước tiểu dính vào đang dần lộ ra hình thù, thì hiện ra trước mắt ta rõ ràng là một bàn tay tái nhợt không chút huyết sắc đang vùi một nửa trong lớp bùn.

Này này này...hình như là tay người?

Người sống không thể thở trong đất, nói vậy...người này...đã chết!

“Oaaaaaaaaaaaaa——“

Tiếng thét của ta thấu tận trời xanh, rất muốn tè ra quần nhưng lại sợ sẽ bị bắt vì tội đại tiểu tiện lung tung ở hiện trường vụ án, muốn chuẩn bị nhưng chân không bước nổi.

Tiếng thét thảm thiết của ta khiến một đám người chạy đến.

Tuy rằng một đám người vây xem chỗ ta vừa tiểu tiện rất chi là bất nhã, nhưng sự xuất hiện của họ cũng tiếp thêm dũng khí cho ta.

Có người đứng bên cạnh nói nhất định phải đi báo quan.

Ta hoàn toàn tán thành với ý kiến này.

Thế nhưng vì sao bọn họ chỉ nói, chỉ nhìn, lại không thấy ai hành động vậy?

Ta sợ hãi đến độ mắt long sòng sọc như gà chọi, rốt cuộc lại nhận ra mình đang mặc bộ đồng phục bộ khoái mới được phát.

Trong mắt bọn họ, ta chính là “quan”, tất thấy đều đang đợi xem ta xử trí việc này ra sao?

Nhưng ta ta ta, ta sợ máu, cũng sợ người chết.

Cơ mà cũng không thể làm mất mặt phụ thân!

Vào thời điểm máu chốt ta đang bắn khoắn đến bù cả đầu, thì bọn Tiểu Lam rốt cuộc cũng phát hiện động tĩnh ở phía này, nhanh chóng chạy tới.

Có nhiều người mặc công phục xuất hiện như vậy, hiện trường rốt cuộc cũng yên tĩnh trở lại, đã thế còn rất có quy củ.

Thứ ở dưới đất được đào lên, ủa nhiên là xác người.

Là một nam nhân khoảng hơn ba mươi tuổi.

Dáng vẻ đoan chính, vết thương trí mạng trước ngực máu thịt lẫn lộn.

“Ta không bao giờ muốn đến đây đi tiểu nữa!”

Ta kinh hách chưa thể bình tĩnh lại, hai chân nhũn cả ra.

Đứng nhìn lão bộ khoái hay tin liền cùng ngũ tác bận rộn làm việc, ghi chép lại tình hình hiện trường, kiểm tra vết thương trên thi thể, thì Mã Như Long – người huynh đệ tốt mà Tiểu Lam làm thân được sau một vụ ẩu đả nhỏ giọng thì thầm sau lưng ta: “Đi tiểu mà cũng có thể phát hiện ra đại án, vận khí khá thật đấy!”

Chiếu theo bộ luật hình bộ, nguyên tắc là người đầu tiên tra án phải có trách nhiệm với vụ án đó đến cùng, thế là vụ án giết người li kì này liền rút xuống đầu ta.

Trên cơ bản, một bộ khoái dù là bất trộm hay truy nã hái hoa tặc thì đều là vì dân phục vụ, nhưng cách dễ dàng nhất để vang danh, thì chính là phá án mạng, các vụ đại án kinh thiên động địa.

Mà ta mới vào Lục Phiến môn đã nhận lệnh đi điều tra một vụ án mạng, thẳng thừng bỏ qua quá trình tăng cấp dần dần từ tuần tra, chạy việc, giải quyết án dân sự của ta, vô hình chung đã nhảy vọt ba cấp.

Phụ thân ta đối với việc này vui buồn lẫn lộn.

Nếu như ta giống ông thời trẻ, thì đây đúng là cơ hội từ trên trời rơi xuống, lập công nổi danh ngay từ lúc mới vào nghề.

Nhưng sự thật, đối diện với người kế thừa từ trong ra ngoài đều kém mình cả dặm, phụ thân ta ngoài học theo Ngũ Tử Tư bạc đầu trong đêm ra thì còn làm được gì?

Nhưng mẫu thân ta lại đưa ra chủ ý thế này: “Phúc nhi tuy không có kinh nghiệm, không đảm đương nổi nhiệm vụ nặng nề nhường này, nhưng nhà họ Dư chúng ta còn có phụ thân nó là Kim Lăng đệ nhất danh bộ đầy thôi. Người gộp nhóm với Phúc nhi đến giờ còn chưa thấy mặt, vậy chàng cứ xưng phong nhận việc là được rồi, phụ tử hai người liên thủ làm việc, dù là công lao của ai thì vinh quang đều là nhà họ Dư chúng ta hưởng đúng không nào? Phá được án này sẽ tích lũy nền bản tất yếu cho tương lai sau này của Phúc nhi.”

Lời của mẫu thân như thức tỉnh mọi người, tuy phụ thân ta cũng rất muốn lập nhóm phụ tử tra án này, chỉ tiếc ông còn đang vướng một vụ án khác, không thể phân thân được.

Nhưng không thể nghi ngờ, đề nghị của mẫu thân cũng là một cách mới để giải quyết hoàn cảnh khó khăn của ta.

Đã phá án thì thường là hai bộ khoái cùng vào cuộc, hướng đông không sáng thì hướng tây sáng, cứ coi như trong việc này ta hoàn toàn vô dụng đi, thì tốt xấu gì cũng có thể cho ta một người hợp tác có năng lực, ít ra thì sẽ không khiến người chết chịu oan uổng!

Nắm trong tay cách giải quyết căn bản, phụ thân cũng yên lòng, không còn phải tối ngày suy nghĩ tìm cách để ta rời nhà trốn tránh nghĩa vụ.

Sự thật chứng minh, vận xui đã rút xuống đầu thì muốn tránh cũng không được. Bằng chứng là sáng sớm hôm sau, phụ thân ta hùng hực xốc ta dậy khỏi giường, đi gặp một tên bộ khoái đáng chết không chết, lại đúng vào lúc kết thúc vụ án mà trở về.

Nghe nói đây là nhân tài mới xuất hiện của Lục Phiến môn, một ngôi sao kim mới mọc, ba năm trước, hắn mới bước chân vào Lục Phiến môn nhưng đã phá được một vụ án giết người hàng loạt do mê tín sùng đạo. Sau đó trong một cuộc rượt bắt, người hợp tác với hắn hi sinh vì nhiệm vụ, cho nên đến giờ vẫn chưa có nhóm cố định.

“Phúc nhi, đây là Cao Phi Phàm, Cao bộ đầu. Từ nay về sau con phải năng theo vị này học hỏi, hiểu không?”

Khi phụ thân đầm nước mắt vui mừng nắm chặt tay ta, vừa giống gửi gắm trước lúc lâm trận, lại vừa giống như đang bán đứt thằng con đi, lại có chút giống ép gả con gái, phó thác ta cho người trước mặt, thì ta biết ta chẳng còn cơ hội nào có thể tái hợp với Tiểu Lam nữa rồi.

Người này không biết có dễ làm việc chung hay không?

Liệu có giống Tiểu Lam vừa dịu dàng, vừa thông minh, có thể giải quyết tốt mọi công việc không?

Tuy cũng thỉnh thoảng Tiểu Lam cũng bắt nạt ta, thế nhưng phân nửa thời gian đều là giúp đỡ ta, hơn nữa, y đâu biết ta là đứa ngốc nhưng vẫn không hề khinh thường.

“Ai ya! Phúc nhi, ngây ra đó làm gì? Còn khâu mau ra đây gặp mặt Cao bộ đầu? Con phải lấy Cao bộ đầu làm gương, đừng làm mất mặt nhà họ Dư chúng ta!”

Phụ thân thấy ta vẫn ngây ra tại chỗ, nóng hết cả ruột, cũng không màng đến chuyện ta ngại người lạ, thẳng thừng đẩy ta lên trước, ép chào hỏi người kia.

“Cao Cao...Cao...”

Mặt như đĩa đám, ta ngẩng đầu ba mươi độ, chỉ nhìn thấy một cái hầu kết trắng ngần.

Lại ngẩng đầu lên sáu mươi độ, nhìn thấy một cái mũi khá là cao.

Ngẩng đầu thành một góc chín mươi độ, rốt cuộc đối diện với đôi mắt sáng ngời như tinh tú giữa màn đêm đen đặc.

Ta biết chiều cao của ta không đạt tiêu chuẩn bình thường, chỉ có năm thước một tấc hơn.*

*Khoảng 1m5 đây là tính theo số đo thời nhà Đường, tính theo số đo hiện đại là nó lên gần 1m9 đó =)))

Phụ thân ta nhiều lần thở dài, thấy ta từ trí lực đến vóc dáng đều chẳng thừa hưởng được tý nào từ ông.

Còn mẫu thân lại nói, ta mới mười sáu tuổi, vẫn còn có thể phát triển.

Thế nhưng phụ thân cũng không cần nhanh vậy đã kiếm một tấm gương tới để cổ vũ ta mau mau cao lớn đến vậy chứ?

Người đúng như tên, cao đến phi phàm!

Ngoài dáng vẻ cao ráo hơn người, hắn còn có một gương mặt anh tuấn nữa.

Cộng với trang phục trên người, nhìn dáng vẻ vô cùng thông minh tháo vát, dáng dấp cao ráo mạnh mẽ dù đứng ở đâu cũng giống như hạc giữa bầy gà. Khóe miệng mím lại toát đầy anh khí, đôi mắt hẹp dài sáng ngời, chỉ là không hiểu sao hắt lại khiến người ta có cảm giác cao ngạo, lạnh lùng.

Hắn từ trên cao nhìn xuống ta.

Ta co rúm người lại.

Chủ nhân của đôi mắt đó đánh giá ta một lượt. Sau đó cặp lông mày rậm cũng mỹ miều không kém chau lại, nói câu đầu tiên sau khi gặp ta: “Dư tổng bộ đầu, ta không làm bảo mẫu đâu.”

“Phúc nhi đã mười sáu tuổi rồi, không còn nhỏ nữa, ha ha, chỗ cần lớn đều lớn cả rồi.”

Phụ thân cười ngây ngô, nhưng ta biết rõ là ông đang giả khờ.

Để bán tháo ta đi, phụ thân thỉnh thoảng cũng sẽ đánh liều.

“Hơn nữa chung nhóm với ta rất nguy hiểm, lúc phá án ta không thể để tâm đến an nguy của người khác. Lần trước đã mất đi một người đồng nghiệp, ta thấy hoàn toàn không nên lãng phí thêm ai nữa.”

Vốn dĩ tất cả bộ khoái cũ đều có nhóm, chỉ riêng hắn không có, thực sự là do người hợp tác của hắn đã vong mạng khi điều tra án sao?

Ta rùng mình một cái, quả nhiên thiên hạ không có cơm trưa miễn phí, chuyện tốt ngẫu nhiên gặp được không thể tận hưởng thoải mái được.

“Không sao cả, Phúc nhi quá ít kinh nghiệm, có thể đi cùng Cao bộ đầu là một chuyện tốt. Hơn nữa, quan sai phá án coi trọng nhất là tinh thần đoàn kết hợp tác, cái tính thích một mình đi tới đi lui của Cao bộ đầu cũng nên sửa đi, lần này cậu nhất định phải đưa đồng nghiệp cùng tiến thoái, đó là lệnh của tổng bộ đầu ta đây, cậu không muốn phục tùng sao?”

Đáng tiếc phụ thân ta vốn là người công tư phân minh, một lòng vì công việc, dù phía trước là núi đao, vực thẳm, vẫn muốn ta quyết trí tiến lên, vì đạo nghĩa không được chùn bước, cút cung tận tụy, chết cũng không từ — Nói chung trước mắt, bước đầu tiên trong kế hoạch chính là để ta bám víu vào vị Cao bộ đầu trước mặt đã rồi tính tiếp!

Xem ra phụ thân vì phá án, không tiếc hi sinh con mình rồi! Ngay đến cái mụ “mệnh lệnh tổng bộ đầu” lớn như thế cũng đội lên rồi, bảo người ta dám không tuân mệnh sao? Thế nhưng không biết có phải ta bị ảo giác hay không, hình như trong câu nói của phụ thân còn hàm chứa một ý khác.

Song, lần này Cao Phi Phàm lại không hề cãi lại mệnh lệnh đã ban ra, chỉ im lặng gật đầu, tỏ ý hắn biết rồi.

Khi mà ta vẫn chưa thể tiếp thu hết mọi chuyện mà đứng ngây ra tại chỗ thì hắn đã quay người bỏ đi, không hề lãng phí khắc nào mà tới xem xét bản ghi chú vụ án, và phân tích thi thể ở chỗ sư gia và ngộ tác để hiểu rõ án tình rồi.

“Phúc nhi, con còn không mau đi theo! Nhớ rõ, nhất định phải nghe lời Cao bộ đầu, tuyệt đối không được có bất kì hành vi chống đối nào!”

Phụ thân dặn dò ta phải quý trọng từng cơ hội học hỏi, đương nhiên, điều quan trọng nhất vẫn là phải nghe lời đừng khiến hắn tức giận mà quăng ta đi.

Ta khóc thầm mà gật đầu, tỏ ý con hiểu lời phụ thân rồi, sau đó bạt mạng đuổi theo.

Trên đường không một bóng người, Cao Phi Phàm đột nhiên dừng lại, hại ta thiếu chút nữa thì đập mặt vào lưng hắn.

“Không muốn chết thì cách xa ta một chút! Ta không rảnh mà dắt trẻ con đi làm càn! Cút!”

Này này này... người này bị sao vậy?

Xấu xa, trước mặt một kiêu sau lưng một kiêu.

Bởi lòng oán hờn này đã lấn át cả mệnh lệnh “nhất định phải nghe lời hần” của phụ thân, ta quyết định quyết không cút, đi theo hần xem ai xui xẻo hơn ai.

Sự thật chứng minh khi một đứa ngốc như ta hạ quyết tâm hùng hục làm một chuyện, thì dẫu không thành công, thì thất bại cũng sẽ là tiền đề để tạo nên thành công sau này.

Khi ta tạo ra người mẹ thành công thứ ba trăm sáu mươi bảy, vào ngày thứ ba, Cao Phi Phàm chẳng nề hà gì mà kéo ta lên đường đi tra án.

Ngộ không ngờ nó dài đến vậy, ngộ cũng không ngờ bản edit ngày trước nó tệ lậu đến vậy __= lúc mở ra soát lại thì coi như sửa lại nguyên chương __=|| Mai làm bù Tam nhật. Xin lỗi mọi người __=|| P/s: Ngộ ko có beta đâu __=

*Chú thích: Bàn bát tiên

4. Chương 3

“Chúng ta muốn giải quyết việc này thì phải tới Thương Châu. Vụ án người phát hiện ra không phải là án mạng thông thường. Căn cứ theo kết quả khám nghiệm tử thi cho thấy, tuy rằng miệng vết thương đã bị hung thủ chêm. đến huyết nhục mơ hồ nhưng hung khí thì chắc chắn là thập tự hạo [cái cuốc]. Thập tự hạo là một vũ khí đặc thù, trên giang hồ, kẻ có thể luyện được đến độ nhất kích lấy mạng người không nhiều, nhất định là một cao thủ, thủ pháp sát nhân này ba năm trước ta đã từng gặp qua. Mà kẻ sử dụng thủ pháp ấy chính là “Phi thiên hồ ly” hiện đang ngồi trong đại lao Thương Châu, chờ đến mùa thu năm sau sẽ đưa ra xử trảm. Giải phẫu tử thi còn cho thấy...”

Buổi sáng sớm phong thanh khí sáng, vì vậy là tâm tình cũng rất tốt, quan hệ giữa ta và hần cũng dịu đi vài phần, có thể thấy rõ ràng hần sau khi huyền thuyên một tràng dài cũng bắt đầu giảm tốc độ lại, chậm rãi mà nói.

Nhưng kì thực đối diện với một bàn đồ ăn sáng phong phú như vậy mà cứ bàn chuyện chém giết, án mạng, hiện trường giết người máu chảy đầm đìa khiến dạ dày của ta quả thực ồ ào muốn bãi công.

“Lại đây, ăn một miếng lãnh ngư can, cũng không tồi!”

Con người anh tuấn trước mặt đột nhiên rũ lòng thương, thân thiết gấp cho ta một miếng gan bò, thấy ta thụ sủng nhược kinh cho vào miệng ăn thì lại tiếp tục trấn an ta.

“Gan người chết cũng xuất hiện nhiều dấu vết do thập tự hạo để lại, có thể thấy người này không thể chống đỡ lại kinh lực, bị hung khí đâm xuyên qua lồng ngực làm nội tạng tổn thương, đòn chí tử khiến lá gan vỡ nát.”

“Oẹ ——“

Ta thật quá đáng thương, dạ dày quả thực chịu đủ loại tra tấn, giờ nhìn đồng thức ăn trước mặt liền lập tức muốn tạo phản. Mà kẻ đẹp trai trước mặt thì ngay đến lông mi cũng không thèm động, trơ mắt nhìn ta vọt đến bên cửa sổ, ôm cây cột ra sức mà nôn ọe.

“Ta đã sớm nói người không cần đi theo làm gì, bây giờ hỏi vẫn còn kịp!”

Thật lạnh lùng, hần tuyệt tình nói vọng từ sau lưng ta.

Hoá ra, hần mấy ngày này không vứt ta đi được, cũng không làm người tốt nổi nữa. Giờ đã ra khỏi tầm mắt của phụ thân ta rồi, thì muốn ta tự động rút lui!

Ta ta ta, ta đương nhiên không muốn đi theo hần rồi, phải nghe mấy truyện kinh dị như vậy, tinh thần quả thực bị đả thương trầm trọng. Tuy rằng nếu tiếp tục theo hần không hiểu ta sẽ thành ra cái dạng gì nhưng

nếu giờ quay trở lại, phụ thân ta nhất quyết sẽ không nường tình mà trối ta lên lưng ngựa mang trả về cho hần.

Lựa chọn giữa bị kịch nhất định đến và bị kịch trong tương lai thì thà chọn cái bị kịch chưa tới kia còn tốt hơn.

Mẫu thân thường nói, đán tịch họa phúc*! Chuyện trong tương lai chắc gì đã là họa! Ta đây việc gì phải lựa chọn cái việc chắc chắn mười mươi là không hay ho kia làm gì?

*Đán tịch họa phúc: Sớm tối họa phúc, ý chỉ họa phúc thất thường không biết đâu mà lần.

“Nôn ——”

Đại khái ta nôn đến lợi hại, nôn ọe đến không màng hình tượng, vừa ăn uống lại vừa nghe người bên cạnh huyền thuyên huyền thuyên về giải phẫu cơ thể người thì cái gì cũng không vô. Ta đành mang bản mặt xuống sắc thậm tệ của mình ra phân phó tiểu nhị gói đồ ăn trên bàn lại.

Mà nguyên bản ngồi bên cạnh bàn chúng ta cũng có không ít khách nhân, giờ đã lùi ra xa hơn năm thước, dáng ngồi nghiêm chỉnh nhưng biểu tình lại kinh hãi đến đáng ngạc nhiên, đến lé mắt cũng không dám dòm sang.

“Còn không mau đi? Người thích bị người ta chế giễu quá nhỉ!”

Hần dường như đã thấy có một đồng sự như ta là một việc rất mất mặt, nhưng mà ta cũng không phải muốn nôn ọe đáng sợ như vậy đâu nha, nếu không phải hần “hảo tâm” trình bày chi tiết vụ án như vậy, ta làm sao có mấy thứ liên tưởng rộn người đến buồn ối này?

Nhưng hần cũng chẳng rảnh nghe ta giải thích, thoát cái đã phi ngựa được bảy tám trượng.

“Ta hỏi người, có phải người khẳng khẳng đòi đi theo ta là vì sợ trở về sẽ bị phụ thân người trách phạt? Chuyện này rất dễ giải quyết, người chỉ cần đến một huyện lân cận ở tạm đó hai tháng, đợi đến khi ta phá án xong xuôi thì sẽ trở lại tìm người rồi cùng người quay về nhà môn. Như vậy người không bị phụ thân mắng, công lao vẫn như cũ chia người một nửa, thấy thế nào?”

Bởi vì kinh phí rất dồi dào nên Cao Phi Phàm hào phóng thuê thẳng hai con ngựa để đỡ phải đi bộ, trên đường còn không ngừng làm công tác tư tưởng động viên ta.

“Nhưng mà phụ thân muốn ta theo học hỏi người mà!”

Hần không cho ta theo, ta lí gì phải nghe lời hần?

Ta lắc đầu, tỏ vẻ phụ thân trước khi ta đi đã giao nhiệm vụ như vậy, ta mà không theo hần nhất định sẽ bị trách phạt.

“Thằng ngốc này, ta không nói, người không nói thì ai mà biết được?”

Trên mặt hần lộ ra mặt cười kiêu “Người thông minh ắt biết nên làm gì”, một lời thôi đã muốn lột ra chân tướng ngốc nghếch của ta.

“Vậy ta sẽ nói.”

Nếu đã bị hần nhìn thấu, ta cũng chẳng cần giấu giếm nữa. Vì thế ta thực lòng mở miệng nói ra điểm thiếu sót duy nhất trong kế sách của hần.

Cái gì mà không nói chứ? Nếu phụ thân tra hỏi, ta nhất định sẽ nói toạc ra hết, đến lúc đó không chỉ là đơn thuần là vấn đề bị trách phạt nữa. Phụ thân ta tuy rằng phát hiện ra ta là đứa ngốc, nhưng dẫu sao cũng rất thành thật, là một đứa con ngoan, nay tự dưng ngốc vẩn hoàn ngốc lại thêm tật nói dối lừa lọc, chẳng phải phụ thân sẽ thẳng chân đá ta ra khỏi nhà sao?

Ta rất thích ăn bún thịt lá sen của mẫu thân, không muốn bị đuổi ra khỏi nhà đâu!

“Người có tật xấu! Thật tình nào có ai muốn cùng một xú nam nhân đi tra án chứ?”

*xú: thối

Hắn thấy ta biện pháp mềm rắn đều không được, câu bần kêu lên rồi phóng ngựa đi thẳng.

“Xú nam nhân?”

Ta rút cuộc cũng phát hiện ra nguyên nhân hắn không muốn đi cùng ta.

Ta ngửi ngửi quần áo mình, rồi đầu tóc, đâu có thối a? Chẳng lẽ hắn không muốn cho ta đi cùng vì ta là một nam nhân? Nếu như vậy thì thật không có cách nào.

Trước kia mẫu thân phát hiện ra muội muội thích hóa trang cho ta thành nữ tử liền phát câu, lệnh cưỡng chế yêu cầu ta nhớ rõ mình là nam nhi, vô luận thế nào cũng không thể mặc váy hoa rồi cài hoa trang điểm.

Nhưng hiện tại cần phải hòa hoãn với đồng sự, cũng cần phải nhượng bộ đi.

Thật vất vả mới đuổi kịp hắn tới khách điểm nghỉ trọ, ta liền ra đường mua một bộ nữ trang, cả ít phấn son.

Nhưng ta có điểm không hiểu, đại nương bán phấn son nói với ta cái gì mà không biết cô nương nhà nào may mắn, được một vị lang quân tuần tú như vậy chăm sóc. Ta liền nói ta mua cho mình dùng, sắc mặt đại nương liền biến đổi!

Mà sắc mặt đại biến còn có Cao Phi Phàm.

Ngày hôm sau, ta cột thật chắc chiếc váy, trang điểm phấn son mua hôm qua xuất hiện trước mặt bàn dân thiên hạ, khiến hắn sợ hãi đến mức miếng bánh bột mì gấp trên đĩa cũng một lèo rơi thẳng.

Ta nghĩ có thể là do ta trang điểm trông rất khó coi.

Thế nhưng cũng hết cách, ta từ trước đến nay chưa từng làm việc này, trước kia đều là do muội muội “nắm bánh lái”, ta chỉ nhớ là sau khi thoa một lớp phấn thì phải bôi thêm một lớp son lên mặt, môi cũng phải tô một vòng.

Trình tự thì ta nhớ rõ nhưng chất lượng thế nào thì không dám chắc.

Toàn bộ thời gian chuẩn bị cho gương mặt này ta cũng lo sợ đã man, nhưng nghĩ lại cũng chẳng liên quan, ta vốn chẳng thể nhìn nổi mặt mình mà!

Ai, Cao Phi Phàm cũng là một người khôn ngoan xuất chúng, chính là hắn thẩm định vẻ ngoài của ta hẳn nhất định không thể gật đầu bừa.

“Chào!”

Ta cẩn thận ngồi xuống bên cạnh hắn, không dám nói to vì sợ phấn sẽ rơi hết xuống.

Gương mặt anh tuấn của hắn bỗng chốc run rẩy, cơ hồ như không thể nuốt trôi.

Được thôi, ngày hôm qua là hắn khiến ta ăn không vô, hôm nay phong thủy luân chuyển đến lượt ta làm hắn nuốt không xong thì có gì mà không được?

Thói quen của ta chính là không kinh sợ trước chuyện quái dị, bình thần cầm chiếc đĩa lên ăn.

“Người ăn mặc cái kiểu gì thế này?”

Thật lâu sau, thoát nhìn Cao Phi Phàm đã bình ổn được khí tức quyết không đi vào vết xe đổ của ta ngày hôm qua, hỏi ta vấn đề này.

Sắc mặt hắn rất kì quái, dường như muốn cười nhưng cười không nổi, hơn nữa hai gò má vẫn liên tục run rẩy, ta nghĩ là do cảm xúc quá ồ ạt không thể khống chế nổi.

“Không phải người nói không muốn cùng “xú nam nhân” phá án hay sao?”

Ta thận trọng lặp lại lời đề nghị của hắn ngày hôm qua.

Vì muốn thành toàn nguyện vọng của hắn, ta đã phải dùng không ít phấn son, giờ chính là mùi phấn son ngát mũi, hắn không thể không cẩn thận quan sát đánh giá ta đi.

“Nếu người vì chuyện hôm qua mà mới sáng sớm đã trên cột ta thì ta thừa nhận người rất cao minh.”

Hắn lạnh lùng nói, đáng tiếc khuôn mặt đến giờ vẫn không thể khôi phục lại tình trạng ban đầu khiến cho mấy lời ác nghiệt này cũng giảm khí thế đi phân nửa.

“Ta bây giờ có thể theo người đi tra án được chưa? Không ai cho ta là một xú nam nhân nữa.”

Hừ, ta bây giờ ngay đến tên tiểu nhị hôm qua bưng nước rửa mặt lên cho ta cũng không nhận ra, hắn còn muốn thế nào nữa?

“Kia, đại khái ta còn chưa bổ sung, cái xấu này thì không kể là kẻ nôn ọe thức ăn hay sứt nữ nhân đều giống nhau cả, ta đều không thể chấp nhận làm đồng sự.” *sửu: xấu

Hắn nghiêng răng nghiêng lợi tức giận nói, quả thực không thể chịu nổi một bàn ăn nồng nặc mùi phấn son này nữa, vào một cái đứng phắt dậy, tốc độ so với ta hôm qua còn nhanh hơn gấp bội, cam đoan là tìm một nơi nào đó để nôn.

Mà không chỉ có hắn, cách xa mười bước cũng chẳng kẻ nào dám tới gần, hương phấn sơn này thật là lợi hại nha!

Vậy là cả một gian khách điểm hoành tráng chỉ có một mình ta phi thường thanh tĩnh dùng cơm.

Cơm xong, ta bị chủ quán cắt lực bộc lại để cho Cao Phi Phàm với ý đồ trốn tránh trách nhiệm mang đi, phòng ngừa trên đường gặp phải người, coi như không gì cản nổi hắn.

Cao Phi Phàm nguyên lai cũng không có dừng khí mà ở lại thị trấn này, ôm ta lên ngựa, hai người cùng cưỡi nhưng so với mỗi người một ngựa còn nhanh hơn nhiều.

Đúng rồi, phụ thân ta nói động vật có linh tính, con ngựa kia biết ta khờ nên cố tình khi dễ, nhàn nhã mà đi, báo hại Cao Phi Phàm cứ một quãng lại phải đứng chờ ta chậm chạp đuổi kịp.

Một đường thúc ngựa phi như tên bắn, chỉ nửa ngày đã tới một tòa thành nguy nga, trên cổng có viết hai chữ “Thông Châu” đầy uy lực.

Ngay lúc ta nhìn chăm chăm về hướng cổng thành, thì Cao Phi Phàm đã ghì cương ngựa lại.

“Tốt lắm, phía trước có chợ phiên, người tùy tiện tìm một người dẫn đường cùng người chơi đùa, chúng ta nay mỗi người một ngã. Tóm lại, mặc kệ người là ngu thật hay giả ngu, từ nay người đừng tìm ta, mà ta cũng không cần cùng người làm trò. Ta còn có chuyện chính sự, cáo biệt từ đây!”

Hắn bế ta xuống khỏi lưng ngựa tiện thể lấy hai thỏi bạc đặt bên cạnh ta, gương mặt cố nặn ra một nụ cười ẩn nhẫn [ngắm ngằm chịu đựng], nói với ta hiện đang đứng ở ven đường.

Mà ta bị hắn nhẹ nhàng bế xuống khỏi lưng ngựa, đột nhiên hành động ôn nhu như vậy thật không thể thích ứng nổi, cho nên, chờ đến khi ta có phản ứng lại thì hắn cả người lẫn ngựa đã trở thành một điểm đen ở xa xa.

“Cao...”

Ta không dám tin nhìn đám bụi mù trước mắt.

Thế mà hắn lại ngay ngày đầu tiên phát hiện ra chân tướng của ta liền cứ như vậy mà quăng kẻ khờ này đi?

Không, quan trọng là...phụ thân có dặn ta phải nghe lời hắn.

Giờ hắn đi rồi, ta cũng nên nghe lời thôi.

Ta một mình lẻ loi đứng ở ven đường, càng nghĩ càng bàng hoàng, càng nghĩ càng sợ hãi, rốt cuộc đặt móng ngồi giữa đường khóc lớn.

Mà ta cự kì tập trung khóc lóc, nên cũng không chú ý mình đang ngồi giữa đường cái, hơn nữa, phía sau còn có một kiệu quan bốn người nâng.

“Đại nhân, có người khóc chặn kiệu, nhất định là có oan tình!”

Người nha dịch đi đầu thấy ta không nhường đường cũng không đứng dậy, khóc đến thương tâm liền vung tay ngừng kiệu, bấm bảo với quan viên ngồi trong kiệu.

“Người có oan tình gì, mau mau báo lên, bản huyện lệnh sẽ làm chủ cho người!”

Lão gia lệnh hạ kiệu rồi bước ra, bộ dáng mập mạp mà nhả nhặn ngồi xổm trước mặt ta nói.

“Làm chủ?”

Còn đang lo không tìm được người hảo tâm giúp ta làm chủ. Như người trôi giữa Hoàng Hà bắt được khúc gỗ, ta ô ô nức nở, khóc lại càng thương tâm, tận lực trình báo vụ án.

“Hắn...Hắn không cần ta! Cứ thế bỏ ta lại một mình! Còn...còn cầm hành lý đi mất tiêu nữa! Oa ——“

Thật thương tâm! Thật oan ức!

Ta biết ta là đứa ngốc, nhưng ta rất vâng lời phụ thân, cũng nghe lời hắn, là một đứa trẻ ngoan!

Hắn nói hắn không muốn đi cùng “Xú nam nhân”, ta liền làm trái với lệnh của mẫu thân mà đáp ứng hắn, cải trang thành nữ tử, sao hắn có thể nói không cần ta cơ chứ?

Ta nắm chặt tay huyện thái gia gào khóc, thành thực không thể nói nổi lời nào nữa.

Mà lúc này nắng gắt cuối thu tung hoành vô cùng, huyện thái gia nóng nẩy đứng cùng ta dưới mặt trời chói chang, cũng không chịu nổi nữa.

Nhìn ta khóc nức nở đến nói không ra lời, lại nhìn mấy thỏi bạc lặn lóc dưới đất giống như vừa qua một trận giằng co.

Giữa thanh thiên bạch nhật, trước bàn dân thiên hạ mà dám giả trò, án tử thật này không thể không lập.

“Khụ!” Huyện thái gia, người mà không biết khi nào thì bị nắng vỡ đầu ôn tồn nói với ta: “Nếu như vậy, người trước hết theo ta về nha môn, cho dù là kẻ cướp bóc, vong tình phụ bạc hay vô tình vứt bỏ thê tử, chỉ cần người vẽ lại gương mặt của hắn ta. Thì bản quan dù trên trời dưới đất cũng nhất định tìm ra hắn!”

Vứt bỏ thê tử?

Nga! Đúng rồi, ta lúc này còn mặc nữ trang. Mặt khác, khóc đến hai mắt sưng vu, phấn son cũng nhòe hết, huyện thái gia chắc không nhận ra giới tính của ta.

Thế nhưng, đây không phải việc quan trọng, ta nghe ra lão có một kế hoạch khả thi.

“Vẽ tranh?”

Quan phủ trước nay muốn tìm người chẳng phải đều mang theo bức họa đến khắp hang cùng ngõ hẻm, phát cáo khắp thiên hạ truy tìm người trong tranh.

Đây cũng là một phương pháp rất được!

Mà vẽ tranh thì đâu có làm khó được ta. Huống chi khắp thiên hạ này được mấy người như Cao Phi Phàm? Ta như ở giữa bóng đêm tìm được ánh sáng rạng đông, vì vậy không khóc nữa, ngược đôi mắt hàm chứa lệ gật gật đầu.

Vừa đến huyện nha, ta liền soạn soạn vẽ chân dung Cao Phi Phàm, bức họa quả nhiên giống như đúc, người nhìn vào không thể không nhận ra. Sau đó ta đem tranh cho huyện thái gia tìm người.

Treo tranh tìm người quả nhiên rất năng suất.

Mặt trời mới lặn mà đã tìm được người rồi.

Ta vui sướng theo huyện thái gia lên đại đường, quả nhiên thấy người bị hai quan sai áp giải đến là Cao Phi Phàm.

Nghe nói đây đường dán cáo thị truy nã hắn, hơn nữa phía dưới còn ghi tội danh hái hoa tặc, phía trên ghi kẻ trộm gà, khiến hắn phải vội chạy tới nha môn đầu thú tìm huyện thái gia làm cho rõ ràng.

“Cao Phi Phàm!”

Cổ nhân nói một ngày không thấy như cách ba thu.

Ở đây nơi đất khách quê người bất chợt gặp được gương mặt quen thuộc, ta tìm lòng chẳng dặng mà bỏ nhào người ôm lấy hân, lần thứ hai trong ngày nước mắt tuôn rơi.

“Hóa ra là người!”

Hân nghiêng rằng nói, gương mặt anh tuấn phi thường hiểm ác co giật liên tục, hận không thể cắn đứt mấy miếng thịt trên người ta để xả giận.

Nghĩ đến hân là một bộ đầu, lại còn là bộ đầu danh chấn một vùng, cũng chưa từng bị quan phủ hiểu nhầm là tội phạm đi.

“Ai nha! Hóa ra là Kim Lăng Cao thần bộ. Cao bộ đầu kiên trung nghĩa đảm, liên tiếp phá đại án, bản quan cũng đã nghe danh tiếng, dựa vào thái độ làm người của Cao bộ đầu, đương nhiên không thể làm ra mấy việc phạm pháp ác nhân như cướp bóc với vút bỏ thê tử rồi! Tất cả chỉ là hiểu lầm thôi!”

Nhìn Cao Phi Phàm xuất ra lệnh bài chứng minh thân phận, huyện thái gia mập mạp cười gượng, không ngừng lau mồ hôi.

“Còn có người! Rốt cuộc không hỏi đã tùy tiện vu oan, định cho ta tội cướp bóc với vút bỏ thê tử, gian dân bắt người cướp của, cáo thị dán đầy đường, lại còn dán tranh vẽ ta khắp nơi, khiến ta muốn nghỉ ngơi uống trà cũng không dám!”

Cao Phi Phàm ở trước mặt nhiều người, không muốn thanh toán với một gốc tử như ta, chỉ sợ càng tính toán thì càng nháo loạn, đành mang hết lửa giận trút lên đầu người mà vô hình trung đã thành đồng phạm của ta – Huyện thái gia.

“Này...này...”

Huyện thái gia thật là muốn khóc, hân gặp ta ở ven đường khóc la om sòm, hân không có cách nào, mà đương sự lại không thể trình bày rõ ràng, hân chỉ có thể theo hiện trường để định tội.

“Khụ, nếu Cao bộ đầu vô tội thì kẻ kia cũng thật lớn mặt! Dám vu khống mệnh quan triều đình, bản huyện lệnh phạm với những kẻ lừa lọc đều trị tội nghiêm minh, phạt đánh hai mươi gậy. Mau lên! Đem này, này...Cao thần bộ, ngài biết người kia là ai không?”

Huyện thái gia không hổ bao năm lẫn lộn quan trường, muốn hành án thì trước tiên cũng phải hướng quan lớn lấy lòng, lại thấy bộ dáng ta từ nãy đến giờ bám chặt lấy người Cao Phi Phàm nức nở không buông liên cần cần trọng trọng hỏi hân lai lịch của ta.

Cao Phi Phàm thấy rõ dụng ý của lão, cười lạnh nói: “Cha y là Kim Lăng đệ nhất thần bộ Dư Đại Vi.”

“Ách, Cao thần bộ, bản quan cả gan nói một câu, nếu nàng đã là thiên kim của Dư thần bộ thì so với ngài cũng là môn đăng hộ đối, ngài sao có thể chỉ vì một phút ác khẩu mà vút bỏ nàng ở ven đường?”

Huyện thái gia lau lau mồ hôi, Kim Lăng đệ nhất thần bộ, chức quan không lớn không nhỏ nhưng vừa vắn xếp trên thất phẩm của hân.

Nhìn huyện lệnh lộ biểu tình “Phu thê son sắt một phút ác khẩu, nha môn cũng không có cách nào khuyên giải”, Cao Phi Phàm không khỏi nhin không nổi mà đánh tới.

“Người còn chưa nghe ta nói hết! Y là công tử của Dư Đại Vi thần bộ, đều là người của nha môn Nghĩa Châu. Y đã là nam tử thì sao có thể nói ta là kẻ bạc tình vong thê được hả? Còn quá đáng hơn, cái gì mà đồ tể cướp bóc, cái gì mà gian dân bắt người cướp của, dựa vào y sao?”

Đúng lúc ta đem nước mũi lần thứ hai lau vào tay áo hân, Cao Phi Phàm vô cùng chán ghét, mượn thời cơ cho huyện thái gia phân biệt nam nữ liền kéo ta đứng trước ngực hân, mặt quay về phía huyện lệnh.

“Này...A! Ha ha, hôm nay trời nắng gắt, bản quan phơi nắng đến hoa mắt váng đầu a!Thật khó có dịp Cao bộ đầu đến thăm bản huyện, chỉ bằng xuống dưới nghỉ ngơi một chút, để ta phân phó phu nhân pha chút trà lạnh cho hai vị uống giải nhiệt a!”

Vậy là chúng ta mặc danh kì diệu* ở trọ tại huyện nha.

*Mặc danh kì diệu: Không hiểu vì sao

—

“Ha ha! Hóa ra tất cả chỉ là hiểu lầm! Lại nói án tử Cao bộ đầu tiếp nhận lần này cùng với bản huyện cũng có quan hệ sâu xa! Chính là “Phi thiên hồ ly” tại nơi này lộ ra hành tung để Cao bộ đầu tóm được a! Bản quan lúc ấy đang đi cứu tế nạn dân nên không thể chứng kiến tận mắt, khi trở về nghe tổng bộ đầu của huyện nha thuật lại, đối với Cao bộ đầu anh dũng phi thường vô cùng bội phục!”

Buổi chiều, huyện thái gia thiết đãi một bữa cơm, sai một vài tên gia nhân phục vụ, miệng cười ha ha, Cao Phi Phàm với việc xảy ra hôm nay một bụng khó chịu nhưng nhất thời không thể phát tác được.

Ta mặc lại nam trang, ngồi xuống bàn, tuy rằng đồ ăn trên bàn chỉ tầm tạm khiến Cao Phi Phàm lộ ánh mắt khinh thường nhưng ta mệt mỏi một ngày, đói đến luống cuống, liền mang tất cả đồ ăn bị hấn coi thường ăn đến hăng say.

Phu nhân Lưu huyện lệnh mời rượu mọi người, còn đang định nâng chén thì lại nghe tiếng ngọc bội đình đang, còn cả một làn hương hoa lan êm dịu bay tới. Nguyên lai là tiểu thiếp của huyện thái gia Lan Như Ý đang khoan thai đi tới.

“Như Ý, nàng đến muộn, còn không mau kính Cao bộ đầu, Dư đầu mục ba chén rượu?”

Lưu huyện lệnh thấy ái thiếp đã tới, cười híp cả con mắt, vẫy nàng lại ngồi.

“Lão gia đã có lệnh, thiếp nào dám không nghe theo!”

Vị phu nhân này thực sự rất có lễ nghi, biết bản thân đến muộn liền cảm lấy chén của Cao Phi Phàm tự phạt mình ba chung rượu, một ly lại một ly, tiểu nữ mỏng nhẹ như mây khói, rượu đến chén cạn khô.

“Lưu huyện lệnh, nếu tối nay không có công sự gì thì Cao mỗ cũng không còn hứng uống rượu, xin cáo lui trước.”

Ta sớm không phải đối thủ của rượu, cả người khó chịu nằm úp sấp, mà Cao Phi Phàm tuy khá khẩm hơn ta nhưng cũng không thể so bì cùng với tửu lượng của Lưu nhị phu nhân, uống vài chén rượu liền cơm không thêm ăn, chấp tay muốn đi.

“Ai, Cao bộ đầu, bản huyện còn có việc muốn nhờ!”

Lúc này Lưu huyện lệnh nháy mắt để tất cả mọi người lui xuống, sau đó mới mở lời: “Cao bộ đầu cũng biết, Thông Châu vốn là con đường giao thương trọng yếu, khách nhân tấp nập. Từ tiền nhiệm huyện lệnh tới nay đều lấy phương châm thương dân tạo phúc để chỉnh đốn trị an, nhiều năm qua chưa từng xuất hiện phường giặc cướp. Nhưng cách đây nửa năm, ở đời Phi Hồ ngoại thành xuất hiện một hắc đạo, bọn chúng thường hành động về đêm, lấy danh hào “Cướp của kẻ giàu chia cho người nghèo” mà quấy nhiễu dân lành, khiến tiếng oán than dậy đất. Hơn nữa, đầu lĩnh của bọn chúng danh hiệu “Toản Thiên Diêu” khinh công rất cao, đột nhập vào nhà người ta như vào chốn không người, khiến bản quan thật đau đầu vô cùng!”

“Hắc đạo xuất hiện, lại ẩn thân ở nơi này, đây vốn là phạm vi quản lý của Thông Châu, Cao mỗ không tiện nhúng tay vào.”

Nghe lão đồng dài một hồi, Cao Phi cũng hiểu rõ ý đồ của lão, lạnh lùng đáp lại, không muốn cùng huyện lệnh dây dưa thêm nữa.

“Bản quan cũng nghĩ vậy, nhưng ba lần phái người đi đều công toi trở về. Bao nhiêu kẻ sách của chẳng làm gì được bọn chúng. Bản quan nghĩ trong phủ có gian tế, nhưng không rõ là ai, lại sợ ảnh hưởng đến hòa khí nên không thể manh động. Nhưng nếu muốn diệt được hắc đạo thì chỉ có cách tìm ra gian tế. Vừa hay Cao bộ đầu đi ngang qua đây, rất mong được ngài giúp đỡ vài phần.”

Huyện lệnh đã nói như vậy, ngay cả ta không giúp lão cũng thấy chút ngượng ngùng, nhưng Cao Phi Phàm vẫn trưng ra bản mặt như người chết, cố thủ nguyên tắc chuyện nhà nào nhà ấy lo để khỏi phải sinh ra kị hận với nhóm bộ đầu tại Thông Châu.

“Đúng rồi, ta còn nghe người báo lại, “Toản Thiên Diêu” kiêu căng ngỗ ngược, trong một lần say rượu đã thốt lên những lời cuồng vọng, hấn nói đầu bản thân có thất thế bị nha môn bắt thì cũng chẳng sao, với một thân khinh công bậc nhất như hấn thì dễ dàng phi qua cổng thành tẩu thoát. Mà ngày đến nhà tù

Thương Châu hẳn còn có thể tự do ra vào! Đã vậy còn nói một cách vô cùng tự tin, giống như hắn đã từng làm việc đó thật rồi! Hừ, tiểu tặc vô danh, hắn đâu biết đại lao Thương Châu vốn dùng để canh gác tử tù cực kì hung ác, tường đồng vách sắt, ngay một con muỗi cũng không bay lọt, dựa vào chút thủ đoạn mèo ba chân* của hắn mà có thể vượt ngục được sao? Đúng là người si nói mộng! [Nói chuyện viễn vông]

*Thủ đoạn mèo ba chân: Những thủ đoạn tầm thường, không ra đầu vào đầu.

Lưu huyện lệnh đứng bật lên, cả mặt xám lại như đính tro, cam đoan là thống hận tên tặc nhân kia thấu xương, hoặc giả là tên Toản Thiên Diêu kia cũng đã thó mất món đồ nào của nhà lão rồi.

Ngay lúc ta sau một hồi bị hơi men làm cho mơ mơ màng màng hồi tỉnh trở lại thì đã thấy Cao Phi Phàm một bộ dạng nghĩa bạc vân thiên [có tình có nghĩa] khảng khái nói:

“Trách nhiệm giữ gìn trị an là của tất cả mọi người, ta thân lại là người trong công môn, đương nhiên phải góp sức mọn của mình, việc này thỉnh huyện lệnh đại nhân giữ bí mật, ngày mai ta lập tức sẽ tới đòi Phi Hồ tìm Toản Thiên Diêu kia!”

Thế nhưng cũng chỉ một khắc ngắn ngủi, Cao Phi Phàm từ kẻ vô tình lãnh khốc khoanh tay đứng nhìn đã trở thành nhất đẳng bộ khoái nhiệt huyết vì chính nghĩa.

Thay đổi này khiến Lưu huyện lệnh sung sướng không thôi còn ta thì âm thầm thở dài.

Người này rõ ràng là nghe được mấy chữ “Đại lão Thương Châu” mới nảy sinh hứng thú như vậy, còn hùng hồn tuyên bố như bản thân nghĩa khí lắm không bằng! Ai, cái tật xấu trước mặt một đằng sau lưng một nẻo của hắn đến bao giờ mới sửa nổi đây?

Ấy! Con người đúng là không ai hoàn hảo cả, nhìn ta xem, tuy rằng vừa ngốc vừa dốt nhưng đổi lại được cái thành thật thiện lương, không bao giờ nói dối. Cao Phi Phàm tuy thông minh tài giỏi nhưng không hề hoàn mỹ mọi mặt.

Lúc này ta chợt cảm thấy cách biệt giữa ta và hắn tựa hồ cũng không quá xa xôi.

Bởi không tài nào chịu nổi “biến sắc thần công” của Cao Phi Phàm, ta liền lựa lời cáo lui trước, vừa bước ra ngoài liền nhận ra diễm dương cao chiếu [cảnh sắc tươi đẹp] đã không còn nữa mà thay vào đó là từng làn, từng làn mưa rơi rả rích tựa như muôn ngàn tinh tú nhỏ bé trong suốt giáng xuống trần gian, nhiệt độ bên ngoài cũng giảm đi đáng kể.

“Rì rào —”

Một con vật nhỏ không biết từ đâu nhảy xuống bên chân ta tránh mưa, ta đem vật nhỏ nâng lên, hóa ra là một chú bồ câu trắng muốt.

“Vật nhỏ, ngươi cũng không chịu nổi lão thiên gia biến sắc thất thường đúng không?”

Ta mang chú chim nhỏ đồng bệnh tương lân ôm vào phòng, giải một lớp vải thô lên trên bàn, đặt bên cạnh một chén nước trong, coi như chỗ trú ẩn qua đêm của “kẻ bị nạn”.

Một đêm vô thoại lặng lẽ trôi đi.

5. Chương 4

Sáng sớm hôm sau ta cùng Cao Phi Phàm lên núi thám thính tình hình.

Phi Hồ là một ngọn đồi nhỏ nằm phía tây Thông Châu, cỏ cây sum suê, cảnh sắc tú lệ. Dưới chân đồi còn có một tòa tháp cổ trăm tuổi, quả là một danh lam thắng cảnh say lòng người.

Đường như trận mưa đêm qua đã gột rửa cho cả ngọn đồi khiến vạn vật đều xanh tươi mơn mớn. Cùng nhau vượt qua một khe núi tên Khiếu Hồ, một tòa sơn trại nho nhỏ dựng giữa chốn non xanh nước biếc, quả là một nơi phong thủy tốt, đáng tiếc lại trở thành chỗ cư trú của phường đạo tặc.

“Này... Cao Phi Phàm, mặc dù ngươi bảo ta phải câm miệng nhưng ta có một vấn đề cần hỏi, phu tử từng nói, nếu việc gì không biết thì phải kịp thời hỏi cho rõ ràng, như vậy mới không trở nên không rõ bất cứ điều gì...”

Ta lon ton đuổi theo Cao Phi Phàm, từ xa chợt nhìn thấy một sơn trại trông rất đáng ngờ, rốt cuộc nhìn không được phá vỡ luật lệ, vì bản thân mà tranh thủ lên tiếng.

“Câm miệng! Nói!”

Tuy rằng Cao Phi Phàm vô cùng bất mãn chuyện ta đi theo hắn, nhưng vấn đề là thiên hạ kẻ nào cũng biết ta và hắn là đồng sự, nên lần này đi do thám đành không cam lòng mà gói ta theo cùng.

Mà cũng vì nguyên do ấy, hắn từ khi xuống giường đến giờ khí tức không thuận, khó tránh nói năng câu nọ đá câu kia.

“Bắt ta câm miệng rồi lại kêu ta nói, ta ngậm miệng rồi thì sao nói nổi chứ?”

Nhìn xem, ngay đến kẻ ngu dốt như ta cũng có thể nhận ra lỗi ngôn ngữ của hắn.

“Ta bảo ngươi câm miệng đừng nói những chuyện vô nghĩa nữa, muốn hỏi cái gì? Nói mau!”

Lúc này hắn không chỉ bức dọc mà còn phần nộ vô cùng. Tuy rằng hắn không quay đầu lại nhìn ta nhưng chỉ cần trông mạch máu ở gáy hắn đang nhảy loạn lên thì cũng đủ biết trên trán Cao Phi Phàm gân xanh nổi chằng chịt thế nào.

“Cao Phi Phàm... có phải sáng nay ngươi ăn cơm không no nên mới bức bối kinh khủng như vậy?”

Ta uyển chuyển lựa lời cố gắng phân trần nguyên do cấu kình phát hỏa của hắn, nhưng lại nhìn thấy hắn bỗng quay đầu lại, dùng ánh mắt hung dữ ý chỉ “Người còn nói thêm lời vô nghĩa nào nữa thì ta bẻ cổ người!”, ta liền đem hết đồng ý nghĩ khuyên nhủ Cao Phi Phàm vừa lóe lên trong đầu nuốt xuống bụng.

“Ngươi, lúc này, rốt cuộc, muốn hỏi ta, cái gì? Đừng nói với ta huyền thuyên một hồi thì lại quên mất mình muốn hỏi gì?”

Hắn gần từng chữ dường như đã vượt quá sức chịu đựng của bản thân.

“À...”

Ta hiểu rõ.

Đối mặt với một mỹ nam tử nổi giận, ta đích xác là đã quên mất điều mình cần hỏi, nay lại nghe mấy lời của Cao Phi Phàm thì ngốc lảng tại chỗ chẳng hiểu gì sất, cứ như chim non lạc đường bay nhảm tố.

Thế nhưng lần này mục tiêu to đoành lồ lộ trước mặt, ta tưởng đã quên liền được nhắc cho bình tĩnh, nhớ lại việc cần hỏi.

“Này... ta muốn nói, đằng kia hình như là sơn trại của bọn hắc đạo, chúng ta phải xâm nhập thế nào đây?”

Ta nhìn trái nhìn phải, Cao Phi Phàm ngay đến một tên lính tốt cũng không mang theo. Mà thôi, hang ổ sơn tặc ở ngay trước mắt, còn có thể thấy mấy toán người đi qua đi lại bộ dáng như đang tuần tra, nhân số không ít, đề phòng nghiêm ngặt.

Hay là lần này Cao Phi Phàm chỉ tới thám thính, tìm hiểu địa hình; cũng có thể đêm qua hắn đã cùng Lưu đại nhân bàn bạc đại kế, thoát nhìn tưởng chừng chỉ có hai chúng ta đến dò xét hang ổ đạo tặc nhưng thực chất phía sau đã có nhân mã mai phục, tùy lúc mà tiến công?”

“Xông thẳng vào!”

Cao Phi Phàm vốn chẳng thèm trả lời vấn đề của ta, nhưng lại nghĩ nếu ta không tường tận rõ ràng thì kiểu gì cũng canh cánh trong lòng, càng thêm nhiều chuyện, nên mặc dù sắc mặt cực khó coi, Cao Phi Phàm vẫn ném lại cho ta một đáp án.

“.... Nhưng... bọn họ rất đông...”

Cao Phi Phàm chỉ dẫn theo mình ta, làm sao có thể đấu lại nhiều địch nhân như vậy chứ?

“Nhiều người thì tưởng lợi hại lắm sao?”

Dứt lời liền ném ta một ánh mắt trắng dã kiểu như “Nếu không có người ta càn tiêu sái”, Cao Phi Phàm như sắp xông thẳng đến trước cổng sơn trại!

“Ai?”

Tên sơn tặc gác cửa mới kêu lên được một tiếng đã lập tức bị Cao Phi Phàm đánh ngất.

Ta cuối cùng cũng ngộ ra được mị lực cường đại của soái ca. Phàm là vật thể ở trước mặt hắn, kể từ trước hai cánh cổng gỗ cho đến bất cứ người hoặc vật nào đều khuynh đảo dưới chân soái ca.

Ta chỉ còn biết trở mắt ra nhìn câu nói “Xông thẳng vào!” từ hình tượng hóa thành hành động thực sự.

Đánh ngã cả đám thương binh, Cao Phi Phàm đạp thẳng lên ngực một tên đạo tặc, hét lớn: “Toản Thiên Diêu ở đâu? Mau gọi hắn ra gặp ta!”

Hắn chỉ biết đánh lên phía trước, không biết nhìn lại phía sau, tuy rằng lúc phá địch đánh đâu thắng đó không thể ngăn cản, nhưng lại không thể thấu được tâm kế của tiểu tặc, kẻ nhận một cước của hắn liền giả bộ té xỉu, nay chờ thời cơ vồ đến, đánh úp lấy ta lúc ấy không mấy may đề phòng. Lưỡi dao sắc bén kề vào cổ, khiến ta không thể kìm nổi run rẩy hết lớn tên Cao Phi Phàm.

“Các người rút cuộc là ai, sao dám tới Phi Hồ trại chúng ta sinh sự?”

Không rõ duyên cớ nào mà cả đám anh em bị đánh cho thê thảm khiến cho tên đạo tặc không khỏi phần nộ căm tức.

“Nhị đương gia, hai kẻ kia không thêm phân trần mà xông thẳng vào!”

Lúc này lũ thổ phỉ bị Cao Phi Phàm đánh te tua miễn cưỡng khôi phục được ít khí lực, lầm bầm kêu lên tụ tập lại bao vây hắn.

“Kim Lăng Lục Phiến môn, Cao Phi Phàm!”

Mất thấy ta bị tặc nhân uy hiếp, Cao Phi Phàm mí mắt cũng không thêm nâng lên, không chút để ý mà trả lời việc bọn họ truy hỏi. Mũi chân hơi xê dịch, đá lẫn kẻ bị mình giẫm nãy giờ, vèo một cái đánh đồng đầm tây, trong nháy mắt cả đám thổ phỉ mới tụ tập đã lại bị ngã thành một đồng.

“Nếu người không dừng tay ta sẽ giết y!”

Nhị đương gia kia thay đổi sắc mặt, không ngờ bao nhiêu người như vậy cũng không ngăn nổi Cao bộ đầu nên rất căng thẳng, lực tay càng siết chặt khiến ta khó thở.

“Dừng nhúc nhích, đừng giãy giụa, ta sẽ cứu người!”

Cao... ta mở rộng miệng cũng không thể phát ra nổi âm thanh nào, nhưng nghe thấy giọng nói của Cao Phi Phàm vang lên rất rõ ràng, vào lúc còn đang băn khoăn có phải mình nghe lầm hay không thì lại thấy bên tai truyền đến giọng nói của hắn:

“Tốt! Người muốn giết cứ giết! Dù sao suốt dọc đường ta bị y làm vướng chân vướng tay cũng bực mình quá thể rồi! Động thủ nhanh lên, đừng lãng phí thời gian chứ!”

Ngữ khí chắc như đinh đóng cột, lại đảo mắt nhìn sang chỗ khác, hoàn toàn không màng chuyện sống chết của ta.

Nhị đương gia kia mặt đã đen lại càng đen, hét lớn: “Người không coi trọng tính mạng của đồng sự sao?”

“Nếu y chết, ta liền đem tất cả người trong trại người chôn cùng... cũng không làm y tủi thân đâu!”

Cao Phi Phàm không buồn để ý đến lưỡi dao kề bên cổ có thể bất cứ lúc nào lấy đi tính mạng ta, điệu bộ vẫn như trước, thật thong dong tự tại.

“Nhưng Nhị đương gia, ta nói người nghe, các người vốn chỉ là đạo tặc, nếu ra đầu thú trước quan phủ thì cùng lắm chỉ bị bắt giam ba năm, ra ngoài rồi lại làm một hảo hán. Nhưng nếu giết người thì sẽ to chuyện đấy. Luật pháp đương triều có ghi, giết người là tử tội, hơn nữa còn có ta đứng ra làm chứng, một đầu người cứ như vậy chặt phăng, đáng sao?”

Hắn nhìn thẳng vào kẻ đang không chế ta, ánh mắt sáng ngời, tựa như tinh quang tản mát ẩn giấu ma lực vô hình khiến người ta trở nên mềm yếu.

Ta không biết lời hắn nói đâu là thật đâu là giả, nhưng phụ thân đã nói ta phải nghe theo hắn vậy nên giờ phút này dẫu trong lòng sợ hãi cực độ nhưng ta vẫn ngoan ngoãn đứng im.

“Người... người... nếu người không phá Phi Hồ trại của chúng ta thì ta cũng không giết người!”

Xem ra lòng Nhị đương gia đã có chút dao động, cánh tay giữ lấy ta cũng không dùng sức như trước. Bắt đầu chống đối, nói rằng hắn căn bản không hề có ý định giết người.

“Mặc kệ lý do gây án là gì! Giết người chính là giết người! Chỉ cần tay người hành động thì coi như tội danh đã được thành lập.”

Cao Phi Phàm theo dõi chặt lưỡi dao đặt trên cổ ta, sắc mặt thâm trầm, không ai biết hắn đang suy nghĩ cái gì, nhưng chính tại thời điểm ấy ta lại như nghe có tiếng hắn thét vọng bên tai:

“Mau, lợi dụng thời cơ, cứa cổ vào lưỡi dao!”

Cứa cổ vào lưỡi dao?

Hắn hần hần, không phải thấy ta rất phiền nên muốn ta tự mình kết liễu chứ?

Ta ngạc nhiên nhìn về phía hắn vẫn một bộ dáng chẳng lo ngại gì đối đầu với tên thổ phỉ, nhận ra ánh mắt ta liền lựa một góc độ không ai để ý khẽ nháy mắt, ra hiệu cho ta làm theo lời hắn.

Phụ thân ta bảo, nhất định phải nghe hắn!

Vậy là ta liền giao hết tâm tư, phó mặc cho hắn, dưới ánh mắt của bao nhiêu con người mà nhất là Nhị đương gia đang do dự nhìn vào lưỡi dao trên cổ mình, ta bất chợt xê dịch đầu, thoát nhìn như thực sự muốn tự sát, không muốn đồng sự vì mình mà bị uy hiếp.

“A —— ”

Tiếng kinh hô đồng loạt vang lên, Nhị đương gia hoàn toàn không đề phòng tình huống này hoảng loạn vô cùng, vội vàng rút lưỡi dao về, ngốc lảng lảng rồi bất chợt giật mình nhìn ta thoát khỏi hiểm cảnh —— Bọn họ dẫu sao cũng chỉ là một đám tiểu tặc ham mê tiền tài, chứ không phải hạng thổ phỉ tội ác tày trời.

Cao Phi Phàm nhanh nhẹn phóng đến đỡ lấy ta ôm vào lòng, đại khái là lo ta bại lộ bản thân đã sợ đến mức nhũn hết chân tay làm mất mặt Lục Phiến môn. Dứt khoát giữ nguyên tư thế ôm chặt ta trước ngực, từ trên cao ngạo nghễ nhìn xuống Nhị đương gia đã suy sụp dưới đất.

“Bây giờ, người lấy gì để uy hiếp ta nữa đây? Ta cho các người một cơ hội, mau mau nói với Toàn Thiên Điều hạ sơn đến nha môn đầu thú đi, ta sẽ giúp các người giảm một nửa tội trạng, về sau hãy sống bằng chính sức lực của mình, canh nông kinh thương*, một lần nữa làm người!”

*Canh nông kinh thương: Làm ruộng, buôn bán

Tim hắn đập thật mạnh, nhưng cũng có nhịp điệu lắm, âm thanh khiến cho ta dần dần bình tĩnh trở lại. Cái cảm giác áp sát vào lồng ngực hắn, nghe hắn nói nói thật kì lạ, những rung chấn nhẹ nhàng truyền đến khiến ta thấy thật an toàn.

“Này...”

Đại thể đã mất, đám thổ phỉ cũng chịu thương thuyết, chấp nhận đề nghị của Cao Phi Phàm mà dẫn đầu là Nhị đương gia. Như Cao Phi Phàm nói thì chiếu theo luật pháp, tội bọn họ không nặng, hơn nữa còn tự ra đầu thú nên có thể giảm một nửa hình phạt. Vậy là, Cao Phi Phàm cũng chẳng cần dùng xích trói bọn họ về làm gì.

Khó trách hắn lên núi mà chẳng buồn chuẩn bị thứ gì, đơn thương độc mã hạ gục quần hùng — hắn đã muốn bắt người thì tội nhân liền cam tâm tình nguyện tự ra đầu thú.

Phụ thân nói hắn là bộ khoái khôn ngoan, tài cán đệ nhất quả danh bất hư truyền! Ta bội phục sát đất!

Chờ tất cả đi khuất, Cao Phi Phàm liền kéo ta ra khỏi lồng ngực mình, cắt đứt cảm giác an ổn khi này, nhìn thẳng vào đôi mắt bình tĩnh của ta, gần từng tiếng như hỏi han: “Người không phải luôn rất sợ ta sao? Vì lẽ gì mà vừa rồi ta dùng truyền âm nhập mật bảo người lao vào lưỡi dao người liền làm theo. Người tin tưởng ta như vậy?”

Đôi mắt hắn tối tăm thâm trầm nhưng trong lòng ta lại như thấy quang mang lập lánh tỏa sáng.

“Phụ thân ta từng nói, ta phải nghe lời người.”

Ta thành thành thật thật nói ra nguyên nhân ta lựa chọn nghe theo mệnh lệnh hung hiểm của hắn. Cao Phi Phàm không biết có phải thất vọng hay không nhưng vẫn khẽ mỉm cười, thở dài một hơi rồi buông ta ra.

Căn cứ theo lời khai báo của Nhị đương gia Phi Hồ trại, chúng ta sau khi hạ sơn liền ngựa không dừng vó, cấp tốc đến “Đào Hồng cư” ở phía tây thành Thông Châu. Nghe nói nửa năm qua Toàn Thiên Điều Lôi Bằng thường thâu đêm suốt sáng ở đó, có những khi không buồn trở về sơn trại. Lúc ở đời Phi Hồ không tìm được hắn, đến nơi này ắt sẽ gặp mặt.

Đi vào Đào Hồng cư, đây cũng chỉ là một tửu lâu nhỏ bé hẻo lánh kiêm khách điểm, ngay đến chủ quán và tiểu nhị dường như đều chẳng có chút khí lực, tiếp đón không hề ân cần như những nơi khác.

May mắn rằng mọi thứ đều sạch sẽ tinh tươm, từ bốn phía hương rượu lan đến, đây cũng là nguyên nhân khiến nơi này tuy không tiếp đón chu toàn nhưng vẫn có khách nhân tìm tới.

“Khách quan, ngài muốn dùng gì?”

Tiểu nhị thoát nhìn lưỡi biếng rệu rã bước tới, vừa nói vừa ngáp nhẹ.

“Bọn ta không đến để ăn cơm, bọn ta đến tìm người.”

Cao Phi Phàm chẳng muốn nhiều lời, thẳng thừng lấy ra lệnh bài của Lục Phiến môn, vèo một cái đã nhắm thẳng đến một nam tử gầy gò ngồi uống rượu một mình bên cửa sổ.

“Toàn Thiên Điều Lôi Bằng?”

Ta đỏ mặt hộc hột, không biết bằng cách nào mà hắn nhận ra tội phạm, tuy rằng ngữ khí có vẻ cũng không hoàn toàn chắc chắn.

“Người là ai?”

Nam tử gầy gò kia cũng không phủ nhận, thần nhiên thưởng thức chén rượu trong tay, trong mắt chợt lóe tinh quang.

“Kim Lăng Lục Phiến môn, Cao Phi Phàm.”

Ta đột nhiên phát hiện một đặc điểm của Cao Phi Phàm, hắn đối diện với địch nhân không bao giờ dây dưa dài dòng, cả người đều vận sức như một cây lao chuẩn bị phóng đi.

“Kim Lăng Lục Phiến môn? Vậy có quan hệ gì với Thông Châu? Đúng là chó lại thích bắt chuột!”

Nam tử gầy gò tỏ vẻ khinh thường, thoát nhìn nhàn nhã thưởng rượu nhưng chiếc chén lại bắt chợt như lợi tiễn [mũi tên nhọn] phóng đến.

Cao Phi Phàm không hề nao núng như đã đoán trước được hành vi của địch nhân, đợi chiếc chén kia hung hiểm phóng tới thì chỉ điểm nhẹ một cái, tốc độ phóng đi của chiếc chén men xanh tuy không thuyên giảm nhưng lập tức đổi phương hướng, “phập” một tiếng khảm chặt vào xà nhà của Đào Hồng cư, chỉ còn lộ ra để chén trắng muốt.

Toàn Thiên Điều biến sắc.

Gã biết rõ nội lực của mình chẳng phải tầm thường vậy mà thiếu niên kia chỉ việc dùng ngón giữa cùng ngón trỏ búng một cái đã dội ngược chiếc chén lại khiến nó hoàn toàn găm vào trụ gỗ!

Tuy rằng xà nhà chỉ bằng gỗ nhưng có khả năng chống đỡ cả ngôi nhà thì hiển nhiên rất chắc chắn vậy mà...

“Người vì sao phải làm khó ta? Người nên biết rõ các huynh đệ trong sơn trại ta sẽ không tha cho người.”

Toản Thiên Diêu dẫu gì cũng là một đời kiêu hùng, đối diện với địch nhân thế mạnh vẫn có thể giữ được vẻ bình tĩnh, lớn tiếng đe dọa.

“Không có gì, ta chỉ muốn đưa người tới đại lao Thương Châu một chuyến để xem lời người nói là thật hay giả? Mặt khác, về phần mấy huynh đệ của người, nếu người muốn thì ta cũng rất sẵn lòng đưa người đến huyện nha Thông Châu để gặp mặt.”

Dùng ánh mắt “nếu không thì làm sao ta biết người ở đây” để nhìn chăm chăm vào Lôi Bằng khiến gã biến sắc, Cao Phi Phàm luôn luôn giữ cho mình bộ dáng dù bận rộn nhưng vẫn thong dong.

Đột nhiên ta có điểm đồng cảm mà nhìn về phía Lôi Bằng.

Nguyên nhân là bởi, ta và gã đồng bệnh tương lân, đều đụng phải Cao Phi Phàm.

Mặc kệ là địch nhân hay bằng hữu thì ánh mắt hắc văn quyết liệt như vậy, khiến người ta cảm thấy áp lực vô hình đè nặng lên mình. Càng phản kháng lại áp lực này càng bị nó dìm chặt xuống. Nếu Lôi Bằng học theo ta, sớm từ bỏ phản kháng, thì giờ này đã dễ chịu hơn nhiều.

Dù sao ta cũng là gốc tử thôi, còn gã mạnh mẽ là chuyện của gã, ta cũng chỉ có thể đứng ngoài mà nhìn, mặc kệ gã có hùng cường đến mức đao thiên nhai đi chăng nữa thì cũng chẳng liên can đến ta.

Ta căng thẳng nhìn gã muốn phân trần tình cảnh hiện giờ nhưng đáng tiếc Lôi Bằng chẳng hiểu nổi tâm ý của ta.

“Người hại các huynh đệ của ta! Ta liều mạng với người!”

Chỉ thấy gã găm lên giận dữ như muốn thét ra sấm sét, thân hình bay vọt lên, như thực sự muốn liều mạng với Cao Phi Phàm, nhưng chỉ trong chớp mắt, gã đã không còn tư thế tấn công như lúc đầu mà... vọt chạy đi, dốc toàn lực mà đào tẩu!

“Hóa ra gã cũng biết không nên đối địch với Cao Phi Phàm.”

Ta thở phào một hơi, vui mừng nghĩ thầm.

Chính là ta chưa kịp thở hết ra thì thế cục đã đại biến.

Cao Phi Phàm mắt thấy thấy gã phóng như tên bay, Toản Thiên Diêu kinh công quả nhiên rất cao, để gã đoạt được tiên cơ chỉ e rằng đuổi không kịp, Cao Phi Phàm liền nhắc bổng ta lên, hét với gã: “Hừ, kẻ cùng một giuộc với người đến đây!” [anh Phàm anh ý biết được bé Phúc nghĩ gì trong lòng từ nãy tới giờ rồi...]

Cánh tay khỏe mạnh của hắn khua một cái, ta liền cảm giác cơ thể mình nhẹ tựa lông hồng! Trước giờ, ta chưa bao giờ nghĩ có thể thực sự trải nghiệm được cảm giác “Thân tự phù vân, tâm như phi như”* ở ngoài đời... thật là... một chuyện siêu cấp đáng sợ!

*Thân tự phù vân, tâm như phi như: thân tựa mây trôi, tâm tư tựa tờ bay phơ phất

“Oa a a a ——”

Giữa tiếng gào thét thê thảm, ta đau khổ thấy mình như một ngôi sao băng phóng vụt về phía Toản Thiên Diêu.

Nếu như gã thực sự là điều hâu giang cánh bay lượn giữa bầu trời, thì ta chính là đạn pháo của Cao Phi Phàm dùng để bắn rụng con chim.

“Cái gì vậy?”

Bởi vì đại khái Cao Phi Phàm vừa la hét vừa ném người, nên Toản Thiên Diêu giờ phút này quả thực ngốc lảng không hiểu sự tình gì mà chớp lấy thân thể ta.

Mà ta giữa lúc thân bay trong gió, chơi với giữa không trung nay đột nhiên bắt được một nơi để dựa dẫm liền liều mạng tóm lấy không buông.

Lần này thì tốt rồi, điều hâu khảng khái bay lượn trời cao chân đã bị cột một tảng đá lớn.

“Ai?”

Lôi Bằng cơ bản không hiểu nổi mưu kế của Cao Phi Phàm, lại không đẩy được ta ra, vốn là thân pháp phiêu dật đáng tự hào thì giờ phút này cứng ngắc không di chuyển nổi, thẳng tắp rơi xuống từ giữa không trung. Cao Phi Phàm đã sớm đoán được điểm rơi của gã, nhàn nhã phi thân đến điểm huyết Lôi Bằng, tiện thể cũng phóng cho ta một ánh nhìn sắc như dao cảnh cáo ta không được kêu gào ầm ỹ.

“Cao Phi Phàm, ngươi thật bỉ ổi! Có bản lĩnh thì đánh với lão tử một trận!”

Lôi Bằng bị trúng kế rơi xuống đất còn bị người ta điểm huyết quả thực phát đại hỏa, chửi ầm lên.

“Ta đi phá án, đâu cần cùng ngươi luận võ.” Cao Phi Phàm mí mắt cũng không thèm động, lại thấy ta vẫn ngốc nghếch đứng bên cạnh gã liền không lấy làm vui vẻ kéo ta về, lạnh lùng nói: “Hơn nữa ngươi ngay từ đầu đã có ý định đào tẩu, căn bản không muốn đấu với ta một trận ra trò. Toàn Thiên Điều ngươi tuy khinh công đáng nể nhưng võ nghệ cũng chỉ thường thôi. Muốn làm đối thủ của ta ư? Về luyện thêm mười tám năm nữa đi!”

Ta rùng mình phát giác, miệng lưỡi của Cao Phi Phàm so với võ công còn thâm độc hơn.

Lôi Bằng cùng ta rớt xuống đất [còn ôm ta], ta thì không hề hấn gì nhưng còn gã trong thời gian chưa cháy hết một phần ba nén hương đã khí tức không thông bất tỉnh nhân sự.

Đến khi gã tỉnh lại thì đã bị chúng ta ném vào đại lao Thông Châu, Cao Phi Phàm tự mình thăm vấn tội trạng của gã.

“Lôi Bằng, ngươi tụ tập nhân lực, kéo bè kết cánh, cướp đoạt tài sản của người khác, nhiễu loạn hương dân. Ngươi là kẻ cầm đầu của đạo tặc đòi Phi Hồ, tội trạng này ngươi còn gì giải thích?”

“Hừ!”

Lôi Bằng vẫn hậm hực chuyện Cao Phi Phàm chê bai võ công của gã lúc trước, giờ chỉ “hừ” một tiếng, không thèm trả lời.

“Bây giờ ta cho ngươi một cơ hội lập công chuộc tội, nói trước, chỉ cần kể lại việc ngươi ngày mười hai tháng ba năm nay rượu say lộng ngôn, nói bản thân có thể tự do gia vào nhà ngục Thương Châu cũng đủ có thể khiến ngươi trở thành tội nhân mang trọng tội rồi.”

Cao Phi Phàm không nổi giận mà từng bước thúc ép, ngọn lửa trong nhà ngục nhảy múa như ánh sáng truyền từ cõi u minh, chập chờn phả lên gương mặt của hai người bọn họ khiến người ta khó thấy rõ nổi biểu tình.

“Chuyện lão tử làm ra lão tử sẽ nhận, chưa từng làm thì lũ cầu quan các ngươi cũng đừng hòng vu khống đổ vạ lên đầu lão tử! Được, lão tử làm hắc đạo đấy, cướp của người giàu chia cho người nghèo đấy! Nhưng mà cái gì về nhà tù Thương Châu thì chỉ là trong lúc rượu say nói bậy, ngươi cũng lôi ra để chất vấn hả?”

Không biết có phải ảo giác hay không nhưng Lôi Bằng dường như sợ hãi khi nghe chúng ta nhắc đến nhà tù Thương Châu. Có thể nhận thấy rõ ràng gã rất thần nhiên thừa nhận việc xây dựng sơn trại, lũng loạn Thông Châu nhưng mặt khác gã lại chối bay chối biến hoàn toàn phủ nhận lời của Cao Phi Phàm.

“Rượu say nói bậy? Ta thấy ngươi say rượu mới nói lời thật lòng! Tuy rằng ngươi một thân khinh công trác tuyệt nhưng luận về võ công thì muốn xông vào nhà tù Thương Châu e rằng lực bất tòng tâm, rốt cuộc là kẻ nào đứng sau lưng ngươi? Mau mau khai hết ra!”

Ánh mắt Cao Phi Phàm không hề dao động, chỉ một chút thông tin cũng đủ lần ra manh mối, thẳng đường tra hỏi.

“Mẹ nó, lão tử đã nhận tội rồi, bộ khoái chó má nhà ngươi còn muốn điều tra cái gì nữa? Ta mới chỉ nghe bức lương vì xướng*, chưa từng nghe bức người nhận tội!”

*Bức lương vi xướng: Bắt người hiền lương trở thành kỹ nữ

Toản Thiên Diêu sớm đã bị Cao Phi Phàm làm cho một bụng uất ức, nay lại nghe thấy hắn nói một câu: “Người không thành thật, ta sẽ không khách khí!” Liền lập tức lần lộn ra đất, la lối om sòm: “Quan phủ nghiêm hình bức cung! Đánh chết người rồi!”

Huyện lệnh thái gia đi theo bồi thẩm thấy tình thế bất hòa, trong lòng lại vô cùng nôn nóng muốn biết rõ chân tướng của hắc đạo, liền chạy thật nhanh đến khuyên nhủ Cao Phi Phàm đang vì tức giận mà xanh mét mặt mày, sợ rằng hắn còn làm căng như vậy gã Lôi Bằng kia sẽ tiếp tục la ó làm hỏng thanh danh của phủ Thông Châu mà cách đây không lâu còn được triều đình khen thưởng là “Xử án văn minh”, chưa từng vu oan giá họa cho ai, nhưng một khi tra ra tội trạng thì nhất định nghiêm trị không kẻ nào ngoại lệ.

Đánh cũng không đánh nổi mà hỏi cũng hỏi không ra, vụ án đến đây không thể có tiến triển gì thêm.

Theo như lời Cao Phi Phàm nói thì khi nhắc đến vấn đề Thương Châu, phản ứng của Lôi Bằng như vậy thì nhất định là có điều che giấu.

Chính là nói cũng như không, gã không có phụ mẫu huynh đệ, lại càng chưa từng lập gia thất, là một tên vô lại chính hiệu, không sợ nhất là bị người khác uy hiếp. Dụng hình hoặc vũ lực bức cung đều không được, lại chẳng tìm ra nổi nhược điểm của Lôi Bằng. Chẳng lẽ cứ dây dưa như vậy không kết thúc bản án đạo tặc sao?

Thế nhưng, Cao Phi Phàm rất bình tĩnh cho rằng trong huyện nha vẫn còn một tên gian tế. Nếu không những lần tấn công sơn tặc lần trước của bọn họ sao có thể bị đoán ra?

Nếu như có thể bắt được tên gian tế này thì sẽ có cơ hội để ép Lôi Bằng nói ra sự thật.

Nhưng muốn tên gian tế này sa lưới cũng không phải chuyện dễ dàng. Mà có lẽ, nội ứng cũng là kẻ thông minh, biết rõ thời điểm này cần thí tốt giữ xe, không thể dây dưa với đám sơn tặc đòi Phi Hồ, rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể lần ra dấu vết đây?

Trong phòng, ánh nến mờ ảo, ta cùng Cao Phi Phàm mặt đối mặt, một đêm không ngủ.

Đỉnh chính lại, kẻ muốn ngồi thâu đêm căn bản chỉ có mình hắn, ta là bị hung hăng kéo đến ngồi cùng, cái tên gia hỏa chết tiệt này, bản thân không vui thì nhất định không cho phép người khác được an lành.

Bình thường toàn chê ta vướng chân vướng tay, hôm nay lại nói cái gì mà án tử này hai người chúng ta cùng phụ trách, vậy nên ta cũng phải góp chút sức lực, quá nửa đêm vẫn phải ngồi trong thư phòng tìm đọc hồ sơ thẩm vấn đạo tặc đòi Phi Hồ.

Ánh trăng mờ nhạt, sương khói lặng lẽ.

Ta chính là “đói” ngủ đến khốn đốn thì đột nhiên ông trời nhân từ thổi một luồng gió mang theo hương quế ủa vào trong phòng, mùi hương nồng đậm ấy khiến cái mũi thính của ta bị kích thích không ít, muốn hắt xì cũng không dám, đầu óc lại bỗng chốc nhớ ra điều gì đó, trí tuệ rộng mở.

Đúng rồi, Cao Phi Phàm không phải ngại ta là xú nam nhân sao?

Lôi Bằng kia cũng là xú nam nhân, mà gã lại còn sống ở giữa một đám đạo tặc bản thủ nữa chứ, theo lý thuyết thì phải càng hôi thối mới đúng. Nhưng mà, cái lúc bị Cao Phi Phàm ném bỏ vào lồng ngực gã, ta còn mơ hồ cảm nhận được một làn hương khí nhàn nhạt, hơn nữa mùi hương ấy còn vô cùng quen thuộc như đã từng ngửi thấy rồi.

Nếu Lôi Bằng không phải vì sợ Cao Phi Phàm ghét hoặc là từng giả trang nữ tử thì mùi hương kia có từ đâu?

Phải chăng là bởi đựng phải một nữ nhân có mùi hương nồng đậm nên mới lưu lại mùi như vậy?

Vậy nữ nhân kia là ai?

Gã nói mình không có thê tử, nhưng trên người lại lưu lại mùi nữ nhân, vậy hẳn đó phải người thân cận của gã!

Ta nghĩ đi nghĩ lại, trong đầu như một trò chơi xếp hình, đáng nhẽ phải ghép ra hình vẽ, nhưng rốt cuộc lại chỉ là một đồng lộn xộn không hơn...

Ầy! Khổ quá đi thôi!

Nhìn Cao Phi Phàm vẫn đang tập trung xem xét hồ sơ nhưng ta lại không thể chống cự lại cơn buồn ngủ đang dần dần lấn áp, vậy là gục xuống bàn chìm sâu vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau liền phát hiện ra một chuyện đáng giận, cái con người kia không biết từ lúc nào đã về phòng chần ầm nệm êm ngáy một giấc, trong khi ta vẫn nằm gục trên bàn cho tới tận sáng. Cũng bởi tư thế ngủ không đúng mà hiện giờ xương sống, thắt lưng đều đau nhức, gân cốt ở cổ cũng cứ giật giật, đau đến phát hoảng.

Hắn nhất định là cố ý, biết kết cục sẽ như vậy, nhưng vẫn cố tình nhìn ta mang vạ.

Ta tuy tức giận nhưng vẫn là không có can đảm tìm hắn khiếu nại!

“Xuân Hương, sao hai ngày rồi không thấy tiểu Tuyết? Nó vốn luôn rất ngoan ngoãn nghe lời mà!”

Ta đứng bên cạnh cửa sổ thư phòng hứng chịu từng đợt gân cốt đau nhức thì bất chợt nghe thấy trong sân có tiếng nói chuyện, hơn nữa nghe giọng nói thì có vẻ vô cùng hoảng hốt.

Ngóc đầu nhìn xem thì nhận ra tứ phu nhân của Lưu huyện lệnh đang cùng nha hoàn tìm kiếm thứ gì đó trong sân.

Thấy ta mở lời “Chào” một tiếng thì dáng vẻ của Lan phu nhân rất xa lánh, chỉ nói với nha hoàn: “Xuân Hương, người ở đây tìm tiếp, ta qua hậu viện xem thử”, rồi cứ vậy đi thẳng.

Ta rất xấu hổ, không biết mình đã làm gì đắc tội với sủng thiếp của huyện lệnh thái gia.

May mắn, Xuân Hương tỷ tỷ dịu dàng, thiện lương thấy ta ngượng ngùng liền ôn tồn giải thích: “Bồ câu cưng của tứ phu nhân biến mất, chúng ta đã tìm khắp nơi mà không thấy nó! Dư công tử không biết có trông thấy hay không? Đó là một chú bồ câu nhỏ lông trắng, mỏ hồng hồng, đuôi dài còn điểm vài chấm màu tro.”

“A!”

Nghe nàng nói vậy ta liền nhận ra chân tướng!

Đúng rồi, đêm hôm trước không phải ta mang một chú bồ câu nhỏ mắc mưa về phòng hay sao? Nhưng sau đó ta lại vội vàng đi bắt người nên bỏ quên nó. Rồi một đồng việc xảy ra, nhất là ngày hôm qua bị Cao Phi Phàm lôi đi tìm đọc văn kiện, hại ta chưa thể về phòng xem thử.

Bồ câu nhỏ không biết có khỏe không? Có bị đói không?

Nhìn sắc mặt vừa rồi của tứ phu nhân, nếu ta nhận mình không cẩn thận bắt nhốt bồ câu của nàng hai ngày, thì nhất định nàng sẽ mang chuyện này nói với Lưu huyện lệnh, vu cho ta tội ăn trộm chim yêu của nàng mất thôi. Tốt nhất vẫn là không nên nói với ai, cứ lén lút thả nó đi là xong!

Ta hàm hồ hỏi Xuân Hương tỷ tỷ mấy câu rồi chuồn thẳng, lo lắng bồ câu kia bị nhốt trong phòng hai ngày có đói khát gì không.

“Tiểu Tuyết? Tiểu Tuyết, người không sao chứ?”

Lúc này ta có nghe tứ phu nhân gọi vậy, chắc đó là tên của nó. Vừa bước vào phòng, ta liền đóng chặt cửa lại, lần mò khắp phòng tìm bồ câu.

“Chiếp Chiếp — “

Tiểu Tuyết từ dưới gầm giường ngóc lên cái đầu trắng muốt như do thám tình hình khiến ta an tâm rằng nó không có bay ra ngoài.

“Thật tốt quá, người có bị đói không? Để ta thả người ra ngoài tìm chút côn trùng với gạo mà ăn nhé!”

Ta vô cùng vui vẻ chẳng màng nó ở dưới gầm giường lâu ngày mà toàn thân phủ bụi, cứ như vậy ôm hôn thắm thiết, đột nhiên, trên người nó tỏa đến mùi hương hoa lan nhàn nhạt, chỉ như thoáng qua thôi nhưng ta có thể xác nhận mùi hương đó giống hệt mùi hương trên người Lôi Bằng.

A!

Ta biết rồi!

Là tứ phu nhân!

Khó trách ta thấy mùi hương kia rất quen thuộc.

Đồ trên người nàng, từ trên xuống dưới đều mang mùi hương quá nồng đậm, khiến người khác một khi tiếp xúc liền bị dính chút ít.

Mà Lôi Bằng cùng bồ câu này đều có mùi của cùng một người! Những điểm mấu chốt liên tục hiện lên, đầu óc ta cuối cùng cũng thông suốt!

Ta kích động chạy thẳng đến phòng Cao Phi Phàm kể chuyện này lại cho hắn. Cao Phi Phàm lúc đầu còn không tin tưởng nhưng khi ta đưa ra chứng cứ chim bồ câu thì vui mừng vô cùng.

“Thì ra là thế! Kế hoạch của quan phủ bị đạo tặc đòi Phi Hồ biết được đều là nhờ bồ câu đưa thư! Người nói rằng mình dùng mùi để nhận biết, mũi giống mũi chó quá đi thôi... Khụ, nhưng mà người mùi này nọ không thể sử dụng làm bằng chứng! Tuy nhiên chỉ cần tìm được chủ nhân của bồ câu thì kẻ đó không còn đường chống chế! Bồ câu này là chứng cứ xác thực nhất!”

“Đúng vậy đúng vậy!”

Nghe lời của Cao Phi Phàm có lý có lẽ, ta liền liều mạng gật đầu.

Mà cái gì không thể phá án bằng trực giác, dường như lời này cũng giống như lúc ta thi tuyển bộ khoái! Hừm, mặc kệ quá trình ra sao, dù gì cũng đã đạt được mục đích rồi!

Đương nhiên, nếu hành động thực tế thì phương pháp của Cao Phi Phàm vẫn có hiệu quả hơn.

“Đi, chúng ta đi thẩm vấn!”

Cao Phi Phàm hứng khởi bừng bừng, hiếm thấy hắn không hề trách phạt ta vì tội dẫu con bồ câu này liền hai ngày.

Khi hắn mang bồ câu đến uy hiếp Lôi Bằng, thì kẻ tự xưng là hảo hán không sợ trời không sợ đất kia cũng phải mặt mũi trắng bệch.

“Nếu người vẫn ngoan cố không chịu nói ra sự tình thì ta đành phải tìm đến Lưu huyện lệnh nhờ ngài ấy giúp đỡ tìm ra chủ nhân của con bồ câu này, đem kẻ đó đến cùng người đối chất.”

Cao Phi Phàm lúc này lại càng trở nên ngoan độc!

Lúc trước hắn có nói, cô nam quả nữ tư thông, ắt có gian tình. Lấy việc này ra uy hiếp Toàn Thiên Diêu, không sợ gã không nhận tội!

Ta nghe cái hiểu cái không, liền như thường lệ cười ngây ngô mà gật đầu.

Trong lòng không ngừng cân nhắc định nghĩa về “kiên tình”.

“Kiên tình”... phải chăng là hữu tình kiên định?

Tứ phu nhân cùng Lôi Bằng phải chăng là bằng hữu*? Một người là phu nhân của quan phủ, một người đạo tặc khét tiếng, vậy mà cũng có thể kết giao bằng hữu, kiên tình của bọn họ thực khiến người ta cảm động nhưng... Lưu huyện lệnh sẽ bức bối lắm đây.

*Từ “hữu tình” còn có nghĩa là tình bạn nên bé Phúc gốc nhận định luôn gian tình của anh Lôi và chị Tứ là tình bạn chính trực, bền chặt!

Khó trách gã thấy bằng hữu gặp nguy nan liền hốt hoảng. Lôi Bằng này so với cái kẻ nhìn thấy ta bị dao kề bên cổ mà không hề động thanh sắc thì còn có tình có nghĩa hơn nhiều.

“Chờ chút, người đừng động đến nàng!”

Thấy Cao Phi Phàm làm điệu bộ muốn rời đi, Lôi Bằng rút cuộc cũng phải nhường một bước, thở dài, thì thào một câu “tự gây nghiệp chướng” như muốn nói với chính mình, sau đó liền mang đầu đuôi ngọn gốc chuyện về nhà tù Thương Châu nói hết ra.

Cho đến tháng ba năm nay, gã vẫn chỉ là một tên trộm chuyên nghiệp. Lợi dụng khinh công tuyệt thế của sư môn, thường xuyên lẻn vào các phú hộ để cứu tế cho hầu bao của mình.

Một lần, gã trộm đồ từ một nhà giàu đi ra thì bị người ta theo dõi.

Người nọ võ công rất lợi hại, chỉ hai ba chiêu đã khiến gã chịu thua, lại dùng tội danh đạo tặc để bức gã làm một việc.

Lúc ấy, gã rất sợ hãi, người nọ công phu kì dị lại còn dụng độc, nói với gã những điều y như những gì Cao Phi Phàm từng nói, bảo gã tuy khinh công cao cường nhưng võ công thường thường, sợ rằng không thể được việc, cần vài người nữa hiệp trợ mới có thể cứu người bị nhốt trong nhà ngục ra.

Sau đó, gã mới biết mình phải tới cướp nhà tù Thương Châu.

Nơi đó canh giữ nghiêm ngặt hơn những nơi khác nhiều, chuyên để nhốt những tử tù cực kì hung ác, tay dính đầy máu tươi, chết cũng không hết tội.

Mà người nọ lại muốn cứu tội nhân ra, không hiểu là có dụng ý gì, nhưng mỗi lần nghĩ đến gã lại thấy sợ.

Cướp ngục là tội danh không nhỏ, sau khi nhận được thù lao của người bí ẩn kia, gã cũng không dám tiếp tục ở lại Thương Châu, nhiều ngày liên tiếp thì đến được Thông Châu. Sau đó liền xây dựng nên Phi Hồ trại, thần nhiên ở trên núi làm đại vương.

Còn nếu muốn hỏi thêm về kế hoạch cướp ngục thì nhiệm vụ của gã duy nhất chỉ là sử dụng khinh công của mình để vượt qua tường cao, thả thang dây để người khác có phương tiện để ra vào nhà ngục, phần còn lại của kế hoạch gã hoàn toàn mù tịt.

“Ta chỉ biết đến đây thôi... Các người, các người đừng bấm báo với Lưu huyện lệnh chuyện giữa ta và nàng. Như Ý trước khi bị gả cho tên cầu quan kia vốn là người ta yêu thương, chúng ta hẹn ước chờ ta giàu có thì sẽ chuộc thân cho nàng nhưng ai ngờ... tên cầu quan kia lại đi trước một bước!”

Thấy bộ dáng của cảm tức của gã, cũng hiểu lúc này gã không hề nói dối chúng ta.

Cao Phi Phàm rên sất khi còn nóng, hỏi gã có thể tả lại hình dáng kẻ thuê mình đi cướp ngục không, nhưng đáng tiếc, Lôi Bằng nói người nọ không chỉ che mặt mà ngay đến y phục cũng là đại đầu bông*, trong bóng đêm không thể phân biệt được là nam hay nữ, thế nhưng ra tay cũng cực kì hào phóng, việc thành rồi liền thưởng cho gã ba nghìn lượng vàng, thừa dịp sự việc còn chưa bại lộ, lập tức rời khỏi Thương Châu.

*Đại đầu bông: Áo choàng rộng, có mũ, bạn nào xem nhiều phim cổ trang kiếm hiệp thì chắc biết.

Sau đó, gã hoàn toàn không nghe được tin tức gì về tử tù kia, mãi cho tới khi Cao Phi Phàm tìm tới tận cửa, gã mới biết sự việc đã bại lộ.

“Vậy người có nhớ, tử tù được cứu ra kia phải chăng là Phi thiên hồ ly? Chính là người vì nhất thời bực bội với sư môn mà trong một đêm hạ độc thủ giết sạch ba mươi tám mạng người trong môn phái? Hắn khinh công còn cao hơn người một bậc, hơn nữa võ công cũng không hề kém cỏi. Thường dùng binh khí là thập tự hạo, binh khí này cũng có thể dùng làm dụng cụ để treo tường, là binh khí độc môn, trên đời này, không có tường thành nào mà hắn không vượt qua được.”

“Vậy sao? Ta không biết có người này trong nhóm hay không, thế nhưng trong năm tên tử tù được cứu ra đúng là có một kẻ cầm thập tự hạo. Sau khi thoát khỏi ngục liền lên một chiếc xe ngựa, không biết là đi đâu.”

“Tổng cộng năm người? Người mau miêu tả lại tướng mạo của chúng cho ta nghe!”

Lôi Bằng hầu như chẳng biết gì về vụ cướp ngục này, Cao Phi Phàm đành phải dựa vào những kẻ được cứu ra để lần tìm manh mối.

Nghe gã nói xong, trán của Cao Phi Phàm nhăn lại đến độ có thể kẹp chết một con ruồi.

“Năm tên này đúng là có Phi thiên hồ ly, còn có Lạt thủ độc phu Đồ Tử Tử, Tử mẫu liên hoàn phiêu Đường Thừa Khí, Khai bi thủ Tần Như Lai, và quân sư Lăng Bách Kế! Những kẻ này đều có sở trường riêng, Phi thiên hồ ly có khinh công độc bộ thiên hạ, Lạt thủ độc phu có khả năng vô thanh vô tức hạ độc người khác, Tử mẫu liên hoàn phiêu sử dụng ám khí khiến người ta khó lòng phòng bị, Phách Không Chưởng của Khai bi thủ có thể “cách núi đánh trâu”, quân sư Lăng Bách Kế quỷ kế đa đoan, một trong năm kẻ này tái xuất cũng đủ khiến giang hồ lâm vào thảm cảnh tinh phong huyết vũ [gió tanh mưa máu], năm tên liên thủ, không biết sẽ làm ra loại chuyện gì? Còn có người nào mà bọn chúng không thể giết được?” Cao Phi Phàm sắc mặt thâm trầm, ngưng trọng nói: “Nhà tù Thương Châu vốn là lao ngục đệ nhất thiên hạ. Vì giam giữ các tử tù trọng tội thậm chí còn đóng một đội quân canh gác, phòng bị nghiêm ngặt, có chạy đằng trời. Vậy mà trong một lúc mất tận năm tên tử tù nhưng không ai báo cáo? Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Ta trước giờ luôn thấy hắn trong tư thái tự tin tràn đầy kiêu ngạo, không ngờ cũng có lúc lúng túng như thế này, quả nhiên đây là một đại án tử.

Thế nhưng...

Trời dẫu sụp xuống thì đỉnh núi “cao” sẽ chống đỡ đầu tiên!

Mà nhìn xem bên cạnh ta có một người cao đến phi phàm! Ta thấy mình thật may mắn vì thấp hơn hắn áng chừng một thước ba tấc bảy phân. [khoảng gần 60 cm...mẹ ôi, anh Phàm cao hơn hai mét]

Chớ sợ chớ sợ! Ta vỗ ngực mình để lấy thêm can đảm, mặc dù án tử này là do ta tiểu bậy mà lộ ra, nhưng hiện tại đã có bước phát triển mới, là một án tử bí hiểm phải cần một người uy mãnh thông minh đứng ra giải quyết. Đứa ngốc như ta nên tự biết thân biết phận, trước hết nên học cao nhân lui về ở ẩn đi.

Hết thấy những việc còn lại đều nhờ vào người khác!

Cao Phi Phàm!

6. Chương 5

Càng lên phương bắc, trời càng rét lạnh!

Cao Phi Phàm quyết định đi đường vòng đến Thương Châu, trước tiên tới Dự Châu để hỏi thăm một vị cố hữu, hôm nay từng bước từng bước đi qua đường núi, tuyết liên tục bám đầy mặt.

“Mới tháng mười mà đã có tuyết à!”

Bao lâu nay ta ở Kim Lăng, chưa từng thấy nhiều tuyết như vậy, thực sự hứng khởi vô cùng, đưa tay hứng lấy những bông tuyết mỏng manh trôi dạt giữa không trung.

Cao Phi Phàm đi đằng sau ta, nhìn chằm chằm bằng đôi mắt đen tối như nguyệt lạc trầm tinh*, một lúc lâu cũng không hề chớp mắt.

*Nguyệt lạc trầm tinh: Trăng rơi sao mờ

Hắn đã giữ trạng thái này suốt mười ngày rồi, nếu không phải ta tự biết bộ dáng, tư chất của bản thân tội tệt thế nào thì hắn là đã sinh ra không biết bao nhiêu mộng tưởng với ánh nhìn như làn thu thủy của đại soái ca kia rồi.

“Ta hỏi này, lần trước ngươi giấu bồ câu của tứ phu nhân trong phòng, rốt cuộc là bày mưu từ trước hay chỉ là vô tình thôi? Là ngươi vận khí tốt hay là đại trí giả ngu?”

Quan sát chặt ta suốt mười ngày, Cao đại thần bộ cuối cùng vẫn không thể đưa ra được kết luận, đành không ngại học hỏi kẻ dưới mà hỏi thẳng ta.

“Chuyện này...”

Ta đổ mồ hôi hột, đại trí giả ngu gì chứ? E rằng đại ngu nhược trí mới là so sánh thích hợp với ta nhất!

Ta do dự, không biết có nên nói thật cho hắn biết mình là một tên gốc hay không, tránh sau này hắn cứ phải khổ não vì việc vợ vẫn như vậy.

Nhưng chính là ta mười lăm tuổi đã nhận được danh hiệu đồng sinh, sau lại đạt đủ tiêu chuẩn trong kì thi bộ khoái hàng đầu, nếu lúc này nói mọi chuyện đều là nhờ có người đứng đằng sau chống lưng hộ thì chỉ sợ dân chúng trong thiên hạ không kẻ nào tin.

“Ta đã theo dõi người khoảng mười ngày nay. Trong thời gian đó, người đụng đầu vào cây hai mươi sáu lần, đi vệ sinh rồi lạc đường mất bảy lần. Nhưng hai sáu lần đụng đầu vào cây thì có đến mười tám lần ăn được trái cây ngon, lạc đường bảy lần thì đến bốn lần nhặt được tiền. Ta vẫn băn khoăn không hiểu việc người làm là có chủ ý, chịu tổn thương nhỏ để đạt được thành quả lớn hay chung quy chỉ là thằng gốc nhưng may mắn? Nếu là về trước thì người đúng là một kẻ thông minh đến đáng sợ! Còn nếu là về sau thì ta cũng chẳng lấy làm lạ nếu người là một kẻ dần, thế nhưng đúng là may mắn quá mức rồi!”

“Chuyện này...”

Ta cười gượng.

Cao Phi Phàm quả nhiên không hổ là đệ nhất thần bộ, mấy chuyện này cũng tính toán tỉ mỉ được vậy, mà ngay bản thân ta cũng có ý thức được việc mình làm một cách chi li đến thế đâu.

“Đừng có lằng nhằng nữa! Nói mau!”

Về mặt Cao Phi Phàm không hề kiên nhẫn, hắn nắm tay lại, từng đốt ngón tay vang lên những tiếng “lắc rắc rắc rắc”, chính là một bộ dáng nghiêm hình bức cung dọa người.

“Thực ra là nửa nọ nửa kia!”

Ta không hề nói dối đâu nhé, mỗi việc xảy ra ta đều dựa vào năng lực của mình đoán được một phần, phần còn lại thì cũng không biết phải nói làm sao!

“Người muốn đùa giỡn người khác sao? Thông minh tuyệt thế và siêu cấp ngu dần sao có thể cùng hội tụ trên một người được?”

Ta lập tức đánh lên đầu mình một cái, nhưng trong mắt hắn lại giống như ta đang ôm đầu cầu xin tha thứ, liền hô lớn: “Đừng có gõ vào đầu, mẫu thân ta nói, gõ vào đầu sẽ biến thành đồ ngốc!”.

Vậy là cả hai cứ như vậy là cãi nhau om sòm suốt dọc đường, chẳng biết từ khi nào đã đến Dự Châu, vốn đang định vào thành thì Cao Phi Phàm bất chợt dừng lại, mắt chăm chăm nhìn vào một kẻ bỗng dưng xuất hiện chắn đường hắn.

Nếu nói Cao Phi Phàm anh tuấn soái khí tựa như tuyết tùng, bạch dương, tao nhã thanh thoát, bí ẩn tựa đoá thực được trốn giữa màn sương thì người này quả là diễm lệ như đào hoa nở rộ.

Y dường như phát hiện ra chúng ta đang nhìn mình, liền nhìn thẳng vào Cao Phi Phàm, mắt đối mắt, tưởng chừng như bắn ra tia lửa.

Sau một hồi, nam tử ấy rốt cuộc lại mỉm cười, nói với chúng ta: “Cao bộ đầu, từ lúc cáo biệt đã là ba năm, trông ngài vẫn khỏe mạnh như trước.”

Ta rốt cuộc cũng rời khỏi được gương mặt mỹ miều của y, nhìn xuống dưới ba tấc liền phát giác ra y phục nam tử đang mặc là chế phục [đồng phục] của bộ khoái.

Một mỹ nam tử như vậy mà cũng là người của Lục Phiến môn? Mà dường như còn là người quen cũ của Cao Phi Phàm, chẳng lẽ Cao Phi Phàm muốn đi đường vòng đến Dự Châu là để gặp y?

Tuy rằng... đây là nam nhân nhưng mị lực ấy quả thực có thể câu hết hồn phách nhân tâm kẻ khác.

“Người... sao lại ở đây?”

Bộ dạng của Cao Phi Phàm vô cùng hoang mang, có vẻ cũng không mấy vui mừng trước cảnh tha hương gặp lại bạn cố tri. Mỹ nam tử kia lại nói:

“Làm bộ khoái ở nơi này thì sao? Ít nhất cũng không phải lo có một ngày người đồng sự tự tay lấy mạng mình.”

Nam tử này quả nhiên không phải hạng đầu đường xó chợ nhưng lại phải vùi thân nơi biên dã thành hoang thế này quả là thiệt cho y. Thế nhưng, tuy gương mặt xinh đẹp nhưng dáng vẻ lại rất ngang ngược, từng lời y nói ra đều như kim châm đâm vào người ta vậy.

Sắc mặt Cao Phi Phàm trầm xuống, quát khê: “Du Tương Quân, ta đã nói đó là chuyện ngoài ý muốn, nếu hần tin tưởng ta thì đã không xảy ra bi kịch như vậy!”

Nam tử kia không hề khoan nhượng mà nói: “Ta chỉ biết đệ đệ ta chết ngay trên tay ngươi! Hần lấy cái chết của mình đền Cao bộ đầu ngươi vang danh thiên hạ!”

Này này, sao giống như muốn đánh lộn vậy?

Chậc! Ta có thể chắc chắn Cao Phi Phàm đến nơi này không phải để tìm gặp y.

“Chuyện này...” Tuy rằng ta cũng không nghĩ ra cách gì giải quyết thế nhưng hai đại soái ca đứng giữa đường sống mái cãi nhau, quả thực thu hút không ít người tới xem mà đặc biệt là nữ nhân, nếu hai kẻ này mà muốn đánh nhau thật thì hậu quả chính là thương vong vô số kẻ! Dù xuất phát từ trách nhiệm đối với chức vụ của bản thân hay tinh thần trọng nghĩa khí, ta cũng phải ra mặt ngăn cản: “Các người nên đến nơi khác rồi hãy ôn chuyện đi!”

Có vẻ như lúc này Cao Phi Phàm mới nhớ ra ta vẫn còn đi theo sau, mà ánh mắt của Du Tương Quân kia nhìn ta cũng thật kì lạ, nhưng dấu sao thì không khí như nghênh đón địch nhân của hai bên cũng đã lắng xuống không ít, sát khí hung hiểm ban nãy đã được thu lại.

Du Tương Quân bĩu môi nhìn ta, lại liếc mắt về phía Cao Phi Phàm, thông thả mở miệng hỏi: “Đây là đồng sự mới của ngươi sao?”

Cao Phi Phàm mím môi không nói, nhưng ánh mắt lại bất chợt trở nên ác liệt.

“Đã là vì công việc, sao có thể không mời nhị vị tới nha môn?”

Đối mặt với ánh mắt Cao Phi Phàm, Du Tương Quân rất nhanh lấy lại một tư thái giúp đỡ vì công việc, dường như hỏa liệt giữa lúc hai người giằng co lúc mới rồi không hề tồn tại.

“Chúng ta lần này đến Dự Châu cũng không phải vì công việc, chỉ là để tìm một người, sẽ nhanh chóng rời khỏi đây.”

Cao Phi Phàm lạnh lùng từ chối, sau đó liền kéo ta đi, thật hiếm khi thấy hần có bộ dạng muốn trốn tránh người khác như vậy.

Ta thực không đoán ra có bí mật gì giữa Cao Phi Phàm và đại ca đồng sự trước của hần, nhưng người có thể khiến Cao Phi Phàm mất tự tin đến thế này thì hần cũng không phải kẻ đơn giản.

“Nếu ta đoán không sai thì người ngươi muốn dò hỏi chính là phu nhân của Phi hiền hồ ly? Phi thiên hồ ly tái xuất giang hồ, nghe nói là có người cướp ngục, người nghi ngờ phu nhân của hần đứng sau lưng giở trò quỷ.”

Du Tương Quân không hề giận nhìn Cao Phi Phàm rồi đi, đứng sau lưng hần từ tốn nói nhưng cũng đủ khiến Cao Phi Phàm dừng bước.

“Ngươi biết tung tích của ả ta?”

Cao Phi Phàm có vẻ không tin nhưng cuối cùng vẫn lấy việc phá án làm trọng.

“Ta đương nhiên biết! Nếu không phải vì ả, thì ta sao phải đến đây làm bộ khoái? Ta nhất định phải tìm ra chân tướng cái chết của đệ đệ!”

Du Tương Quân lạnh lùng cười, quả xứng với mười chữ “Diễm lệ tựa đào hoa, hần lãnh tựa băng sương”, vẻ trước là do ta cảm nhận còn về sau thì chính là Cao Phi Phàm linh hội hết. Hần vừa nghe mỹ nam tử nói thì khắp người tỏa ra khí hần, làm cho ta liền nảy ra mấy chữ “Mĩ lệ khiến lòng người lạnh lẽo”.

“Đã vậy, chúng ta đành phải phiền người rồi!”

Trái lại với nụ cười thần nhiên của Du Tương Quân, thần sắc của Cao Phi Phàm so với mấy ngày trước còn lạnh hơn gấp bội.

Có vẻ như ở phủ nha này, Du Tương Quân rất có quyền thế, ngay cả huyện thái gia cũng phải nghe lời y, y hành sự rất gọn gàng, năng lực không hề thua kém Cao Phi Phàm, nghe nói cũng là một nhất lưu [hạng nhất] bộ khoái.

Vậy là y an bài cho chúng ta hai gian phòng, đợi sáng hôm sau cả nhóm lên núi tìm phu nhân của Phi thiên hồ ly La Nữ.

Lại một đêm không nói chuyện.

Sáng sớm hôm sau, chúng ta dùng qua loa chút điểm tâm tại huyện nha rồi cùng Du Tương Quân đến núi La Phù ở ngoại thành.

“Dư Phúc Thường... Nếu chốc nữa xảy ra chuyện gì, người nhớ kĩ phải tin tưởng ta!”

Trước khi đi, tâm trạng của Cao Phi Phàm hình như rất nặng nề, tìm một góc không để Du Tương Quân thấy mà dặn dò ta như vậy.

“Được!”

Ta đồng ý, nghĩ thầm có hai người các người thì lo gì cơ chứ!

Một mình Cao Phi Phàm đã lợi hại lắm rồi, hơn nữa còn có Du Tương Quân ngang sức ngang tài với hắn, đừng nói La Nữ kia chỉ là đàn bà con gái, dù cho đây có là một tên lưu manh đồ tể thì cũng đừng hòng làm hại đến ta.

“La Nữ từ sau khi phu quân bị bắt thì thay đổi hoàn toàn, tháng ba năm nay lên Độ Duyên tự ở núi La Phù tu hành, bình thường rất ít khi thấy ả ta ra ngoài. Linh Huệ đại sư của Độ Duyên tự nhận sự ủy thác của chúng ta, chú ý nhất cử nhất động của La Nữ, cũng chiếu cố cho ả ta chỗ ăn chỗ ở.”

Như không hề màng đến sắc mặt quái dị của hai người chúng ta, Du Tương Quân thần nhiên nói ra những việc y nắm được về đối tượng tình nghi.

“Từ từ, Linh Huệ đại sư mà người nhắc đến có vấn đề gì không? Nếu La Nữ thực sự muốn sám hối chuộc tội thì tại sao không đến am ni cô mà lại tới Độ Duyên tự? Dẫu sao nam nữ thụ bất thân, chẳng lẽ ả ta không sợ bị người đời chỉ trích sao? Mà hơn hết lại còn vào... tháng ba năm nay?”

Cao Phi Phàm quả nhiên là Cao Phi Phàm, ta còn chưa kịp tiêu hóa xong đồng tin tức của Du Tương Quân thì hắn đã tìm ra mấy điểm nghi vấn rồi.

Được hắn khai sáng, ta cũng đã hiểu được vấn đề.

Như thế nào lại vừa khéo vào tháng ba? Trùng hợp với thời gian Toàn Thiên Diêu cướp nhà tù Thương Châu?

“Đại sư vốn là cao nhân, trong mắt vô sắc vô tường [không dục niệm, vướng bận], sớm đã không còn khái niệm phân biệt nam nữ. Hơn nữa còn là một đại tăng đắc đạo nổi danh, theo lý mà nói sẽ không bị người ta mua chuộc làm chuyện hại người.”

“Theo lý mà nói? Xin hỏi Du bộ đầu, không biết sau khi La Nữ vào chùa người có dò la thêm được chút tin tức nào không?”

Thái độ của Cao Phi Phàm đối với Du Tương Quân luôn gay gắt khiến kẻ đứng giữa như ta thật cảm thấy khó xử.

“Ả sau khi vào chùa rất hiếm khi xuất hiện. Hơn nữa... Ta có chuyện muốn hỏi nhị vị, có ai tinh thông pháp pháp Thiền Tông hay không? Linh Huệ đại sư thích nhất là đàm luận cùng người khác, nếu đàm luận cao hơn ông, thì có thể vào chùa mà không bị ngăn cản, còn không thì không cho phép người ngoài bước vào.”

*Thiền tông: Một tông phái của Phật giáo đại thừa. Thiền tông quan tâm đến kinh nghiệm chứng ngộ, đã phá mạnh nhất mọi nghi thức tôn giáo và mọi lý luận về giáo pháp. Tông phái này chỉ khuyên hành giả tọa thiền để tự nhận ra được bản thân mình, được coi là con đường ngắn nhất, đồng thời cũng là con đường khó nhất.

Nói ra nguyên do mình không thể trực tiếp dò la tin tức của La Nữ một cách khá uyển chuyển, Du Tương Quân tỏ vẻ “Nếu người có bản lĩnh thì tới đó đàm luận cho ta xem đi!”

Đôi phương là cao tăng đắc đạo nổi tiếng một châu, mà thời nay vốn tôn trọng Phật giáo, xuất phát từ lòng thành kính với Phật môn, quan phủ cũng không dám tự tiện xông vào tự tra xét.

Khi đang nói chuyện, đã thấy một làn hương khói nhạt nhòa bốc lên từ một ngôi chùa cổ kính, trước cổng chùa có hai cây tuyết tùng, vây quanh là một đám hòa thượng, mỗi người đều chiến khí sục sôi, xắn hết tay áo lên khiến ta không thể không nghĩ rằng người thanh tu cũng có lúc muốn ẩu đả.

“Cái gì gọi là phiền não?”, “Mang nước đục tưới lên lá sen.”

“Cái gì không gọi là phiền não?”, “Cướp lấy đao sắt cắt tơ ngó sen.”

“Cái gì gọi là phiền não hay không?”, “Xuân tằm trốn trong kén chịu toàn thân bó buộc.”

“Cái gì gọi là tìm phiền não?”, “Để dòng nước siết giăng co cùng phiền đá gồ ghề”

“Cái gì gọi là bản chất phiền não?”, “Đục thân du để lửa đốt cây.” [Du là tên một loại cây]

Hai gã tăng nhân trong đám người mãi miết tranh luận đến nước miếng loạn bay giành được trận trận ủng hộ của đồng môn.

Thế nhưng ta đứng ở ngoài cứ nghe tới nghe lui “phiền não”, “phiền não” thật không nhận được mà bật cười.

Mẫu thân nói rằng, đây chính là tật xấu của ta, chẳng bao giờ biết che dấu cảm xúc của bản thân. Cái tật này sẽ có ngày hại ta cho xem.

Ta vừa dứt tiếng cười thì một lão tăng nhân râu bạc trắng đang ngồi giữa sân liền phóng ánh mắt như chớp xẹt về phía ta, khiến ta trong lòng run sợ một trận đến lợi hại.

“Hai vị tiểu đồ này bàn luận Phật pháp, không biết thí chủ đây có cao kiến gì?”

Tuy vẫn còn một khoảng cách khá xa nhưng giọng nói vang đến vẫn vô cùng rõ ràng, khiến cả ba người chúng ta đều vô cùng rành mạch rằng Linh Huệ đại sư này không chỉ là một cao tăng đắc đạo mà còn là cao thủ võ công.

Khó trách sau khi La Nữ vào chùa thì Du Tương Quân không thể dò la được tin tức của nàng.

“Chuyện này...”

Ta theo bản năng trốn sau lưng Cao Phi Phàm, ánh mắt của Linh Huệ đại sư dường như cũng trông theo.

“Nếu thí chủ đã thấy hai vị đồ đệ này như làm trò cười thì ắt là cao nhân, sao không cùng lão tăng đàm đạo vô ngôn thiện pháp một lần? [đàm đạo bằng cử chỉ không dùng lời]

“Này...”

“Cao nhân tất có cao kiến, mà nhìn các vị thì xem chừng là muốn vào chùa phải không? Vậy đàm đạo với lão nạp một hồi xem các vị thí chủ đây có đủ tư cách hay không.”

“Cao Cao Cao...”

Ta lắp bắp muốn nói ra mình không phải cao nhân, nhưng chính là Cao Phi Phàm đột nhiên quay đầu trừng ta một cái, tỏ vẻ tự mình rước họa thì tự đi mà giải quyết lấy.

Ánh mắt hần...hảo lãnh!

“Ắt xì!”

Ta hắt hơi một tiếng, Linh Huệ đại sư còn tưởng ta bằng lòng ứng thí liền giơ lên một ngón tay.

“Ất xì!”

Không biết sao trời đột nhiên nổi gió mà cơn gió quái ác này lại cứ thích chui vào cổ ta mới chết chứ!

Ta xoa xoa cái mũi đồng thời giơ hai ngón tay với Linh Huệ đại sư.

Lão thấy thế liền giơ tiếp ba ngón tay.

Ta liền nắm tay lại quơ loạn trong không khí.

“A di đà phật! Thí chủ thắng rồi.”

Linh Huệ đại sư gục đầu xuống, suy tư một lát, đột nhiên nhận thua.

Các đệ tử vây quanh cũng ngay lập tức rẽ sang hai bên mở đường cho chúng ta.

Lúc đi ngang qua đám đệ tử, ta mang máng nghe được mấy tên hòa thượng hỏi Linh Huệ đại sư những động tác vừa rồi có ý tứ gì, Linh Huệ đại sư thở ra một hơi, nói: “Ta giơ một ngón tay ý nói, Phật Tổ Như Lai, nhân thiên vô nhị; vị tiểu thí chủ kia giơ hai ngón tay ý nói, người đời chia làm hai loại phật giáo, nhất thể hai mặt, hợp hai làm một; ta lại duỗi ba ngón tay đáp rằng, phật – pháp – tăng là tam bảo, không thể thiếu mặt nào; y lại nắm tay lại muốn nói rằng cả tam bảo ấy một khi giác ngộ thì sẽ có trọn vẹn...Đến đây, ta không thể đáp lại được, không nhận thua thì còn biết đối đáp thế nào?”

*Nhờ papa ta giác ngộ, ta đã có thể ngộ ra được phần nào đoạn này. Con yêu pa lắm pa ơ

Đoạn “nhân thiên vô nhị” nghĩa là trời và người đều chỉ có một không có hai

Đến đoạn sau có “Phật hiệu vi nhị”, trong phật giáo chia làm đại thừa và tiểu thừa, tiểu thừa là giáo lý nguyên thủy có từ trước. Trước đây những người theo Đại Thừa thường cho rằng giáo lý Nguyên thủy là giáo lý tiểu thừa không đưa đến quả vị tối hậu thành Phật, chỉ có giáo lý đại thừa mới là giáo lý chân chính của Phật. Ngược lại, các nhà sư tiểu thừa thì cho rằng giáo lý tiểu thừa mới chính là giáo lý nguyên thủy của Phật, còn giáo lý đại thừa là ngoại đạo. Sự bất đồng quan điểm ấy đã làm băng giá mối quan hệ của hai truyền thống cả ngàn năm. Ngày nay với những phương tiện tiến bộ, mọi mặt trong xã hội đều thay đổi, những quan điểm tiểu thừa và đại thừa không còn thích hợp.

Tam bảo trong phật giáo gồm phật – pháp – tăng, tức là bậc giác ngộ, giáo pháp của bậc giác ngộ và những người bạn đồng học. Và trong phật pháp thì có nhắc đến sự nhất thể tam bảo. Papa ta còn nói Phật, pháp, tăng là gì gì đó bất quá ta không nhớ được. Thôi thì bạn nào ham học hỏi thì lên mạng tra nha

Du Tương Quân nhìn ta giống như nhìn quái vật, thật lâu sau mới bội phục nói: “Nhìn không ra người tuổi còn nhỏ mà đã nghiên cứu sâu sắc về phật pháp, thật đúng là nhìn người không thể nhìn tướng mạo!”

Ta chỉ cố cười gượng.

Đã quá quen thuộc với tính khí của ta, Cao Phi Phàm đâu có dễ dàng bị đánh lừa, hấn đợi sau khi bỏ xa đám tăng nhân phật tử kia một đoạn mới thấp giọng hỏi ta: “Người rút cuộc lúc nãy chơi trò gì bí hiểm? Nói!”

Thật...thật đáng sợ nha!

Bởi thế, ta đành xoa xoa chớp mũi, thành thành thật thật hồi đáp.

“Lão tăng đó vươn một ngón tay ý nói ta hắt xì một cái, ta liền hắt hơi thêm một lần rồi giơ hai ngón tay ý bảo, lão tăng tính sai rồi, ta hắt hơi hai lần cơ! Thế là lão tăng đó liền giơ luôn ba ngón tay, chẳng phải tính rửa ta hắt hơi thêm cái nữa sao? Nhưng mà hắt hơi ba cái thì nhất định là bị cảm mạo rồi còn gì! Cho dù là đại sư thì lão cũng đâu có thể yểm bùa người ta chứ, vậy là ta nắm tay lại tỏ vẻ, nếu lão dám yểm bùa ta, thì sẽ bụm lão!”

“.....”

“.....”

Cao Phi Phàm và Du Tương Quân đảo mắt nhìn nhau, đột nhiên nhất tề bước thật nhanh bỏ đi, không dám quay đầu liếc ta lấy một cái.

Bên trong thiện phòng lịch sự tao nhã, một nữ tử áo trắng nhắm mắt cúi đầu, mùi đàn hương u u lan tỏa khắp gian phòng.

Thấy chúng ta tiến vào cũng không ngẩng đầu, tựa như nàng mãi mãi yên vị tại nơi này, cũng không có ý định muốn rời đi, cứ ở đây cho đến tận kiếp.

“La nữ Cái Kiều Kiều?” [nhận ra La nữ là biệt hiệu. Hic >”<>

Cao Phi Phàm không chấp nhận việc nàng ta khinh mạn như vậy, liền bước tới trước mặt nàng, trầm giọng quát lớn: “Ngàn lần phiền não chỉ cần dứt bỏ nguồn căn, rời xa mười tượng hồng trần. Cô cần gì phải đau khổ cùng cực như vậy?”

Đôi mắt sáng của nàng khẽ mở, nhìn về phía chúng ta.

Dung nhan của một vị phu nhân trẻ tuổi xinh đẹp hiện lên, bên má trái còn điểm một nốt ruồi mỹ nhân khiến nàng càng thêm phần quyến rũ, dấu cho một thân y phục trắng thuần nhưng lại chẳng thể làm nổi bật lên được sự thánh khiết trong sáng mà chỉ có mị lực là không hề thuyên giảm, nàng chỉ mới ngẩng đầu cũng đủ khiến khói đàn hương khiến lòng người tỉnh tâm bị lấn át vài phần.

Cao Phi Pháp ánh mắt như tia lửa, nhìn về phía sau tấm màn che trước mặt, ở đó lập một tấm bài vị, bên trên viết “Bài vị tiên phu Lý Đoạn”, phía dưới có đề bút “Thê tử Cái Kiều Kiều khóc lập”.

Hắn không khỏi cười lạnh nói: “Người giả thần giả quỷ cho ai xem? Lý Đoạn rõ ràng chưa chết, mà người lại gia nhập phật gia, tu nhân tích đức, chỉ e tất cả đều là giả dối.”

“Cao bộ đầu, ba năm trước ngài tại núi Tuyết Sơn bắt trói phu quân ta đi. Ba năm sau hạn vận cũng đến, ta cùng huynh ấy vĩnh cách âm dương. Vậy mà hôm nay ngài lại tới đây làm ta khó xử, nói Đoạn ca chưa chết, chẳng phải là quá đáng lắm hay sao?”

Cái Kiều Kiều thần sắc bi phẫn, giọng nói không kiêu ngạo, không siểm nịnh mà tràn đầy ý tứ châm biếm lạnh lùng.

“Cái Kiều Kiều, ba năm trước ta cùng phu thê các người giao chiến, thấy rõ thể nào gọi là phu thê tình thâm, huống hồ kẻ phạm tội chỉ có mình Phi thiên hồ ly, nên mới buông ta cho cô. Vậy mà hôm nay, ngay đúng lúc kì hạn xử trảm đã tới, Lý Đoạn lại bị người ta cướp khỏi nhà ngục, cô dám nói mình không biết gì hay sao?”

Cao Phi Phàm chăm chú nhìn Cái Kiều Kiều, nắm bắt từng chuyển biến trên gương mặt nàng.

“Chuyện này là thật ư? Phu quân hoàn toàn không cho ta biết tin tức gì, nhưng Kiều Kiều cũng xin thay phu quân cảm tạ thần linh đã phù hộ.”

Sắc mặt nàng tĩnh lặng như nước, không chút gợn sóng, thản nhiên bác bỏ lời buộc tội của Cao Phi Phàm, hoàn toàn không hiểu rõ tình thế của mình.

“Cái Kiều Kiều, cô nghe cho rõ đây! Mặc kệ là cô giả bộ ngây ngô hay muốn giấu giếm hộ người khác cũng được. Dù sao án tử này đã vào tay ta thì ta nhất quyết tra ra đến cùng! Ta có thể bắt được Phi thiên hồ ly một lần thì cũng có thể bắt hẳn lần thứ hai, đừng nói ta không cảnh cáo cô trước!”

Thấy rõ không thể tra hỏi được điều gì, Cao Phi Phàm buông một câu cuối sau đó lập tức rời đi.

Du Tương Quân cùng chúng ta ra khỏi cổng chùa rồi lại bất chợt lại nhớ ra điều gì đó cần phải bàn bạc với phương trượng đại sư nên bảo chúng ta cứ về trước.

Trên đường trở về, ta vẫn không hiểu tại sao Cao Phi Phàm có thể cho qua chuyện này dễ dàng như vậy, liền mở miệng hỏi:

“Cao Phi Phàm, người nói xem...Lý phu nhân thực sự không biết tin tức cầu phu quân mình sao?”

“Ngu ngốc! Cô ta đương nhiên biết!”

Cao Phi Phàm tâm tình hay lời nói đều thật tồi tệ, bất quá lại tựa như đang chờ đợi một ai đó nên cũng không rảnh trả lời câu hỏi của ta.

“Nhưng mà ta thấy biểu tình của nàng không chút thay đổi a!”

Phụ thân ta bảo nếu muốn biết phạm nhân có nói dối hay không thì quan trọng nhất là chú ý tới biểu tình.

Kể nói dối nhất định sẽ lúng túng trong lòng, rốt cuộc sẽ lộ ra sơ hở như vẻ mặt mờ ám, lời nói quanh co, nhưng mà Cái Kiều Kiều vừa rồi thì tuyệt nhiên không có chút gì như vậy, hoàn toàn kiên định a!

“Nói người ngốc đúng là không sai! Một người khi biết được phu quân mình đáng nhẽ phải chết nhưng vẫn còn sống thì dù là ai đi nữa thì cũng phải lộ ra thần sắc sung sướng hoặc kinh ngạc. Vậy mà cô ta lại chẳng có biểu hiện gì cả, thật không bình thường. Để giải thích việc này chỉ có một lý do, đó là Cái Kiều Kiều đã biết trước việc phu quân mình vượt ngục thành công rồi.”

Cao Phi Phàm tức giận gõ đầu ta một cái [mà hấn cứ như là càng gõ càng thuận tay] đồng thời nói ra phân tích sáng suốt của mình.

“Đúng vậy...người đi rồi ta mới ý thức được điều này, người bỏ qua ta nhưng ngược lại càng khẳng định ta biết rõ chuyện phu quân đã vượt ngục, vậy nên ta đành phải đuổi theo diệt người!”

Giọng nói từ xa vang tới đáp lại Cao Phi Phàm, một trận gió lạnh mang theo tuyết trắng thổi tới, mà Cái Kiều Kiều vốn đang ngồi thiền trong thiền phòng nay lại được gió thổi tới trước mặt chúng ta.

“Những phạm nhân vượt ngục khác hẳn sẽ không đến tìm phu nhân của mình, nhưng lần trước chính mắt ta trông thấy các người phu thê khăng khít thế nào, nay thái độ của cô lại như vậy, khiến ta càng có thể nắm chắc việc cướp ngục Thương Châu là sự thật, mà Lý Đoạn sau khi vượt ngục lại gây thêm tội nghiệp cũng không phải là giả!”

Cao Phi Phàm dường như đã chuẩn bị từ trước, vẫn thông dong vuốt lại tay áo của mình, ngưng thần tĩnh khí, chờ tiếp chiêu của La nữ.

“Cao bộ đầu, làm người thì phải biết khoan dung độ lượng! Huynh ấy đã qua cửa tử một lần, cũng giúp người có danh tiếng trên giang hồ, sao người không chịu buông tha cho một trượng phu yêu thê tử tha thiết như vậy? Mặc kệ là huynh ấy lại gây ra lỗi lầm gì, ta nhất quyết không để người làm hại Đoạn ca!”

Cái Kiều Kiều ca thán, dường như nàng đã chất cả một thân oán giận, đứng giữa gió tuyết lại tựa như đóa hồng được băng tuyết vuốt ve, tỏa ra mùi hương lạnh lẽo.

“Không ổn, trên người cô ta có độc, mau nín thở!”

Cao Phi Phàm chậm hơn ta nửa khắc liền nhận ra mùi hương rất nhẹ trong không khí, vội vàng hét lớn, đồng thời thuận thế chộp lấy lư hương giấu trong tay áo Cái Kiều Kiều, mong rằng có thể tìm được giải dược.

“Ách!”

Toàn thân ta xụi lơ ngã xuống đất, làm thế nào được chứ, ai bảo mũi ta nhạy như thế chứ! Ngay đến hít độc được cũng nhanh hơn người khác.

“Giao giải dược ra đây!”

Cao Phi Phàm lúc này vô cùng nguy hiểm, chiêu thức xuất ra cũng vô cùng ác liệt, không chút khoan dung, La nữ đỡ trái đỡ phải chật vật khó khăn nhưng vẫn cắn chặt răng quyết không chịu nhận thua.

“Giao giải dược ra, ta sẽ tha cho người một mạng. Nếu không ta chỉ còn cách giết người trước sau đó cướp giải dược về!”

Cao Phi Phàm cả mặt đỏ lừ, một bên cố gắng đề khí không cho được tính phát tác, một bên vô cùng cương quyết áp bức Cái Kiều Kiều phải giao ra thuốc giải.

Nhưng thứ Cái Kiều Kiều sử dụng cũng không phải độc dược [Cao Phi Phàm từng nói, hấn có khả năng áp chế độc tính, muốn hạ độc hấn không phải chuyện dễ dàng] mà là thư can nhuyển cốt, dù là người có võ công cao cường đến đâu, một khi đã hít phải nó thì cũng toàn thân vô lực.

“A!”

Võ công của La nữ tuy tinh diệu, nhưng so với Cao bộ đầu nổi danh thiên hạ mà nói thì vẫn còn kém xa, nàng đánh trượt một chiêu, liền bị Cao Phi Phàm thừa cơ đánh tới, kinh hãi đến hoa dung thất sắc, khốn đốn lùi về phía sau lại chẳng may vấp phải tảng đá lớn bị tuyết che phủ, rốt cuộc ngã ngửa ra sau. Chính cái lúc nàng ngã xuống, áo khoác ngoài bị gió thổi lên lộ ra vùng bụng dưới hơi nhô lên, rõ ràng là đang mang bầu.

Cao Phi Phàm cả kinh nhưng lúc cấp bách vẫn lấy mạng người làm trọng nên vội vàng chạy tới đỡ lấy giúp nàng đứng vững, nhưng chính hắn lại quên không đề khí khiến được tính phát tác, cả người vô lực ngã xuống đất.

“Ta nên chê người ngu ngốc hay phải cảm tạ ân tình của người đây?”

Hoảng hốt nhận ra mình rốt cuộc lại là người thắng thế, Cái Kiêu Kiêu nở một nụ cười quyền rũ động lòng người.

“Việc đã đến nước này thì cũng không cần nhiều lời! Thứ người dùng cũng không phải độc dược, nếu bây giờ người không giết ta, thì sau khi được tính tan hết ta vẫn tiếp tục theo đuổi vụ án này đến cùng!”

Cao Phi Phàm không bao giờ để người khác uy hiếp mình, kể cả khi con tin nằm trong tay kẻ địch cũng không thể thấy hấn yếu thế.

Được tính phát tác khiến toàn thân nhũn ra, khí lực cũng dần dần mất hết, giờ phút này ngay đến một đứa trẻ không biết võ công cũng có thể lấy mạng chúng ta.

“Cao bộ đầu, ta không muốn con ta chưa sinh ra đã tạo sát nghiệp, chỉ cần người buông tha cho gia đình chúng ta, Cái Kiêu Kiêu xin toàn tâm toàn ý dâng giải được, tuyệt đối không làm khó ai cả!”

La nữ lúc lâm nguy được hắn giúp đỡ cũng không phải không cảm kích, người bình thường bị ngã thì không nói làm gì nhưng phụ nữ mang thai mà bị ngã thì hậu quả thật khó lường.

“Đã như thế, nếu cô muốn nhi tử của mình sau này có thể thẳng lưng sống trên đời thì đứa trẻ ấy nhất định phải nghiêm trị những kẻ ác nhân làm hại người khác, nhưng nếu kẻ ác nhân ấy là phụ thân của nó thì sao?”

Cao Phi Phàm vẫn không chịu nhượng bộ, nhưng thanh âm cũng yếu ớt dần đi, được lực phát tác rất nhanh, đã vậy khi hít phải hấn vẫn mạnh mẽ vận công kháng định khiến giờ phút này trúng độc càng nghiêm trọng.

“Ta biết Đoạn ca phạm vào sát nghiệp, tội không thể tha. Ở trên giang hồ, ta được xưng tụng là “La nữ” [la nghĩa là lưới] chính là vì bản thân căm ghét lũ ác nhân hại người đến tận xương tận tủy, xuống tay không chút lưu tình. Nhưng mà huynh ấy...Rất tốt với ta, cho ta một gia đình, lại đúng như ước định cùng ta sinh một hài tử, ta hoàn toàn không mong người sẽ lại tìm bắt huynh ấy.”

Lời trần tình thật êm tai, thần sắc la nữ chuyển biến liên tục, từ hung ác đến khoan dung, rồi sát khí bất chợt xuất hiện, cứ lặp đi lặp lại như vậy, rõ ràng nội tâm nàng đang tranh đấu kịch liệt.

Mỹ nữ quả nhiên là mỹ nữ, thực khiến ta cảm thấy xót thương.

“Cũng thế thôi!” nàng cười mà như không cười, thật sâu xa khó hiểu. Bàn tay ngọc ngà thon dài nâng lên một viên thuốc tỏa ra mùi hương ngọt ngào mơ hồ đặt bên miệng Cao Phi Phàm. Nàng thê lương thở dài: “Người tuy rằng có hận thù to lớn với ta, nhưng lại là ân nhân cứu mạng hài tử của ta. Ta cho người viên khí hóa hoàn này, chúng ta coi như không ai nợ ai!”

Quả là một nữ nhân trọng tình trọng nghĩa!

Nàng đưa giải dược cho Cao Phi Phàm mà hoàn toàn không chút để ý tới ta đang nằm cạnh hắn, cảm giác lưng và hông đều bị tuyết lạnh đông cho thành đá, chỉ đành ôm hy vọng mong Cao Phi Phàm mau mau ăn giải dược sau đó cứu ta khỏi cảnh khốn cùng này.

“Cảm tạ, nhưng việc của ta, ta tự giải quyết, xin miễn thứ cho kẻ bất tài không thể nhận đan dược này.” Cao Phi Phàm cự tuyệt nói

Ân của mỹ nhân, hắn dám không nhận!

Ta tức giận nhìn tỷ tỷ xinh đẹp ưu thương thu hồi được hoàn, ngay thời điểm bàn tay mỹ nhân đi qua trước mặt, ta phát giác trong bụng một trận âm ỷ — đôi đến phát hoảng, lập tức không chút nghĩ ngợi bóp lấy giải được, nuốt xuống.

“Ngọt quá!”

Ăn xong còn chép chép lưỡi, kỳ thực một viên kẹo nhỏ như vậy không thể khiến người ta bớt đói bụng được.

Nhìn vẻ mặt tham ăn đến cùng cực của ta, La nữ mới qua một hồi sinh tử đại nạn cũng không nhin nổi mà bật cười ra tiếng, xoa xoa đầu ta, nói: “Ngoan lắm, ngoan lắm!”

Cao Phi Phàm trợn trừng con mắt đến nỗi cả ra, khuôn mặt tuấn tú hết đỏ lại trắng, rốt cuộc nhin không được mà mở miệng mắng người: “Người bao nhiêu tuổi rồi hả? Ngay đến đứa trẻ con cũng biết không nên ăn đồ của người lạ! Huống chi cô ta còn là La nữ nổi danh thiên hạ! Cô ta đưa cho người thứ gì người cũng liền ăn bậy hả? Đan dược kia là thật thì không nói làm gì, chỉ sợ đó là tuyệt mệnh đan cô ta dùng để áp chế ta!”

“Ách!”

Không biết có sao không?

Hóa ra đó là độc dược cũng ngọt a!

Ta kinh hãi nhìn về phía La nữ tỷ tỷ, mà nàng lại nhìn ta mỉm cười ôn nhu tới cực điểm.

Quên đi, đây là vùng ngoại thành vắng vẻ, Cao Phi Phàm lại không thể cử động, không chết cóng thì cũng chết đói, bị trúng độc mà chết so với hai loại kia thì còn nhân đạo hơn nhiều.

Đáng tiếc...viên đan dược đó nhỏ quá đi...

Ta hoàn toàn không có ý định nhả viên dược đó ra.

“Tiểu đệ đệ, người quả là một người vừa có phúc khí, vừa có trí tuệ nên mới can đảm như vậy, tín nhân bất nghi [tin tưởng người khác không nghi ngờ] còn hơn một miệng giảng đạo lý nhưng trên thực tế lại là kẻ nhỏ nhen, người là một người rất thành thực.” La nữ nhẹ nhàng xoa đầu ta, ta đoán rằng nàng nhất định rất thích cảm giác được chạm vào tóc ta, không phải ta khoe khoang đâu nga! Mái tóc được thừa hưởng từ mẫu thân chính là nhẹ nhẹ mềm mại, được bao người công nhận đó!

“Cao bộ đầu, ân oán giữa ta và người đến đây chấm dứt, xin cáo từ!”

Nói xong, La nữ đứng dậy, thân thể nàng tựa như bông tuyết bị gió cuốn bay, trong giây lát đã không còn thấy bóng dáng.

“Cao Phi Phàm, người có thấy lạnh không?”

Không biết hẳn sau khi bị trúng độc có vận công được không, nhưng ta lạnh sắp chết rồi, thật vô tư mà áp sát người hẳn.

Vừa di chuyển ta mới nhận ra mình đã có thể cử động cũng có thể nói được rồi, giải được của La nữ quả nhiên không phải là giả!

Cao Phi Phàm đương nhiên cũng thấy rõ ta đã thoát khỏi sự áp chế của dược lực, ta cam chắc trong lòng hẳn đang tiếc hận vì lúc này không ăn luôn giải được nha!

Nhưng mà một người cao ngạo như Cao Phi Phàm đương nhiên chọn cách nhắm mắt lại cự tuyệt nhìn ta, tránh cho bản thân tức chết.

“Người võ công cao như vậy...mặc thiếu một lớp áo chắc cũng không sao đâu...ta lạnh muốn chết rồi...người chắc cũng không ngại vì tinh thần nhân nghĩa cho ta mượn áo khoác chứ?”

Ta mặt dầy, run run vươn tay cởi dây áo của hẳn.

Hẳn đối với việc này phản ứng đương nhiên là mở to mắt ra nhìn, nhưng cũng không lên tiếng phản đối. [anh giấu thuốc rồi, nói bằng niềm tin à =)))]

Đại hiệp quả nhiên là đại hiệp, danh hiệu thiên hạ đệ nhất thần bộ tuyệt không ngoa!

Trước tình cảnh này mà có thể không nói hai lời cứu giúp người bị nạn lấy đó làm niềm vui...Khoác tấm ngoại y màu đen của hắc, ta cảm kích nghĩ như vậy [sau mới biết, hắc công lực cao thâm cố gắng áp chế được tính nên lúc sau được lực phát tác cực mạnh khiến hắc không thể nói được].

Nhưng mà...vẫn rất lạnh!

Phụ thân, đợi đến khi ta về nhất định sẽ nghe lời cha, gắng sức tập luyện để từ nay về sau đi làm nhiệm vụ cũng không sợ bị chết cồng.

“Cao Phi Phàm, ta biết ngươi rất mạnh. Có thể nói là thiên hạ đệ nhất thần bộ, ngươi không ngại cho ta mượn thêm chút hơi ấm chứ?”

Ta lại tự quyết định, cởi xuống trung y của hắc...chỉ còn lại áo trong. Sách, ta phải nói, những người công lực cao thâm thật có điểm bất hảo, trước thời tiết giá lạnh như vậy cũng bày ra phong tư ngọc thụ lâm phong [cây ngọc đón gió...ôi móa, tự dừng nghĩ đến thầy chủ nhiệm *cười lăn], ăn mặc đơn bạc như vậy, muốn phong độ thì không cần ấm áp!

Nhưng mà...vẫn lạnh chết đi được!

Ta thật không chút lòng tốt, ao ước lấy lớp áo cuối cùng trên người Cao Phi Phàm xuống để khoác lên mình.

Hắc phát hiện ánh nhìn nhỏ nước miếng của ta thì tức thời hai mặt đỏ gấc lên, kẻ trời lạnh cũng không dùng mình như hắc bất giác cũng nổi hết da gà, ta đoán chừng đây là phản ứng tự nhiên của cơ thể, không “thuộc quyền” áp chế của thư cân nhuyển cốt.

Đương nhiên ta cũng đâu vô nhân đạo đến vậy, thời tiết rét lạnh sao có thể hắc thân trần nằm trên tuyết chứ.

Vì vậy ta quyết định lựa chọn tinh thần cùng chung hoạn nạn “dữ tử đồng bào”. [cùng chết cùng chung áo, chắc là chế từ đồng sinh cộng tử]

Mang áo của hắc cởi xuống, ta liền làm ổ trong lòng hắc, mang áo của Cao Phi Phàm để cả hai cùng khoác.

“Giải...được...”

Áp sát hắc như vậy ta mới nghe ra được thanh âm yếu ớt gian nan của hắc. Hơi thở nóng bỏng phả vào tai hại ta mạnh mẽ giật mình một cái.

“Giải được?”

Thành thực không có a! Ta đã nuốt xuống rồi chẳng lẽ muốn bắt ta mổ bụng để lấy ra?

“Chuyện này...nếu ngươi không ngại thì khoảng nửa canh giờ nữa liền có thôi...”

Mẫu thân ta nói, ta là người thẳng tính, ruột thông. [ý chỉ người không để gì trong lòng]

Nên ta nghĩ khả năng tiêu hóa của ta hắc cũng không tồi.

Cao Phi Phàm nghe xong thì đỏ đến tận cổ, ta nghĩ thời điểm này hắc tức giận cũng không có gì không tốt — sản sinh ra được rất nhiều nhiệt a.

“Trong máu của ngươi...có giải được...”

Thật vất vả mới có thể thuận khí lại được, Cao Phi Phàm run rẩy nhưng kiên trì gằn ra từng chữ.

Đúng rồi! Ta từng nghe mẫu thân – một nhân vật tinh thông y thuật nói, khi uống thuốc được tính sẽ phát tán, sau một thời gian sẽ ngấm vào máu, vào mô hôi, nước bọt rồi cả nước tiểu nữa!

Như vậy, hiện tại ta đích thực có giải được.

Như vậy...máu, cắt cổ tay thì đau lắm!

Mô hôi, trời lạnh như vậy làm sao có nổi?

Nước tiểu...cái này không cần nói, khẳng định hắc chết cũng không chịu.

Vậy chỉ có...

“Cao Phi Phàm, người mở miệng ra!”

Ta ngại ngừng nhìn bờ môi mỏng kia hồi lâu, cúi đầu, cùng hần tương nhu dữ mặt. [cơ bản là trao đổi nước miếng =)))]

Ấn! Quả nhiên không hổ là soái ca, đôi môi đúng là hạng nhất, răng lợi cũng tốt lắm.

Ta và hần, ở giữa trời tuyết ôm hôn đến thiên hôn địa ám, không biết hần ăn được bao nhiêu nước miếng của ta, chỉ biết rằng chờ đến khi ta hôn đến mức quai hàm đau nhức hần mới nhấc được một ngón tay.

Má ơi! Giải được này hấp thụ lại tác dụng suy giảm quá mức độ a!

Ta thở dốc từng hơi, đột nhiên thấy đôi mắt hần trở nên suy tư thâm trầm.

Không được, ta phải dùng ánh mắt nói rõ ràng với hần. Nội lực ta kém như vậy sao có thể nhịn thở lâu được? Nếu còn tiếp tục ta sẽ trở thành bộ khoái đầu tiên trong lịch sử bỏ mình vì hôn môi!

Sau khi ngừng lại hít thở, ta rút rờ nhìn đôi môi đỏ bừng của hần, nhưng Cao Phi Phàm hóa ra phản ứng không hề chậm chạp, mà ngược lại còn chủ động quần lấy môi ta, còn đem đầu lưỡi đưa vào khoang miệng.

Ngô! Cao Phi Phàm ta biết người cần giải được nhưng có cần quá mức nóng vội như vậy không?

Ta kinh ngạc cảm nhận áp lực từ nụ hôn của hần.

Đang lúc ta bị hôn đến mức hoa cả hai mắt, hồn vía bay đi tứ tung thì chợt nghe thấy tiếng bước chân vang tới từ xa.

“Đại ca, trên quần áo kẻ kia có lệnh bài của thần bộ, theo như tin tức mà La nữ cung cấp thì hần nhất định là Cao Phi Phàm!”

Hét lớn một tiếng tựa hồ như kinh động đến Cao Phi Phàm.

Nam nhân đang hưng trí thì bị quấy rầy, không kiên nhẫn mà ngẩng đầu lên, vô tư không biết gương mặt đỏ bừng của mình có bao nhiêu...quyến rũ.

Đúng rồi! La nữ mới rồi nói “Ta và người không ai nợ ai”, nàng lần này không giết Cao Phi Phàm, coi như đã trả nợ ân tình với hần, sau này đương nhiên có oán báo oán, có thù báo thù.

Đương nhiên hoàn toàn có thể cung cấp tin tức thần bộ đệ nhất không nhúc nhích nổi cho mấy tên hắc đạo rồi.

“Oa! Hần vừa hôn một nam nhân! Thiên hạ đệ nhất thần bộ hóa ra là một kẻ đoạn tụ long dương!”

Mấy tên tiểu tặc không biết sống chết hét lên chói tai.

Ta tựa hồ như đã làm vấy bẩn một thân nghiêm trang trong sạch của Cao thần bộ rồi!

Trong mắt lóe lên tia lửa, Cao Phi Phàm phất tay một cái hạ gục liền bốn tên trong đám hắc đạo.

Thần thái bất hảo phá hỏng hoàn toàn vẻ ngoài anh tuấn của hần, khiến cho ba tên tiểu tặc còn lại kinh hãi vô cùng tím tím lại một chỗ.

“Người...người muốn gì?”

“Cũng không có gì đặc biệt. Nếu các người muốn giữ lại cái mạng thì tốt nhất đừng có mang chuyện nhìn thấy hôm nay nói ra ngoài. Tiếp theo ăn viên âm thiên tuyết hoàn này vào, trung thu hàng năm đến Kim Lăng tìm ta lấy giải được. Nếu như trên giang hồ xuất hiện bất kì tin tức nàng làm bại hoại thanh danh của ta, hừ!”

Nguyên lai thần bộ danh chấn một phương so với mấy tên đồ tể còn gian ngoa hơn!

Hần phi ra mấy viên đan dược trắng vào cổ họng bảy tên tiểu tặc, nhưng mà vừa nãy ta nhìn rõ ràng tay hần ở sau lưng vo tuyết thành viên nha!

Thấy thứ lạnh lẽo trôi vào cổ họng, mấy tên tiểu tặc đương nhiên tưởng đã trúng phải độc dược, sợ tới mức rên rỉ xin tha mạng.

Ta rút cuộc bình tĩnh đại ngộ, hiểu rõ nguyên nhân hẳn không chịu nhận giải dược của La nữ.

Bởi trước khi kêu người khác dùng giải dược giả, thì hẳn mới là kẻ hay cho người khác ăn độc dược giả nhất!

Thật vất vả mới có thể khiến Cao Phi Phàm cử động bình thường trở lại, hai người chúng ta đỡ nhau xuống núi, dọc đường đi cũng không xuất hiện một tên đạo tặc nào lợi dụng lúc nhà cháy mà hôi của, tâm trạng cũng thả lỏng được đôi chút, bất chợt trên con đường nhỏ quanh co trước mặt xuất hiện một bóng người màu xám, xem ra đã chờ chúng ta từ lâu.

“Du đại ca, người đến tiếp ứng cho chúng ta hả? Thật tốt quá, vừa mới rồi nguy hiểm...”

Ta nhận ra người đó, vui mừng quá đổi vội tiến đến kéo áo hắn vừa khóc vừa kể lại một hồi hung hiểm vừa trôi qua, lại thấy trên môi y bỗng nở một nụ cười tuyệt diệu nhân gian, di chân một chút, ngay lập tức song cước liên hoàn tấn công Cao Phi Phàm.

“Du Tương Quân, người muốn làm gì?”

Với thể cục đại biến, Cao Phi Phàm phản ứng mau lẹ vô cùng! — Cao Phi Phàm từ khi gặp lại Du Tương Quân đã biết sẽ có một ngày y tấn công mình nhưng không biết ngày ấy khi nào sẽ đến, mà nay được lực mới rồi còn chưa tan hết, với một chiêu này của Du Tương Quân hoàn toàn không chuẩn bị, lại thêm võ công của kẻ kia so với Cao Phi Phàm không hề thua kém nên tránh được một chiêu chứ sao tránh được hai chiêu, bị Du Tương Quân một cước đá về phía sườn dốc bên trái.

“Cao Phi Phàm!”

Ta kinh hãi bổ nhào về phía vách đá, thật may mắn, sườn dốc đó cũng không cao, tuy rằng dưới con dốc có rất nhiều khối băng bén nhọn nhô lên, nhưng Cao Phi Phàm võ công cao cường, vẫn là hữu kinh vô hiểm [kinh hoảng nhưng không nguy hiểm gì] rơi xuống bên cạnh một cột băng.

“Du Tương Quân, người điên rồi?”

Cao Phi Phàm vừa sợ vừa giận, ngẩng đầu lên nhìn tình hình, nhìn ta rồi lại nhìn Du Tương Quân thần sắc lạnh lùng không hề giống đang đùa cợt, bất chợt y có dao động, không hề yếu thế át lại Cao Phi Phàm:

“Ta không điên. Người hẳn còn nhớ dốc núi này? Đệ đệ của ta chính tại nơi này vì tiếp ứng cho người mà bỏ mạng. Vậy mà người lại nói là do hắn không chịu nghe mệnh lệnh của người, khiến kế hoạch giải vây thất bại. Ta hiện tại làm một thí nghiệm, để xem rốt cuộc là phán đoán của người sai lầm, hay vẫn là đệ đệ ta phạm lỗi vong thân!”

“Mà tình hình bây giờ cũng giống khi ấy lắm, các người truy đuổi phu thê Cái Kiều Kiều, người vì muốn tranh công nên không cần màng đến thể nào là hợp tác an toàn, một mình truy đuổi rồi nhảy xuống vách núi để bắt Lý Đoạn, đệ đệ ta võ công không cao cường làm đối thủ của Cái Kiều Kiều. Để xem người xử lý tình hình như thế nào? Để xem đệ đệ ta ngã xuống dốc chết như thế nào? Chân tướng việc này ta đã biết rõ từ lâu.

“Bây giờ chúng ta diễn lại chuyện năm đó đi! Người hợp tác cùng người đang nằm trong tay ta, nếu người không nghĩ ra cách cứu y thì nhất định y cũng sẽ rơi xuống dốc mà chết, người phải làm thế nào để cứu người đây hả Cao bộ đầu?”

Du Tương Quân mặt vô biểu tình nói ra kế hoạch đáng sợ ấy, trong mắt tràn ngập điên cuồng.

“Ta ta ta...Du đại ca, ta là Dư Phúc Thường, không phải kẻ xấu cũng là đồng nghiệp của người a! Ta là bộ khoái mà!”

Ta chẳng biết mình đang nói cái gì nữa, bị y dồn ép co rúm lùi lại phía sau, nhưng mà...phía sau lưng ta là vách đá, nửa địa hình là một lòng chảo bất quá có thể nghe tiếng gió lạnh gào thét, đích thị là một vực sâu trắng xóa không thấy tận cùng, còn một bên là vách đá thấp hơn cũng chính là nơi Cao Phi Phàm rơi xuống tuy lạng gió hơn đôi chút nhưng nhan nhản toàn là cột băng bén nhọn chỉ cần rơi xuống là người bị

lũng luôn mấy cái lỗ lớn a! Nơi khúc quanh giữa cao nhai [vách cao] và ải nhai [vách thấp] có một khối đá vươn ra tạo ra một không gian nho nhỏ chỉ đủ chỗ cho một người.

Mà với công phu của ta thì không thể giống Cao Phi Phàm đáp xuống ải nhai kia một cách an toàn được.

Gương mặt tràn đầy sát khí của Du Tương Quân dần dần tới gần, còn có thể cảm nhận hô hấp của y, tay ta lui về phía sau thoáng chốc đã chạm vào khoảng không, lâm vào tình thế hung hiểm nơi ven núi cheo leo!

Cao Phi Phàm chăm chú nhìn vào ánh mắt Du Tương Quân, hít sâu một hơi, giọng nói tràn đầy sự bình tĩnh ra lệnh cho ta.

“Dư Phúc Thường, nếu người tin tưởng ta thì hãy nhảy xuống ải nhai bên này, ta cam đoan có thể cứu sống người! ta cam đoan có thể cứu sống người!”

“A?”

Nhưng mà thoát nhìn cao nhai bên kia an toàn hơn nha!

Tuy rằng không biết nó nông sâu thế nào nhưng ít nhất ta cũng không bị khối băng đâm cho lũng mấy chỗ, hơn nữa còn có một tảng đá lớn nhô ra thế kia.

Nếu vận khí tốt, rơi xuống đúng chỗ đó thì không thành vấn đề...

Ta do dự không biết có nên nghe theo mệnh lệnh của Cao Phi Phàm hay không.

“Mau nhảy đi!”

Cao Phi Phàm ở bên dưới thúc giục ta.

“Người nhảy hay không nhảy?”

Du Tương Quân đã đến gần, nhìn ta với đôi mắt đỏ rực.

Người này điên rồi!

Cho dù ta không nhảy thì y cũng nhất định một cước đá ta xuống vách núi a!

“Cao Phi Phàm, cứu ta!”

Sinh tử trước mắt, ta không còn lựa chọn nào khác.

Vẫn là một câu: “Người nhất định phải nghe lời Cao bộ đầu!” của phụ thân ta có uy lực quyết định.

Ta nhắm chặt hai mắt lại, nhảy xuống ải nhai đầy khối băng bén nhọn đáng sợ kia.

“Vù vù — bóp — phịch—”

Vài tiếng động kì lạ qua đi, ta an an ổn ổn rơi xuống lòng ngực ấm áp mà không chút sây sát.

Hồng hộc —

Phù —

Nghe rõ mồn một tiếng tim đập trầm ổn của hắn, lòng ta không hiểu vì sao lập tức bình tĩnh lại, tựa như chỉ cần được bao bọc bởi đôi tay ấm áp này thì ta sẽ an toàn, trên đời này không có bất cứ thứ gì có thể thương tổn ta.

Trộm mở to mắt, quả nhiên là gương mặt tuần tú phóng đại của Cao Phi Phàm, bên người là một loạt khối băng bén nhọn đổ rạp.

Hóa ra vào thời khắc hung hiểm, hắn đã vận dụng võ công của mình phá vỡ những cột băng, liên tiếp phá hơn mười khối tạo ra một khoảng trống an toàn liền chặt chẽ tới ôm ta vào lòng.

“Hóa ra đây chính là trù tính của người?”

Du Tương Quân đứng trên nhai thượng nhìn về phía chúng ta, ngữ khí ẩn chứa sự bi ai khó hiểu.

“Phải, là do Tương Tuyền vào thời khắc quyết định không chịu tin tưởng ta, hửn...không chọn nhảy về phía ải nhai mà lựa chọn thử vận khí của mình mà nhảy về phía tảng đá lớn kia.”

Người thông minh bình thường cũng khó mà lựa chọn a!

Ta tuy rằng lúc này đã an toàn nhưng hồi tưởng lại nguy hiểm vừa rồi vẫn không khỏi sợ hãi.

Suýt chút nữa là bị đồng băng kia đâm lủng rồi!

“Nơi này gió thổi rất lớn. Mà lúc Tương Tuyền rơi xuống gió thổi rất mạnh, hửn không đáp được trúng tảng đá mà bị thổi rơi xuống vực sâu.”

Cao Phi Phàm trầm tĩnh kể lại sự tình, cũng không biết kẻ kia có nghe nổi hay không.

“Hửn thực sự vì không tin tưởng người, không tin tưởng đồng sự của mình nên mới đi vào tuyệt lộ...”

Du Tương Quân thì thảo lặp lại, suy sụp quỳ xuống bên vách núi, ngữ khí không còn nổi oán hận trùng trùng mà tràn đầy bi thương.

“Du Tương Quân, ta yêu thương Tương Tuyền cũng giống như người yêu thương hửn vậy. Khi người giao Tương Tuyền cho ta, ta thật cảm tạ người đã tín nhiệm. Ta lần đầu tiên đưa hửn đi làm nhiệm vụ, rốt cuộc lại để xảy ra một chuyện không thể cứu vãn, cho nên không dám nhìn mặt người, càng không thể nói cho rõ ràng mọi chuyện.”

Cao Phi Phàm giải thích đến đây cũng không nói thêm gì nữa, đôi mắt xinh đẹp nhìn về phía vực sâu không đáy kia, cũng không phải không chất chứa u sầu.

“Thì ra là thế, sao có thể trách người được đây?”

Du Tương Quân lắc đầu đứng dậy, bất quá danh bộ thì chính là danh bộ, dù cho thần siêu phách lạc vẫn có thể ứng xử bình tĩnh.

“Ta sẽ trình lại việc này lên trên chờ xét xử. Dư đầu mục, ta lợi dụng người, còn suýt nữa thì hại chết người, ta thật có lỗi.”

Y quay lưng về phía chúng ta, trong thoáng chốc đã già đi mười tuổi, ta thật không đành lòng nhìn y.

Y còn trẻ như vậy mà bản lĩnh cao cường.

Chính vì quá yêu thương đệ đệ nên mới gây ra lỗi lầm như vậy mà ta đến cuối cùng cũng không bị thương tổn gì a.

Nếu hửn đến nha môn tự thú thì chẳng phải sự nghiệp cả đời đều bị hủy sao?

Cao Phi Phàm dường như cũng biết ý, liếc nhìn ta một cái, sau đó lớn tiếng nói: “Du Tương Quân, nếu người muốn một thân lăng phí trong ngục tù thì chẳng bằng giúp ta hành sự, trở về Kim Lăng giúp ta điều tra xem bốn tên tội phạm vượt ngục còn lại hiện tại đang ở nơi nào? Ân tử sau khi chúng vượt ngục được xử lý thế nào? Ta đến Thương Châu trước để điều tra nhà tù Thương Châu. Ta có dự cảm đây là một âm mưu lớn, chỉ sợ một mình ta không đủ sức lực chống đỡ.”

“Đúng vậy, người lấy công chuộc tội thì càng khiến người khác cảm phục hơn!”

Ta vội vã mạnh mẽ gật đầu, đồng ý với cách của Cao Phi Phàm, một đời người dẫu thế nào cũng không thể lăng phí a!

“Cao Phi Phàm, ta chưa bao giờ tín phục người. Bởi vì người tuy bản lĩnh cao cường nhưng tự đại cuồng vọng. Bất quá ta vẫn nợ Dư đầu mục một món ân tình, ân tình này đợi sau khi tra ra vụ án ta sẽ ra đầu thú. Như vậy một đời ta cũng không phải vô nghĩa. Hẹn gặp lại!”

Giữa màn sương tuyết mịn mù truyền đến giọng nói của Du Tương Quân, đã không còn thấy dáng người màu tro ấy nữa.

“Phù—”

Ta và Cao Phi Phàm không hẹn cùng thở dài một hơi, lúc này mới có khí lực lo lắng cho tình cảnh của mình.

“Người còn muốn cười trên người ta tới bao giờ? Còn không mau ra chỗ khác?”

Cường địch vừa đi, Cao Phi Phàm lập tức lấy lại vẻ mặt như hung thần ác sát, ngang ngược hết chỗ nói. Ta ở trên người hắn thật sự rất thoải mái, hoàn toàn quên mất việc lui ra.

“A? Chết thật!”

Thật ngượng chết đi được!

Ta xấu hổ, vụng về nhảy khỏi người hắn, nhưng dưới chân toàn là băng trơn nhẵn, không cẩn thận lại lần nữa ngã lên người Cao Phi Phàm.

Nhưng kỳ quái chính là hắn không có tránh né ta.

“Đau a!” Người lần thứ hai bị cục thịt đè lên không khỏi rên rỉ thành tiếng. Đột nhiên lại như nhớ ra điều gì đó liền dừng dừng nổi giận: “Mẹ nó! Du Tương Quân, ngươi là tên hỗn đản, trước khi đi cũng phải kéo chúng ta lên chứ! Chẳng nhẽ ngươi không thấy ta bị gãy mất một cái xương sườn rồi hay sao? Thằng ngốc này không nhận ra thì thôi chứ ngươi làm sao không nhận ra hả? Bây giờ ai kéo chúng ta lên trên kia?”

“A?”

Ta bò bò ở trên người hắn, đột nhiên nghe thấy hắn mắng chửi thô tục như vậy thực sự hoảng sợ, không sao đứng dậy nổi, hoàn toàn không có ý đập trúng chỗ bị thương của hắn.

“Uy, ngươi cố ý hả!”

Xuất sư vị tiếp thân hữu tổn, thường sử anh hùng lệ mãn khâm!*

*Hai câu cuối trong bài thơ Thực Tướng của Đỗ Phủ về Khổng Minh. Nghĩa: Sự nghiệp chưa thành mà người đã táng mạng khiến bao bậc anh hùng lệ đầm áo khăn.

Sau này ta dùng bao nhiêu năm tháng khó khăn chưa xót để chứng minh, máu cùng lệ anh hùng là tư nguyên hiếm có mà trời xanh ban tặng, cho nên mới cho ta tận mắt chứng kiến một anh hùng gặp nạn trở thành kẻ vô dụng nhưng vẫn oai nghiêm.

Tục nhân nói, nợ máu phải trả bằng máu, nợ thịt phải trả bằng thịt...

7. Chương 6

Khó khăn lắm mới leo được lên vách núi, ta và Cao Phi Phàm đều sây sát khắp mình mẩy.

Ta những tưởng việc “Anh hùng cứu mỹ nhân” phải rất vinh quang hoa lệ, ai dè lại gian khổ như vậy.

Xuất phát từ đủ loại nguyên nhân, Cao Phi Phàm nhất quyết không chịu trở về thành Dự Châu, cố tình không để tâm thương thế cố gắng rời đi, kết quả của việc cật lực này thật chẳng tốt đẹp gì, khi chúng ta đến thành trấn kế tiếp thì hắn bắt đầu phát sốt, đến mức ta có thể làm bánh nướng áp chảo luôn.

Ta vô cùng tốt bụng khiêng hắn đến một dịch quán để nghỉ ngơi dưỡng sức, mà cũng phải nói tên tuổi của nhất lưu bộ khoái dùng tốt lắm, vừa nghe chúng ta từ Kim Lăng tới, tốt xấu gì cũng là quan trung ương, nên tiểu lại của dịch quán phục vụ cực kì nhanh nhẹn, không những chuẩn bị cho chúng ta hai gian phòng tốt nhất, còn mời thầy thuốc của trấn về.

“Vị công tử này hẳn xưa nay thân thể cường kiện, không hay bị bệnh cho nên bị nhiễm phong hàn cũng phát tác mạnh hơn người bình thường. Huống hồ trên người hắn còn có thương thế, không nên quá lao lực, cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng vài ngày.”

Thầy thuốc này cũng thật chậm chạp, thực khiến ta hoài nghi uống thuốc của lão vào rồi thì Cao Phi Phàm đến bao giờ mới khỏi bệnh.

Đáng tiếc Cao Phi Phàm dẫu trong tình trạng nửa hôn mê nhưng cũng không quên bắt kê đầu sỏ gây ra tình trạng thảm hại của mình, bị hấn túm được, ta cũng không thể trốn tránh trách nhiệm, chỉ có thể hảo hảo đảm nhận nghĩa vụ chăm sóc người bị bệnh.

Trải qua một thời gian sống chung trong tiểu cư, ta bàng hoàng phát hiện ra một mặt khó thấy được ở Cao Phi Phàm.

Thực sự rất khó thấy được!

Ta còn tưởng rằng mình đã nhìn thấy hết các vẻ mặt của Cao Phi Phàm.

Nổi trận lôi đình này, âm hiểm độc ác này, nghiêng răng nghiêng lợi này, ôn nhu chăm sóc này,...Nhưng ta không bao giờ ngờ tới mình có thể thấy được vẻ mặt diễm đạm đáng yêu khiến người ta thương xót như thế này đâu nha!

Bệnh đến mức khóe mắt đỏ bừng, cái mũi cũng ửng đỏ, hần như lột xác từ một soái ca thành chú thỏ đáng yêu, ở trong trạm dịch tỉnh cũng không tỉnh hẳn, cứ mơ mơ hồ hồ.

Việc này thật phụ sự chăm sóc ân cần của dịch trạm mà cũng phụ cả ta nữa.

Người tại dịch trạm đương nhiên muốn lấy lòng thiên hạ đệ nhất thần bộ, ban ngày cho người trực bên giường bệnh nhưng đến buổi chiều trách nhiệm vẫn rời vào tay ta.

Kết quả lãng phí một gian phòng mà dịch quán đã chuẩn bị bởi ta cả ngày chỉ ngồi bên giường của Cao Phi Phàm mà thôi. Ta không chú ý nhìn thấy gương mặt nhu thuận của hần, nước miếng chảy a chảy! [này đừng hiểu lầm, chỉ là ta ngủ gà ngủ gật, mà tướng ngủ của ta vốn bất hảo, việc chảy nước miếng ba nghìn trượng cũng chẳng phải chuyện lạ lắm gì a!] Tuy nhiên vẫn thật lo lắng không biết hần còn mơ hồ như thế đến bao giờ mới trở lại bình thường.

Nhất là hần khi sinh bệnh tính khí phi thường tùy hứng. Hần có lúc mở mắt nhìn ta một hồi, nhìn cái bộ dạng ngốc ngốc của ta mãi thì dùng dùng tức giận đánh ta tới tấp. Có một buổi tối ta vô tình chảy nước miếng vào mặt hần, hần liền mắng ta một trận, nhưng vì thân thể suy yếu nên cũng chẳng thể mắng lâu, rốt cuộc còn phát sốt đến rần được trứng, bảo hại ta sợ tới cuồng quýt, vội vã thề từ nay sẽ không thừa lúc hần nguy cấp mà lấn lướt hần, lúc ấy Cao Phi Phàm mới bình ổn lại.

Vậy mà một lúc sau lại vênh mặt hất hàm, sai khiến ta đủ kiểu.

Được thôi, khi ở nhà ta cũng đã nhẫn nhục quen rồi, bị mắng là đứa ngốc, thằng ngốc không đến nơi đến chốn, lúc này hoàn toàn có thể miễn miễn cưỡng cưỡng mà không màng tới.

Đến khi bệnh tình hần dần dần ổn định, khôi phục thần trí, biết rằng lúc trước bản thân quá đáng với ta như thế nào thì cũng có phần áy náy.

Bất quá hần là con người toàn vẹn, cao ngạo như vậy, sao có thể hướng một đứa ngốc như ta giải thích, tuy giọng điệu có phần ôn hòa hơn nhưng thái độ vẫn rất xa cách. Trên thực tế nếu không phải lúc tỉnh dậy bị ta nói cho đến hoa mắt chóng mặt thì hần cũng chẳng nghĩ bệnh tình của bản thân liên lụy tới ai.

“Uống thuốc đi!”

Buổi tối hôm nay, ta kham kham khổ khổ sắc một bát thuốc cho hần, và phản ứng đầu tiên của Cao Phi Phàm chính là nhú mày lại — hắc hắc, hần riêng điểm này thì giống hệt đứa trẻ con, sợ uống thuốc, không phải ta khoát lác đâu nga! Vì trước đây thân thể ta không tốt, uống thuốc như ăn cơm bữa vậy nên luyện thành bản lĩnh gan dạ, có thể tươi cười đối mặt với mọi loại thuốc.

“Đó là bởi trời sinh ngươi ngay đến vị giác cũng không thể cảm nhận hết mùi vị!”

Cao Phi Phàm chán ghét nhận bát thuốc, cũng không quên châm chọc ta một phen.

Á! Hóa ra trong lúc ta không lưu tâm, lại nói hết tất cả những suy nghĩ trong bụng vừa rồi ra ngoài miệng, không phải chứ?

Ta thẹn đỏ chín cả mặt, chú trọng nhìn sắc mặt hắn, may mắn lần này không giống như lần trước lửa giận bốc cao đến mức phát sốt.

“Ta thấy không còn việc gì nữa, người mau về phòng ngủ đi!”

Không biết có phải là ảo giác hay không, nhưng dường như từ cái lần hôn để lấy giải dược ấy, mỗi khi thần trí hắn thanh tỉnh hắn lại tìm mọi cách để đuổi ta đi.

“Ta cũng muốn lắm nhưng mười ngày qua ta luôn ở đây chăm sóc người, dịch quan [quan đứng đầu dịch quán] nói nếu ta không dùng phòng thì sẽ nhường lại cho khách nhân khác...”

Hắn người đó cũng phải là quan lớn đi, nếu không tại sao mấy ngày nay không thấy bóng dịch quan, mà ngay đến cả thuốc ta cũng phải tự mình đi sắc.

Nhìn lại lần này ra khỏi nhà, ta thực trải nghiệm được thể nào gọi là “nhân tình ấm lạnh”.

Ta nhu nhu hai con mắt mệt mỏi, thấy hắn bực bội than phiền căn thuốc không được lọc cẩn thận.

Chờ hắn than phiền xong, ta liền mang nước sạch đến cho hắn súc miệng, rửa mặt, sau đó lại tính như thói quen ngủ ở đầu giường hắn, Cao Phi Phàm đột nhiên kéo ta dậy, sắc mặt thật khó chịu.

“?”

Chăn êm nệm ấm, hắn còn không vừa lòng cái gì?

Ta vươn tay sờ sờ lớp đệm dưới người hắn, không hiểu chút nào: “Người đâu có ái dâm a! Chẳng lẽ muốn ta đổi nệm khác?”

“Đi chết đi! Người mới ái dâm ấy, ta gọi người lên đây ngủ, nhìn quầng mắt đen xì của người kia, chuẩn bị biến thành gấu mèo rồi, đúng là dọa người!”

Hàm răng hắn nghiến chặt, gân xanh nổi hết lên hai thái dương, một lúc sau mới nghiến răng nghiến lợi nói ra ý muốn của mình.

“Ta...ta sợ ngủ cùng người không tốt, nhớ nửa đêm người đá ta xuống giường thì sao?”

Bao ngày quan sát tư thế ngủ của hắn, ta nhận định bị kịch này rất có thể phát sinh.

“Câm miệng! Người mau tới đây nhân lúc ta còn chưa đổi ý!”

Bị người bóc mẽ, hắn ngượng đến phát hỏa!

Ta chính là trời sinh không ưa phải lựa chọn, hắn vừa mắng xong ta đã liền nhanh thoăn thoắt chui vào chăn, còn nhe ra một mặt cười ngốc nghếch lấy lòng.

Hắn tựa hồ ngẩn ngơ một chút, vẻ mặt không còn giận, hai chúng ta nằm xoay lưng về phía nhau, nhưng một lúc sau hắn lại quay người, vươn tay ôm ta vào lòng.

“Cao...”

Ta thụ sủng nhược kinh, trên cơ bản, Cao Phi Phàm cực kì ghét tiếp xúc thân thể với người khác, mấy ngày trước trong lúc hôn mê, ta vô tình chạm vào hắn liền bị tên ác nhân này trong vô thức dùng La Hán quyền đánh cho tã tơi.

“Câm miệng! Như thế này ta sẽ không đá người xuống giường!”

Hắn hô hấp có chút dồn dập, từng luồng hơi nóng phả vào tai ta, đáng tiếc vì quay lưng về phía hắn, nên ta không thể nhìn được biểu tình của Cao Phi Phàm.

Ác! Hóa ra công dụng của ta chính là gối ôm ấm người sao?

Ta yên lặng nhận ra tư tưởng của hắn, dù sao, tên này khi ngủ cũng không quăng chăn ga gối đệm khỏi giường đi.

Hơn nữa bởi vì hãn vừa hạ sốt, nhiệt độ vẫn cao hơn người bình thường, dạo này thời tiết rét lạnh, ta ngủ ở đầu giường quả thực đã muốn bị công cho thành đá, so đi tính lại, thì thà nằm ở trên giường còn tốt hơn, chắc gì đã bị hãn đá xuống đất.

Nghĩ như vậy, ta an tâm làm tổ trong lồng ngực ấm áp kia, nghe hô hấp hãn dần trở nên đều đặn, nhiệt độ cơ thể của cả hai giao hòa với nhau, cùng an ổn đi vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau khi tỉnh dậy ta không thấy tắm hơi Cao Phi Phàm đâu cả, mà ta còn bàng hoàng nhận ra mình còn mê ngủ hơn Cao Phi Phàm nhiều! Vì khi thức giấc ta phát giác y phục của bản thân dường như bị cởi ra, trước ngực, trên cánh tay đều xuất hiện mấy vết đỏ đỏ. =))

Chẳng lẽ ta bị bọ chét tập kích sao? Vậy nên mới vô thức cởi y phục gãi khắp mình mẩy?

Sờ sờ một vết ban đỏ, hơi hơi đau, nhưng không bị ngứa cũng không sưng lên như bị côn trùng cắn.

Ta đúng là trăm tư vạn tính cũng không hiểu ra được.

Sửa sang lại dáng vẻ rồi ra khỏi phòng, ta nghe phong phanh dịch quan nói rằng Cao Phi Phàm thần thanh khí爽, bệnh tình đã không còn gì đáng ngại nên đến phòng khách nói chuyện phiếm.

Nhìn thấy ta đi tới, dịch quan vội vàng chạy ra đón, lôi kéo tay ta, cười hì hì nói: “Lần này thật vất vả cho Dư bộ đầu, không biết đêm qua ngài ngủ có ngon không?”

“Tốt lắm! Nhưng có lẽ người cần cho người rữ...!”

“Bốp!” một tiếng thật vang, ta còn chưa nói hết câu, Cao Phi Phàm đã đột nhiên không biết từ đâu nhảy tới đập thật mạnh vào ót của ta, cắt đứt lời tự thuật của ta.

“Đau quá!”

Ta quay đầu lại, căm tức nhìn kẻ không biết vì sao đột nhiên hành hung mình.

Bị đập đầu sẽ càng thêm ngu ngốc! Người nhất định phải cho ta một lý do chính đáng!

“Thật xin lỗi, tại ta nhìn thấy một con muỗi ở sau lưng người bay tới bay lui, nhịn không được ra tay!”

Thấy ta trợn mắt nhìn mình, thần sắc hãn không thay đổi mà cho ta đáp án này.

“Mùa đông rét như vậy mà cũng có muỗi sao?”

Ta nghĩ mãi cũng không ra, mà nhìn bộ dạng nghiêm trang của hãn thì chắc không phải nói dối...đúng không?

“Cảm ơn!”

Nếu như vậy là ta trách lầm hãn.

Vì thế ta thật lễ phép cảm tạ.

“Không cần khách khí!”

Lại không biết có phải ảo giác hay không, điệu bộ của Cao Phi Phàm có phần quái dị, giống như muốn cười mà không dám cười.

“Dư bộ đầu không biết với dịch quán này có bất mãn gì không?”

Dịch quan thấy vậy vẫn không an tâm hỏi lại ta, ta hình như lúc trước cũng muốn nói gì đó với ông ta đấy nhưng bị Cao Phi Phàm đánh một phát quả thực quên sạch rồi.

“Không có gì cả, ta ngày hôm qua ăn no ngủ say, rất tốt!”

Thật sự, mấy hôm nay đều rất an ổn, ta chẳng có gì bất mãn cả.

“Lịch đại nhân, cơ thể ta giờ đã khá hơn, ngày mai sẽ lên đường, nhiều ngày qua thật cảm tạ đại nhân đã chiếu cố.”

Cao Phi Phàm mới vừa khỏi bệnh liền sinh long hoạt hổ, ai, ta thực ngưỡng mộ hãn a!

“Ngài chớ khách khí! Mấy ngày nay đột nhiên có khách nhân khác tới, tiếp đón không được chu toàn, còn mong ngài rộng lượng không truy cứu!”

Dịch quan kia vội vàng chối từ, ngay lúc ông ta nhắc đến khách nhân khác ta bất chợt cũng phát giác ra một thân ảnh quen thuộc ở ngoài phòng khách.

Mấy ngày nay bận chăm sóc cho người bệnh nên không ra khỏi cửa, chẳng hay người khách mới tới lại là hần?

“Tiểu Lam! Sao ngươi cũng ở đây?”

Xa quê gặp bạn cũ, thật khiến lòng sung sướng không bút mực nào tả hết được!

Ta không nói hai lời liền bỏ nhào tới, nhưng bất chợt lại có một cổ kháng lực kéo cổ ta lại cách tiểu Lam năm tấc, cánh tay dang rộng vốn định ôm người lại thành ra ôm không khí, khua loạn giữa không trung, thật là đáng xấu hổ!

“Cao Phi Phàm, ngươi lại làm gì thế hả?”

Hại ta xấu hổ trước mặt tiểu Lam! Ta căm giận nhìn kẻ đầu sỏ gây ra sự tình này, hần đột nhiên tha ta ra xa thêm ba thước, thấp giọng nói: “Ta cảnh cáo ngươi, từ nay trước mặt ta đừng có mà ôm ấp nam nhân khác.”

Nhưng mà tiểu Lam đâu phải nam nhân khác a!

Hần là bằng hữu của ta, nói chính ra là còn quen biết trước cả khi gặp Cao Phi Phàm, hần có quyền gì mà ngăn cấm ta?

“Tiểu Thường yêu dấu, lâu rồi không gặp! Lại đây ôm một cái nào!”

Giữa lúc ta và Cao Phi Phàm giằng co, tiểu Lam lại giống như xem kịch hay, không biết làm thế nào mà xông vào được giới tuyến phong tỏa của Cao Phi Phàm, thật mạnh mẽ ôm ta một cái, lại giống như khơi mào khiêu khích, nhìn sắc mặt quái dị của Cao Phi Phàm.

“Ách...hóa ra các vị có quen biết! Vị này...vị này là nghĩa tử của Vân thượng thư, lần này đến vì đại hôn của Hoàng Thượng, mua sắm ít đồ. Còn vị này là Cao thần bộ nổi danh thiên hạ.”

“Ngưỡng mộ đã lâu! Nghe danh không bằng gặp mặt!”

Tiểu Lam quả nhiên không hổ là một thành viên ưu tú của Lục Phiến môn, vô luận là đối mặt với kẻ nào đều luôn tỏa ra khí thế ngất trời — mà Cao Phi Phàm cũng không dao động, vừa chấp tay đáp lễ vừa thần nhiên châm biếm.

“Nghĩa tử của hình bộ thượng thư? Như thế cũng là con nhà phú quý, vậy mà lại gia nhập Lục Phiến môn, thật khiến người ta phải ngỡ ngàng.”

Ta có nhầm hay không?

Hai người này giống như chống đối nhau, ánh mắt phát ra tia lửa điện!

“Tiểu Thường, ngươi có muốn theo ta mua đồ ăn không? Ta đưa ngươi đến thác Cửu Long Phi chơi nha.”

Lam Như Yên một câu liền quăng luôn Cao Phi Phàm sang một góc, quan tâm hỏi han ta.

“Thứ lỗi, ta và y đang mang nhiệm vụ không có thời gian cùng cậu ầm du sơn ngoạn thủy!”

Cao Phi Phàm thần nhiên phá hỏng cơ hội được đi du lịch cùng bằng hữu của ta, thực chua xót mà!

“Này...Lam công tử, trà công tử cần đã có rồi, công tử có muốn đi thử hay không?”

Dịch quan đương nhiên biết không thể đắc tội với cả hai đại nhân vật, nhanh chóng nghĩ ra cách giải quyết tình hình, đưa tiểu Lam đi chỗ khác.

“Hừ! Hóa ra ngươi cũng có một lão bằng hữu!”

Mọi người đều rời đi, trong phòng chỉ có ta và Cao Phi Phàm, sắc mặt hần phải nói là còn hơn cả khó coi.

Ta lập tức hối hận lúc mới rồi không đồng ý cùng tiểu Lam du sơn ngoạn thủy.

“Lại đây, ta có chuyện cần hỏi ngươi.”

Cao Phi Phàm cũng không cho ta cơ hội thoái lui, túm ta trở về phòng hắn, ngồi xuống giường, vẫy vẫy tay, tùy ý gọi ta như gọi thú cưng.

“...”

Ta hận nhất là cái vẻ thiện lương mà ẩn chứa ác ý này.

“Ngươi đi cùng ta, hai lần gặp nạn. Hai lần ấy ngươi đều giao tính mạng cho ta, ngươi tin tưởng ta như vậy?”

Giữa ban ngày ban mặt lại đóng cửa bế quan trong phòng, ánh mắt u ám nhưng vẫn lấp lánh tinh quang của Cao Phi Phàm nhìn thẳng vào ta.

“Phụ thân nói...ta phải nghe lời ngươi.”

Ta gãi gãi đầu, thật không biết trả lời hắn thế nào.

Ta từ nhỏ đã là đứa trẻ ngoan biết nghe lời, bản thân không có chủ ý đều nhờ người khác quyết định.

“Ngươi!”

Cao Phi Phàm đánh giá ta từ trên xuống dưới, biểu tình quái dị, dường như muốn giận cũng không giận được, bất đắc dĩ thở dài.

Loại thần sắc này lập đi lập lại mấy lần, hắn hít một hơi sâu, biểu tình tự tiểu phi tiểu thật kì quái, từ từ nói: “Được, ta muốn xem ngươi nghe lời tới mức nào! Cởi y phục ra.”

“...”

Hóa ra hắn lo lắng mức độ vâng lời của ta, muốn thử ta vâng lời đến thế nào a?

Nhưng mệnh lệnh này thật kì quái.

Ta do dự rồi cởi ngoại y ra.

“Cởi hết ra!”

Hắn dùng ánh mắt hung ác “ngươi không nghe lời ta hả?” mà lườm ta, ta phi thường nhanh chóng đem y phục toàn thân cởi xuống, ngay đến áo lót cũng cởi ra luôn, cảm thấy mình như tên dâm tặc phát dục trước mặt hắn, thật đáng xấu hổ.

“Lại đây, ôm ta.”

Hô hấp hắn trở nên dồn dập, dường như cũng thương tiếc ta bị lạnh mà co rúm lại nên nhân từ ra mệnh lệnh thứ hai như vậy.

“Cao Phi Phàm...đừng!”

Ta nghĩ làm đến vậy cũng đủ rồi. Nhưng hắn vừa nghe ta nói xong liền tức giận bùng bùng, chiếm lấy miệng ta, mạnh mẽ cắn lưỡi ta một cái đau điếng. Ta thảm thương giống hệt kẻ bị treo cổ mà nhè lưỡi mình ra, mong giảm bớt đau đớn thì bất ngờ lưỡi lại bị hắn ngậm vào trong miệng, ôn nhu vỗ về.

“Ngươi lại phát sốt hả?”

Thân thể hắn nóng quá, áp sát với luồng nhiệt nóng bỏng như vậy thật khiến ta có cảm giác mình đang đứng bên cạnh bếp lò.

“Không, ta đáng phát điên! Cư nhiên lại thua trong tay ngươi...”

Hắn nói cái gì nữa ta nghe không rõ, bởi vì hắn một hơi ngậm chặt vành tai ta, ngứa quá.

“Này...Cao Phi Phàm, ngươi sờ mông ta làm gì?”

Ta hần nóng quá, trêu trọc khắp cơ thể ta khiến nơi nơi khó chịu, chỗ nào bị hần đụng đến đều nóng như lửa đốt, tự dưng gây cho ta cảm giác tim đập không ngừng.

Ta cơ hồ không thể đứng vững được nữa, hoàn toàn ngã vào lòng hần, bàn tay to lớn của Cao Phi Phàm không an phận mà vuốt từ thắt lưng ta xuống mông.

“Bởi vì ngươi không chịu nghe lời ta nên ta muốn tét mông ngươi!”

Nói xong thì quả nhiên không hề đùa mà tét xuống hai cái lặn, may mắn là lực đạo không hề mạnh, nhưng vấn đề chính là thanh âm vang lên lại trong trẻo vô cùng, khiến ta nghe được thì một trận đỏ gay cả mặt.

“Ta đâu có không nghe lời chứ...A!”

Người này quả thực là phi thường bá đạo, hoàn toàn không cho ta cơ hội biện giải, vừa thấy ta mở miệng phản bác thì lập tức dụng miệng mình lần tới để chặn họng ta.

“Nhưng mà, Cao...trên giường có bọ chết!”

Ta thấy hần vòng tay tính ôm ta lên giường liền đột nhiên nhớ ra chuyện hồi sáng bị đánh một phát mà quên tiết nên vội vàng nhắc nhở, thực sự là có bọ mà, đáng sợ, làm khắp người ta hồng hồng loang lổ thảm hại thế này đây!

“Đi chết đi! Dám so sánh ta với bọ chết, ngươi coi như xong đời rồi!”

Hần liên tục cắn trước ngực ta, dùng sức mút vào, đầu lưỡi không ngừng xê dịch, chỉ chốc lát đã thấy khắp mình đầy những dấu hồng ban.

“Ách...”

Ta bị chuyện này làm cho kinh hách, ngơ ngác nhìn những vị trí vẫn còn lưu lại nhiệt kia.

“Thấy rõ chưa, trên giường không hề có bọ chết gì cả, bây giờ ngoan ngoãn nằm im đi.”

Cao Phi Phàm có vẻ rất đắc ý trước sự khiếp sợ của ta, thuận tay ấn đùi ta xuống giường, đầu lưỡi không an phận liếm lộng núm vú bên trái, hàm răng không hảo ý mà cắn cắn vào khiến nơi đó chỉ một lúc sau đã sưng phù đau đớn.

“Ta hôm qua cũng đâu có không nghe lời ngươi, sao ngươi lại cắn ta?”

Nghĩ tới nghĩ lui ta “không vâng lời” cũng chỉ có mỗi sáng nay gặp lại tiểu Lam kìm lòng chẳng đành mà khiến hần tức giận, thật sự không có lý do khiến hần tối qua làm ta thương tích đầy mình đến bây giờ vẫn tiếp tục với biểu hiện vô cùng say mê thế này.

Trong đầu còn đang suy nghĩ miên man, nhất thời không để ý thì Cao Phi Phàm đã có nguy cơ cắn xuống phía dưới.

“Ta hiện tại đã biết lỗi rồi, ngươi có thể thôi không trừng phạt được không?”

Cao Phi Phàm trừng mắt...

Ta hận bản thân mình đã sợ hần thành thói quen.

“Mở chân ra!”

“Ách...”

Hần còn muốn chơi cái trò “nghe lời đến mức nào” này đến bao giờ?

Thật sự không thích thú nổi a!

Hơn nữa, hai nam nhân trần như nhộng ôm nhau thì có gì vui chứ? Mẫu thân ta nói nam nhân cùng nữ nhân cởi đồ ôm nhau là để dưỡng dục con cái...A? Đúng rồi, Cao Phi Phàm cởi đồ từ lúc nào vậy trời?

Nhiều vấn đề ùn ùn kéo đến làm đầu ta mù mịt hết cả lên, nhưng ánh mắt vẫn không tìm được dừng lại trước cơ thể cường tráng của hần mà tò mò đánh giá.

Quả nhiên hơn ta không chỉ một cấp bậc a!

Người ta gầy nhom còn hần...dáng người rất đáng để nhìn, rắn chắc cứng cáp như vậy chỉ sợ mấy vị cô nương khuê các nhìn vào cũng phải chảy nước miếng rờn rờn...

“Muốn sờ thử sao? Sờ thử xem.”

Ta chính là đánh chết không sửa tính, mọi suy nghĩ trong lòng đều hiện ra ngoài mặt, Cao Phi Phàm thấy vậy liền chủ động dụ dỗ, ta run rẩy mang móng vuốt sắc lang của mình sờ sờ lên ngực hần, rồi đi xuống vòm bụng rắn chắc...

Ách! Phía dưới...

Kỳ quái, đều là nam nhân, sao độ lớn lại có sự bất đồng đáng sợ như vậy?

Ánh nhìn của ta rơi xuống bộ vị dưới bụng hần, mà tiểu Cao Phi Phàm quả nhiên rất có lễ độ mà hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang ngẩng đầu lên tiếp kiến ta.

“Tiếp tục đi!”

Cao Phi Phàm phả một luồng khí vào tai ta, hoàn toàn không ngăn cản ý định Lộ Sơn chi thảo* của ta.

*Lộ Sơn chi thảo: móng vuốt Lộ Sơn. Dương Quý Phi nhận An Lộ Sơn làm con nuôi để có thể dễ dàng gian dâm tới lui chơi đùa. Một hôm An Lộ Sơn để lại trên cặp nhũ phong của Quý Phi hai vết xước do tay cào, Quý Phi sợ Huyền Tông phát hiện, nên mới làm cái yếm bằng gấm che trước ngực. Đây là nguồn gốc áo ngực, và cũng do đó thành ngữ “Lộ Sơn chi thảo” hình thành. Cơ bản là bạn sờ sờ mó mó a

Ngược lại bàn tay hần sờ soạng khắp người ta, từ mông rồi đốt sống lưng, dọc theo đùi rồi đến bẹn, vuốt ve lên xuống, khiến từng chỗ da bị chạm vào đều có phản ứng, ngứa ngáy vô cùng.

Ta cảm thấy có điểm không được lịch sự cho lắm.

Cho dù vóc người có thật tuyệt đi chăng nữa cũng không thể vì ái mộ mà sờ mó lung tung.

“Àn?”

Thân thể hần như lửa nóng áp sát vào cơ thể ta, hơi thở hùng hực khiến ta cảm thấy mơ hồ.

Nhìn gương mặt ta đỏ lựng như xuất huyết, Cao Phi Phàm cũng không trêu cợt nữa, dứt khoát tự mình động thủ, làm ta càng rõ ràng, thể trạng ta và hần có gì khác biệt.

Bàn tay hần nắm lấy tiểu đệ đệ tuy nho nhỏ nhưng đã rất có tinh thần của ta áp vào cửa chính hần, xoa nắn lên xuống, thỉnh thoảng còn cọ sát vào nhau, tuy rằng cảm giác ngượng ngùng ngập tràn nhưng không hiểu tại sao lại rất thoải mái?

Cao Phi Phàm quả nhiên là Cao Phi Phàm, những điều ta không biết hần đều nắm rõ như lòng bàn tay.

Ta thực nể phục hần mà!

“Thả lỏng một chút, ta muốn vào!”

Phía trước sau một hồi càn quấy thì một chất lỏng ẩm ướt không biết vì lẽ gì liên tục rỉ ra, khiến động tác của hần ngày một thông thuận.

Trái tim ta như bị rút xuống bụng dưới, từng hồi từng hồi, mạnh mẽ nhảy lên, giống như một cỗ xe chở nước nhỏ, không ngừng mang nước lên đến đỉnh cột trụ rồi phun ra.

Cùng lúc đó, ngón tay hần lại len lỏi đến khu vực sau bắp đùi, dò hỏi tìm lối vào, ta kinh hãi quá độ mà cả người cứng ngắc, hần không kiên nhẫn lại phát vào mông ta mấy cái, nhưng những ngón tay vẫn thật nhẹ nhàng, nhu lỏng ở nơi đó trong chốc lát rồi đột nhiên như một con rắn tham nhập vào mật huyết chặt chẽ phía sau.

“Người muốn làm gì vậy?”

Không thấy bản sao? Mà cơ thể cả hai lúc này đều nhóp nhép như bị đánh hồ, nhưng bất giác vẫn cảm thấy một sự dễ chịu khiến người ta mê muội.

“Nếu người ngại bản thì từ nay về sau ta sẽ đem người rửa sạch từ trong ra ngoài rồi mới đi vào.”

Hắn trả lời ta như vậy mà không biết có phải cố ý hay không mà giọng nói vô cùng cường điệu khiến ta rùng mình một trận.

“A...”

Tay hắn...đầy vết chai sạn, thâm nhập vào mật huyết của ta ma sát gây ra một cảm xúc kì diệu.

Ta đứng trước loại sự tình này thật sự là quá mức xấu hổ không sao thích ứng được.

“Người thoải mái chỗ nào thì nói ra, nếu không người có đau thể nào ta cũng mặc kệ.”

Hắn nhe hàm răng đều đặn trắng bóc ra uy hiếp ta, sau lại tự nói thầm với mình: “Chắc cũng chưa có ai chạm qua đâu. Báo hại mình khẩn trương như vậy.”

“Cái gì?”

Ta bị hắn làm cho hô hấp dồn dập, toàn thân khô nóng.

Phía trước ngập tràn khoái cảm muốn phát tiết, phía sau lại một trận ngứa ngáy khó chịu.

“A nha!”

Đột nhiên, ngón tay hắn như chạm đến một nơi sưng lên như hạt đậu tương trong cơ thể ta, mà ta cũng không thực sự rõ nơi sưng phù ấy có hình dạng thể nào, chỉ có thể thấy rõ ràng nơi đó như nối liền với mọi cơ quan, một cổ dịch ẩm ướt tràn ra ngoài mật huyết, liền khiến ta giật mình thở dốc.

“Hóa ra là nơi này.”

Hắn không chút lưu tình, vừa phát hiện ra địa phương ấy liền ấn, xoa nắn, mân mê, ma sát khiến ta không khác gì một con cá mắc cạn, không ngừng vẫy vẫy trước đầu ngón tay của hắn, càng không để ý bản thân đang liều mình cọ xát với hắn.

“Tiểu bại hoại!”

Hắn dường như cũng thấy rõ ta không thoải mái, cau mày mắng một câu, tiếp tục hạ một cái mệnh lệnh khiến người ta xấu hổ:

“Nhấc chân người lên vòng qua thắt lưng ta.”

“Việc này...”

Ta thực sự muốn nghe lời, nhưng cơ thể khó chịu như vậy hắn định giải quyết ra sao đây?

Ta hàm chứa lệ, cố nâng thân thể mình lên một chút, phần thân thể tinh tráng của hắn lập tức lấp vào khoảng trống vào giữa hai chân ta.

Phát hiện ta không hiểu được ý tứ của mình, Cao Phi Phạm trực tiếp nâng chân ta lên vòng qua người hắn, dùng hạ thể đã ngóc đầu của mình thay thế cho ngón tay đang ở trong mật huyết, bộ vị ma sát nơi cổng vào ẩm ướt, rất nhanh làm dịu đi cơn ngứa ngáy kia.

“Không cho phép người kêu, cũng không cho phép người khóc!”

Nói xong mệnh lệnh cuối cùng, môi hắn lần nữa áp chế môi ta, thân mình trầm xuống, phần thân thật lớn giống như một cái chêm, cường ngạnh tiến vào trong cơ thể ta.

Đau quá!

Ô...

Ta cảm nhận rõ cơ thể của mình đang gắt gao cắn chặt phần thân của hắn, trái tim như di chuyển xuống dưới mông, đập từng nhịp thật mạnh mẽ hơn nữa còn nhảy dựng lên kết hợp với nhịp điệu của hắn, thực sự khiến lòng ta kinh hãi tột cùng.

“Ngoan! Nghe lời ta, thả lỏng một chút, thở ra, hít vào...”

Hắn thấy ta đau đớn đến đầu óc điên đảo như thế liền hảo ý hướng dẫn ta một hồi, động tác cũng nhẹ nhàng hơn. Chờ ta thích ứng được thì lập tức banh rộng cửa sau ra, không nề hà xem ta có thực sự thả lỏng hay chưa mà mạnh mẽ tiến vào, kéo ta ngồi trên đùi hắn.

“Cao...Cao Phi Phàm...”

Ta thấy mình như ngồi trên một ngọn núi lửa, phần thân của hắn nóng rực như thanh sắt mới đưa ra khỏi lò nung, mạnh mẽ lưu lại dấu tích trong cơ thể ta.

“Về sau người chỉ được nghe lời của một mình ta, hiểu không hả?”

Núi lửa bùng nổ khiến ta hứng chịu từng đợt chấn động mãnh liệt, ta mơ màng nghe thấy mệnh lệnh bá đạo của hắn.

“Ồ...”

Lúc sau, ta lại bị hắn tiếp tục dẫn dắt di động, ý thức mơ hồ đầy những cảnh trí lẫn lộn, như được cùng với hắn bay lượn, càng bay càng cao...

“Cao...”

Ở nơi cao như vậy ta thực sự sợ hãi, nhưng mà có hắn ở bên, Cao Phi Phàm dừng lại đợt sóng cao trào của mình, cúi xuống hôn ta, thật ôn nhu.

Kết quả làm ta nguyên một buổi tối cũng chỉ nhớ rõ duy nhất nụ hôn dịu dàng của hắn, sau đó liền vì bởi bị hôn đến hô hấp không thông mà ngất xỉu.

8. Chương 7

Sáng sớm tỉnh dậy, không như mọi ngày thần thanh khí sảng mà có điểm đầu óc choáng váng.

Nghĩ muốn xuống giường thì bỗng lập tức truyền đến một trận đau nhức, hại ta lập tức lăn trở lại giường.

Trải qua nửa canh giờ cực khổ vận động, một tay đỡ thắt lưng hết nhưng ông lão tám mươi tuổi, ven theo vách tường đi ra ngoài, liền ngay lập tức gặp phải ánh mắt khinh thường của Cao Phi Phàm, hắn một đường đem ta ném lại giường, nói ta tốt nhất nên ăn mặc lại cho chỉnh tề còn hắn đi thuê xe ngựa lát nữa sẽ rời khỏi đây.

“Việc này...”

Ta rất muốn cãi lại rằng ta trở nên thảm hại thế này thì một nửa nguyên do phải tính trên người hắn, nhưng vừa định nói thì cảnh tượng đêm qua lại ập về khiến ta không biết vì lẽ gì mà cả người nóng bừng như bị thiêu.

Khuôn mặt Cao Phi Phàm đột nhiên áp sát lại gần mặt ta, dùng ánh mắt dò xét kiểm tra nghiêm nghị như đã muốn đọc hết trơn suy nghĩ của ta vậy, hắn oán giận nói: “Người thật vô dụng! Đột nhiên ngất đi báo hại ta không làm được đến cùng.”

Trước tình trạng thảm hại của ta, kẻ kia vẫn có thể trơ tráo làm ra điệu bộ oán giận như chính mình mới là người chịu thiệt.

Ta...

Ta phát bực a!

Giống hệt như tên thổ phỉ vào tiệm phở ăn không mất tiền vậy mà vẫn còn chê phở của người ta không ngon.

Mà nói đến đây tự dưng thấy dói bụng thật nha!

Chính là Cao Phi Phàm đâu có rảnh rỗi thời gian như vậy, hắn anh tuấn tiêu sái thể hiện rõ khí chất của kẻ đã xông ba giang hồ, hắn xuống nhà bếp gói đồ ăn tiện thể gói luôn cả ta sau đó ném thẳng lên xe ngựa.

Dịch quan thấy kẻ vừa sau cơn bạo bệnh là Cao Phi Phàm đáng nhẽ phải ngồi trong xe ngựa nghỉ ngơi an tĩnh giờ lại thay bằng ta cũng có điểm thấy kì lạ nhưng rất thông minh mà không hỏi gì cả.

Tiểu Lam thì trái lại, hắn nhìn ánh mắt như muốn giết người của Cao Phi Phàm thì thật áy náy, vội kè sát tai ta nói nhỏ.

“Thực xin lỗi tiểu Thường, ta chỉ muốn đùa đùa ngươi chút cho vui, chính là không nghĩ tới tên này lại tiên hạ thủ vi cường [ra tay trước ắt chiếm được lợi thế]! Chờ ngươi suy nghĩ thông suốt sẽ biết mình chẳng thích hắn đâu! Đến lúc đó thì nhớ tới tìm ta, tuy rằng võ công của ta không bằng hắn, nhưng nghĩa phụ của ta là người đứng đầu chỉ đạo Lục Phiến môn, nhất định có khả năng đối phó với hắn!”

“A?”

Tai họa rút xuống cái mông của ta cũng chỉ có thể trách Cao Phi Phàm lòng dạ hẹp hòi đâu có liên quan tới tiểu Lam chứ!

Ta suy nghĩ miên man, không sao hiểu nổi.

Cao Phi Phàm cũng không cho tiểu Lam cơ hội tiếp tục buông lời rèm pha, vung lên cây roi, nghênh ngang phóng xe ngựa đi thẳng.

“Cao Phi Phàm, ngươi quyết định tiên hạ thủ vi cường để làm gì vậy?”

Xe ngựa đã đi thật xa, ta vẫn không thể nắm bắt được ý tứ của tiểu Lam, đành không ngại khó hỏi kẻ duy nhất biết rõ mọi chuyện đang ngồi bên ngoài.

“Không nói cũng không ai bảo ngươi bị câm! Ngồi yên, ta phải tăng tốc! Đã trì hoãn công việc nhiều ngày rồi!”

Hắn vẻ mặt khó chịu răn dạy ta, sau đó quả thực vung thêm hai roi thúc ngựa tăng tốc, mà đáng giận nhất chính là chuyên môn chọn những chỗ đá gồ ghề mà đi khiến ta ngồi trong xe ngựa cứ long sông sọc cả lên, chỉ còn biết chọn tư thế nằm úp sấp cho tai qua nạn khỏi suốt cả chặng đường.

May mắn lần này cũng không xuất hiện việc gì ngăn trở, qua nhiều con đường quanh co, mười ngày sau, chúng ta rốt cuộc cũng tới Thương Châu.

Vốn Cao Phi Phàm muốn vừa đến nơi liền lập tức đi tra án, nhưng mà ta sau mười ngày nằm úp sấp trong xe ngựa, mặt đã sưng phù lên như bánh nướng cỡ lớn, quả thực không thể cho người ngoài nhìn thấy. Vậy nên hắn vô cùng bức bối tìm một dịch quán, đợi mặt ta trở lại bình thường rồi tính sau.

Ban đêm, ta đột nhiên thấy Cao Phi Phàm thay y phục dạ hành, nghiêm nhiên thay đổi như vậy khiến ta thấy thật mới mẻ.

Nhìn hắn đeo khăn bịt mặt vào, ta thấy tuyệt nhiên không phải đi làm việc tốt gì cả, chắc đến mười phần là vào vai một tên đạo tặc võ công cao cường.

“Cao Phi Phàm, ngươi muốn đi đâu? Chẳng lẽ muốn cướp ngục?”

Ta nghĩ lại nghĩ, không biết có phải hắn đột nhiên nổi hứng muốn cướp miếng cơm của mấy vị quan quản ngục hay không.

“Nói ngươi thông minh thì không phải, ngươi cũng có hiểu việc gì đang xảy ra đâu; nói ngươi ngu ngốc mới đúng, nhưng mà trực giác quả thực đáng sợ.”

“Ách...”

Trả lời vậy giống như là...khẳng định?

Ta biết hắn rất có năng lực làm việc nhưng cũng không cần tự mình khảo nghiệm việc cướp ngục đi!

Nhờ bị bắt thì làm sao, nơi đó...nếu bị bắt thì lập tức bị tống giam a, bốn chữ “chui đầu vào lưới” chính là viết như vậy đấy, cướp ngục là việc như thế nào, sao ngươi dám làm cơ chứ?

“Ngu ngốc! Người lại nghĩ sai lệch đi đâu vậy? Ta chỉ muốn kiểm chứng lại lối đi mà Toàn thiên điều nói lần trước, để xem nó có thực sự giúp người ngoài tùy tiện vào nhà ngục hay không, tiện thể tìm dấu vết của bọn cướp ngục để lại.” Cao Phi Phàm vừa nhìn vào mắt ta liền biết ta đang nghĩ gì, ngay lập tức tát phăng cái suy nghĩ vớ vẩn ấy đi xa tít tắp, sau đó cởi lệnh bài treo ở thắt lưng xuống đeo cho ta: “Miệng quạ đen! Nếu như sáng mai ta không trở về thì người đem lệnh bài này tìm bọn ngục quan Thương Châu yêu cầu phóng thích ta!”

“Nhưng mà...”

Ta thực lo lắng ngày mai sẽ bị lạc đường, không thể tới sớm a!

“Vô ích, người còn nói thêm lời nào nữa thì ta lập tức mang người đi cùng, nếu bị phát hiện sẽ bỏ người lại đó, một mình đào tẩu!”

Ta lập tức câm như hến.

Bất quá sự thật chứng minh, miệng quạ đen của ta quả nhiên rất có công dụng, sáng hôm sau ta hỏi bảy người qua đường mới có thể tới được nhà tù Thương Châu, liền thấy Cao Phi Phàm đã bị bọn họ bắt, nghiêm hình tra tấn đến toàn thân thương tích.

“Cản trở mệnh quan triều đình phá án, xâm phạm tù nhân, sử dụng khổ hình — các người cứ chờ bị bắt ngồi tù đi!”

Nay là Cao Phi Phàm thật vất vả một hồi mới được thả, lập tức lưu loát gán cho lũ ngục tốt ác nhân khuyến khi bình dương hồ* kia ba đại tội.

*Lấy từ “Hồ lạc bình dương vi khuyến khi” hồ xuống đồng bằng bị chó bắt nạt.

Bọn họ thấy tình cảnh nhanh chóng thay đổi như vậy, bản thân từ ở trên cao thẩm vấn phạm nhân lại trở thành tội nhân, trong lòng không khỏi cảm thán đúng là phong thủy luân lưu chuyển. [thời thế thay đổi không ngừng]

Mà quan chủ quản nhà lao nghe đến việc này quả thực là hoảng hốt, không nghĩ tới đánh nhận lại bị nhận mỗ mốt, bắt nhầm một bộ khoái đang thi hành công vụ. Nhưng mà cũng phải nói nếu muốn tra án sao không đường đường chính chính đến vào ban ngày, lại đi chọn ban đêm lén lút lút lút, việc này cũng không thể hoàn toàn trách bọn họ được.

Nhưng mà quan phủ nơi này cũng hiểu rõ một câu rất có hiệu suất đó là “Quan trên một bậc dè chết người”, Cao Phi Phàm tuy chỉ là bộ đầu nhưng tốt xấu gì cũng là quan trên kinh thành, còn hơn bọn họ...ở cái nơi đại mạc hoang vu lạnh khùng khiếp này làm sai dịch, ít nhất cũng lớn hơn hai, ba cấp, huống chi lúc hấn người ít không địch lại số đông mà bị bắt, bọn họ còn đổ kị về ngoài anh tuần kia mà đánh lên mặt hấn vài cái...

Một hồi lâu sau, ngục quan Bành Hoài Nghiệp trông coi nơi này nghe được tin tức vội vàng chạy đến, thấy thuộc hạ mình thay đổi thái độ hoàn toàn liền không thể không với bọn họ nhận thức một chút.

“Người chính là Bàng thống lý phụ trách nơi này?”

Cao Phi Phàm thần nhiên phỉ phỉ tay, hồng ngân trên mặt làm giảm đi phong thái của hấn, nhưng nụ cười ma mị khiến người ta tim đập chân run kia thực khiến cho kẻ khác không thể coi nhẹ hấn.

“Phải...đúng vậy, không biết Cao bộ đầu đại giá quang lâm, không biết có gì chỉ giáo?”

Bàng thống lý là ngục quan nơi đây, ít nhiều cũng có trình độ, ngẩng đầu lên nhìn kẻ gây sự không ai khác chính là Cao Phi Phàm.

“Tốt lắm, ta muốn hỏi người, Phi thiên hồ ly Lý Đoạn, Lạt thủ độc phu Đỗ Tử Tử, Tử mẫu liên hoàn phiêu Đường Thừa Khí, Khai bí thủ Tần Như Lai, và quân sư Lăng Bách Kế, năm kẻ này hiện ở đâu?”

Nói thẳng vào vấn đề vốn là phương thức tra án của Cao Phi Phàm, hấn tuyệt đối không làm mình bị mất thời gian, cũng không cho đối thủ thời gian chuẩn bị.

“Năm tên phạm nhân này đã định sẵn sau mùa thu năm nay sẽ xử trảm, tháng trước đã hành hình, Cao bộ đầu giờ tới đây tìm người, chẳng phải đùa giỡn hạ quan sao?”

Bành Hoài Nghiệp sắc mặt không biến đổi, trôi chảy nói ra tình hình của năm tên tù phạm, ta nhìn bộ dáng hần đường đường chính chính, so với Cao Phi Phàm còn đứng đắn hơn nhiều.

“Tháng trước đã hành hình? Vậy sao ở Kim Lăng lại xuất hiện án mạng liên quan tới Phi thiên hồ lý? Nếu phạm nhân đã xử trảm đúng theo lời người nói vậy người chết sao có thể gây án?”

Cao Phi Phàm đứng dậy thong thả bước quanh Bành Hoài Nghiệp, suy nghĩ xem lời hần nói có phần nào đáng tin.

“Cao bộ đầu, nói chuyện cần có chứng cứ, ta có thể cho ngài xem bản ghi chép một tháng trước, năm người này đã bị hành hình rồi.”

Bành Hoài Nghiệp không hổ là xuất thân từ quân nhân [ngày trước ở trong quân đội], trả lời rất có nề nếp mà hữu lực, không kiêu ngạo không siểm nịnh.

“Ta không cần xem bản ghi chép, người trực tiếp đưa ta đến nơi chôn cất bọn chúng để khám nghiệm tử thi, Lý Đoạn là do ta bắt về, trên người hần có ấn ký gì ta đều biết, đương nhiên có thể nhận ra.”

Đáng tiếc Cao Phi Phàm tuyệt đối không phải kẻ sách vở, chẳng khi nào hành sự theo quy củ, muốn gì làm vậy.

“Này...”

Từ khi giao chiến tới giờ, Bành Hoài Nghiệp mới xuất hiện vẻ mặt do dự, khó xử.

“Này cái gì? Hay người muốn nói xác bọn họ đã mang đi hỏa táng cả rồi?”

Cao Phi Phàm lạnh lùng cắt ngang lời của gã.

Đuổi giặc đến cùng đường là pháp bảo thứ hai trong ngành thẩm vấn của Cao gia.

“Là bởi năm nay Thương Châu xảy ra ôn dịch, nên Trấn Tây vương hạ lệnh thiêu tất cả các thi thể. Mà theo luật thì với tử tù không cho phép thân nhân nhận thi thể, hạ quan chiếu theo lệnh bề trên mà làm thôi.”

Một phen thiêu rụi sạch sẽ, không gì đối chứng.

Ta ngồi bên cạnh bàn hoàng, không biết Cao Phi Phàm còn biện pháp gì để bức cung.

“Kia, cũng không có gì trở ngại, đưa ta đến nơi năm tên phạm nhân này bị giam giữ ngày trước nhờ mấy phạm nhân ngục bên miêu tả lại hình dáng của bọn chúng, rồi nhờ vị này họa lại là xong.”

Cái gì? Chiến hỏa sao tự dừng lại rơi xuống người ta?

Ta ta ta...ta chỉ có thể họa người mình từng nhìn thấy thôi, nghe người khác kể lại, bằng trí tưởng tượng căn cốt của ta thì tuyệt đối không thể nào. Bằng không phụ thân ta sao có thể nhịn cơn bi thống, thôi không cho ta nhậm cái chức họa sĩ chuyên vẽ lại phạm nhân vô cùng nhân nhả kia a!

Nhưng mà sở trường của Cao Phi Phàm chính là ép buộc người khác, ánh mắt ý bảo ta cũng phô trương một chút, nhưng ta gốc lăng không hiểu được ý tứ của hần, rốt cuộc bị nhéo cho một cái xanh tím cả người, đau đến mức nước mắt lưng tròng.

“Mau họa lại bộ dạng của mấy tên sai dịch đi.”

Hần đối với cái đầu không chút linh mẫn của ta quả thực phần nộ vô cùng.

Ta khươ khươ tuyệt bút của mình, quả nhiên vẽ lại bọn họ y trang nguyên trạng. Mấy viên quan quản ngục nhìn vào đồng thời biến sắc, hiển nhiên là không vì ta mang tuyệt kĩ mà có chút hổ thẹn.

“Bằng thống lĩnh, mời dẫn đường.”

Thấy ánh mắt bọn họ mập mờ, nhất định là có trá, phương pháp thẩm vấn ma quỷ thứ ba của Cao gia lập tức bước ra sân khấu— Bỏ đá xuống giếng [thấy người gặp nguy thừa cơ hãm hại].

Mà hần còn sợ đá không đủ nặng, nên vội vàng kêu gã dẫn đến lao phòng.

“Cao...”

Bành Hoài Nghiệp còn chưa kêu tên hần thì ngoài cửa đã có người sải bước xông thẳng vào, ôm cổ Cao Phi Phàm đâm vào ngực hần hai phát, cười lớn nói: “Cao lão đệ, biệt lai vô dạng a! Ta vừa nghe thấy thuộc hạ bẩm báo người đã tới Thương Châu, liền lập tức tới đây, quả nhiên là người!”

Nhân vật bất thành linh xuất hiện này hần có lai lịch không nhỏ, chỉ cần nghĩ đến việc y có thể xông vào nhà ngục mà không ai ngăn cản là đủ thấy rồi.

Luôn luôn mang khí phách tự cao tự đại như Cao Phi Phàm cũng phải lùi lại hai bước, kính cẩn đáp lễ: “Vương gia nâng đỡ, Cao mỗ thật không dám.”

Vương gia, ở nơi này mà cũng có một nhân vật lớn như vậy.

Ta không khỏi mở to mắt tò mò, đánh giá đại nhân vật này.

“Người không cần khách khí như vậy, thật khó mới có dịp người tới thành nhỏ này, thế nào cũng phải đi uống hai ba chén rượu, đi!”

“Vương gia.”

Vương gia này so với Cao Phi Phàm mà nói càng khinh thường thiên hạ, quả nhiên không hổ xuất thân hoàng tộc, một bước hai bước liền tha hần ra ngoài, thậm chí ngay cả cơ hội biện bạch cũng không cho.

“Vương gia, ta đang phá an mà!”

Cao Phi Phàm thật sự bất đắc dĩ, trước tình thế đối mặt với kẻ mạnh cũng không quên gói ta theo cùng, một lát sau đã ngồi trong phóng khách hoa lệ của vương phủ, nhìn vào rượu lớn mà ngẩn người.

“So với trận chiến của chúng ta sáu năm về trước, Cao lão đệ ngày càng tiêu sái a!”

“Vương gia so với trước càng phong thần tuấn lãng.”

Ta ngồi một bên, chán nản nhìn hai vị soái ca tăng bốc nhau đến hết một nén nhang.

Trong lòng không khỏi nghĩ ngợi, một vị vương gia sao không ở đất vua phong tặng mà hưởng phúc, chạy tới thị trấn nhỏ lạnh khùng khiếp này đóng quân để làm gì?

Chính là chìm đắm trong suy nghĩ đến phát gốc, vương gia kia rốt cuộc chú ý đến ta đang lằm bằm lằm bằm, không khỏi hướng Cao Phi Phàm trêu đùa nói: “Lần này người đi phá án lại mang theo thân quyến sao? Bản vương tiếp đón không chu toàn rồi.”

“Vương gia đừng đùa.” Cao Phi Phàm cười khổ, chấp tay nói: “Đây là công tử của Dư tổng bộ đầu, lần này cùng ta hợp tác phá án.”

“Nga? Chức tổng bộ đầu ở Kim Lăng vẫn do Dư Đại Vi đảm nhiệm sao? Hần ta tuy khiến cho mọi chuyện tứ bình bát ổn [bốn bề yên tĩnh, ý nói chăm lo chu toàn mọi việc]. Bất quá, phương pháp hành sự thật không có gì đặc sắc, chẳng có hiệu suất! Cao lão đệ, chẳng phải ta đã đề bạt người rồi sao? Bằng năng lực của người vì có gì chịu làm cấp dưới?”

Có thể thấy vị vương gia này với phụ thân ta rất không vừa ý, tuy ta thừa nhận năng lực của Cao Phi Phàm nhưng phụ thân ta cũng chưa từng thất trách a...

Ta vẫn là ngồi yên không dám nhiều lời [vậy mới hay bị nhầm là nữ tử nhu mì a] khe khẽ ngẩng đầu liếc vương gia một cái, cũng không dám lườm.

“Vương gia nói đùa, Dư tổng bộ đầu với Cao mỗ là thầy tốt bạn hiền, ông ấy giữ chức tổng bộ đầu của Lục Phiến môn, Cao mỗ tâm phục khẩu phục.”

Hoàn hảo, Cao Phi Phàm không nhân cơ hội mà nói xấu phụ thân ta. Bất quá ngẫm lại, hần bá đạo tùy hứng như vậy, nếu lên làm tổng bộ đầu thì chỉ sợ sẽ khiến cho cả Lục Phiến môn tạo phản a.

“Cao lão đệ nói vậy không phải. Năng lực của người có ích cho nước nhà, cổ nhân có câu: “Côn bằng triển sí cửu vạn lý”* người có năng lực mà không được quốc gia trọng dụng, là tổn thất của người mà cũng là tổn thất của nước nhà.”

*Côn bằng sải cánh chín ngàn dặm, côn bằng là tên một loài chim trong truyền thuyết trung quốc, ý chỉ người tài cao thì trách nhiệm cũng lớn. *chém*

Ta thăm nghĩ vương gia này chắc cũng là người khôn ngoan tài cán, nếu không sao có thể làm bạn được với Cao Phi Phàm? Sau lại biết y là một kì tài quân sự hiếm thấy, mười lăm tuổi đã cùng Cao Tổ xuất binh Tây Hạ, lập công vô số, là thân thúc [chú] của đương kim thánh thượng. Sau khi được phong Trấn Tây vương thì cũng không ở lại kinh thành hưởng phúc, so với chốn hoa lệ kia thì ham thích cuộc sống hành quân trên lưng ngựa hơn nhiều.

“Còn hơn bị trọng trách đè nặng, Cao mỗ vốn thích tự do tự tại, vô quan nhất thân khinh.*”

*Không quan tước càng nhẹ nhàng.

Cao Phi Phàm ánh mắt lấp lánh, kiên quyết nói.

“Cao lão đệ, ta hôm nay nói lời này, người phải nhớ kỹ: Người giống như ta và người, không lập công lớn là trọng tội, không thể giống như thường nhân, mắt nhìn thiên cận vậy được.”

Lại thấy Cao Phi Phàm dường như không màng đến lời mình, Trấn Tây vương cười cười vỗ vỗ lưng hắn, đứng lên tiễn khách: “Xem ra Cao lão đệ vương bận tra án, không có tâm tình cùng ta ôn chuyện đối tửu. Như vậy ta chỉ có thể chúc người tra án thuận lợi, sớm thu được thành quả.”

“Cảm tạ Vương gia!”

Cao Phi Phàm rượu không đụng tới mà đứng lên, vụ án này hắn so với ta cấp bách hơn nhiều, quả thực không có tâm tình cùng người khác vui vẻ uống rượu.

Đáng tiếc cát ngôn [lời chúc] của vương gia với chúng ta không có hiệu lực, khi chúng ta quay lại nhà tù Thương Châu thì đã là giờ Thìn, trong ngục cũng có sự thay đổi.

Một là hiện tại lao phòng phía nam nổi lửa nấu cơm, tất cả tội phạm đều chuyển về bắc quán. Cao Phi Phàm thấy rõ tình thế hỗn loạn không thể tra ra mấy tên tội phạm hàng xóm của năm tên đào phạm.

Hai là Bàng thống lĩnh lấy lý do mẫu thân lâm bệnh mà xin nghỉ, không trừ bỏ nguyên nhân hắn sợ tội bỏ trốn.

Hiện tại quản ngục chỉ có một lão nhân nghễnh ngàng lằng tai, phải dùng sức của chín trâu hai hổ mới khiến lão hiểu ra được điều chúng ta cần hỏi. Kỳ tài như Cao Phi Phàm rốt cuộc bại trên tay một lão nhân.

Vụ án trì trệ tại đây, Cao Phi Phàm lòng nóng như lửa đốt, ban ngày đi thăm dò xung quanh tung tích của Bành Hoài Nghiệp, ban đêm lại đến thư phòng của nhà tù kiểm tra, sau vài ngày, bộ dạng của đại soái ca tiêu tụy hết mức, bất quá lần này hắn cũng không bắt ta chịu khổ cùng.

Vốn ta thực cao hứng vì được hắn miễn cho khổ hình, nhưng trong thời gian rảnh rỗi ấy lại xuất hiện một sự việc khiến ta phải suy ngẫm không thôi.

Có lẽ là do ta không biết lượng sức, một kẻ gốc vô danh mà dám trèo cao, rốt cuộc ngã đau không dậy nổi.

Kỳ thực những chuyện xảy ra đều rất đơn giản, có lẽ ta từ lâu đã ngưỡng mộ đại soái ca đó rồi, từ chút tình cảm mỏng manh giấu kín trong lòng bất chợt được phóng thích mà trở nên mạnh mẽ; cũng có thể là ta trong lúc lơ đãng mà động tâm, đến lúc nhận ra thì đã là vạn kiếp bất phục. [vạn kiếp không quay đầu lại được]

Đó cũng chỉ là một buổi chiều bình thường như bao ngày khác.

Là ngày thứ ba giảng co với vụ án, ta từ trấn nhỏ phía trên trở về, đột nhiên nổi hứng muốn xem Cao Phi Phàm vất vả trong thư phòng nhà ngục thế nào.

Khi ta bước vào thì hắn đang ngồi trước bàn tra cứu hồ sơ.

Hắn thập phần chuyên chú, không hề phát giác sự xuất hiện của ta.

Giữa không gian tranh tối tranh sáng, ánh lửa lập lòe chiếu lên gương mặt hắn, hàng lông mi đen nhánh theo ánh mắt mà nhẹ nhẹ rung, thập phần xinh đẹp.

Ta tiến vào hai bước, hắn ước chừng như đã phát hiện ra, liền ngẩng đầu lên hơi hơi mỉm cười, nhưng có lẽ vì biết là ta nên sắc mặt rất nhanh trầm xuống.

Nụ cười kia...khiến ta như bị sung huyết, tim đập loạn nhịp, trong lòng tràn đầy một cảm giác chưa thấy bao giờ, mà cũng có thể là một cảm xúc quen thuộc do hắn rót thêm vào tâm tình của ta.

Mẫu thân ta nói, nam nhân cương nghị thực sự rất mê người, chính vì dáng vẻ ấy mà nàng mới được gả cho phụ thân ta.

Ta giờ đã nhận thức rõ ràng những lời này.

Ta thực sự cảm thấy hắn rất mê người, đến mức nước miếng đã muốn chảy xuống.

Mà thực sự nước miếng của ta đã rơi rồi, đọng lại ở trên râu mứt quả đang cầm trên tay. Hắn thấy vậy liền nhíu mày: “Đúng là đồ ngốc mà! Mứt quả người muốn ăn thì đã mua được rồi, còn chảy nước miếng làm gì nữa?”

Nói xong liền kéo kéo vạt áo của ta lên lau nước miếng đọng ở bên mép.

Chính lúc này, ta biết được mình đã yêu hắn.

Cũng có lẽ do dòng máu “yêu nam nhân cương nghị” thừa hưởng từ mẫu thân quấy phá.

Thật may, ta và nàng không cùng yêu một người, thật may người ta yêu là Cao Phi Phàm, không phải phụ thân.

Đây quả là may mắn trong bất hạnh!

Nhưng, ta phải thổ lộ với hắn thế nào...không, hơn phân nửa là vô ích!

Phải làm thế nào để hắn không phải vì uy hiếp hay bất cứ nguyên nhân nào khác, tự nguyện cho ta theo cùng?

Lại làm một đêm nam nam gian tình, sau đó bắt hắn chịu trách nhiệm?

Thôi đi, ta từ đầu đến chân đã bị hắn ăn sạch sẽ đến xương cũng chẳng còn, sau đó hắn vẫn vô tư rũ bỏ trách nhiệm như hồi ở Dự Châu đó thôi.

Kia, ta đâu còn thứ gì khiến hắn muốn có mà không được, nhưng có thể làm lòng hắn lưu lại sao, làm hắn động tâm sao?

Ta buồn rầu ôm đầu, lý do để ta yêu hắn thì có cả trăm cả ngàn...nhưng lý do để hắn có thể đổi tính mà coi trọng ta thì thực sự rất nhỏ nhoi.

Nhưng ta cũng không thể không biểu hiện chút gì...

Vì giờ ta đã hiểu rõ lòng mình, nên ta hạ quyết định, ta cũng phải làm được một việc gì đó, đem án tử này tra ra rõ ràng, không thể như trước kia được chằng hay chớ, hoàn toàn ỷ lại vào hắn.

Sau khi hạ quyết tâm, ta mỗi ngày đều giúp hắn tìm người nhưng số lần lạc đường còn nhiều hơn, nhưng mà ít nhất thì cũng không khiến Cao Phi Phàm chỉ vào mũi mình mà nói: “Đúng là loại người chuyên gây trở ngại.”

Ta thực buồn bực.

Ta đã rất cố gắng, nhưng hắn cao như vậy, một bước của hắn ta phải mất mấy bước mới đuổi kịp, thật vất vả như vậy sao có thể chú ý tới khung cảnh xung quanh, nhớ được đường đi?

Hôm nay, truy đuổi một hồi, rốt cuộc ta vẫn mất dấu Cao Phi Phàm, nhưng mà nhìn chung quanh thì chỉ có cây, cây rồi cây, dưới một gốc cây có đứa trẻ đang chơi trò nhảy ô, còn tuyệt nhiên không một bóng người.

Hình như...ta lại lạc đường.

Ta ngượng ngùng phát hiện ra sự thật này.

Dù sao cũng không thể làm gì khác, chỉ đành ngồi đây đợi hắc đến tìm ta.

Xoa hai chân đau nhức, ta dên bên gốc đại thụ ngồi nghỉ tạm, tiện thể đếm xem đây là lần thứ mấy mình lạc đường.

Nghĩ a nghĩ, đã hơn nửa canh giờ trôi qua, chắc Cao Phi Phàm cũng phát hiện ra ta bị lạc rồi nhỉ? Bên tai truyền đến tiếng bước chân quen thuộc.

Cao Phi Phàm!

Ta vốn định vội vàng đứng dậy, nhưng vì ngồi quá lâu mà chân tê dại hẳn đi, thực sự không đứng dậy nổi. Tình thế hiện tại đúng là giống một gã béo phệ đến mức không đi được, thậm chí vô cùng, đứa ngốc cũng có tự tôn vậy nên ta ngấm ngấm chịu đựng, bây giờ không nên cho hắc thấy thì tốt hơn.

Cao Phi Phàm bước đến, nhìn chung quanh, đương nhiên thấy đứa trẻ từ nãy đến giờ vẫn chơi dưới tàng cây, liền ngồi xổm xuống hỏi: “Tiểu đệ đệ, người có thấy một ca ca thoát nhìn rất ngốc mà trên thực tế còn ngốc hơn so với tưởng tượng đi qua đây không?”

Nghe một chút, ta giật mình một cái.

Tượng đất cũng có thổ tính a!

Ta nghe được lời nói xấu bắt lương như vậy, nhịn không được hờn dỗi không thềm đi ra nhìn hắc luôn.

“Không có! Lúc này ta thấy một tiểu ca ca xinh đẹp đi về hướng kia rồi.”

Đứa nhỏ chỉ về hướng đông, ta nửa canh giờ trước đúng là đứng ở đó a!

“Cảm tạ.”

Cao Phi Phàm lễ độ nói, lập tức chạy về hướng đông.

Oa, đúng là một đứa nhỏ nhu thuận nha!

Nó khen ta xinh đẹp.

Ta sờ sờ túi tìm thứ gì đó thưởng cho thằng nhóc.

Vẫn còn hai thanh kẹo mạch nha từ hôm qua, ta cuối cùng cũng từ sau đại thụ hiện thân, cười híp mắt, vậy vậy đứa nhỏ:

“A? Ca ca xinh đẹp, hóa ra huynh vẫn ở đây, vừa mới rồi có một vị thúc thúc tìm huynh đấy!”

Ấn, tốt lắm, gọi ta là ca ca, kêu tên kia là thúc thúc.

Ta vui vẻ đến mặt mày hớn hở, hai thanh kẹo vốn định giữ lại cho mình một thanh giờ đưa cả cho thằng nhóc.

“Cha nói, không được ăn đồ của người lạ.”

Đứa nhỏ này thật là hiểu chuyện, tuy rằng vẻ mặt rất thích nhưng vẫn từ chối.

“Ách! Chúng ta không phải người xa lạ, chẳng phải có câu “một hồi không quen hai hồi thành biết” sao? Chúng ta đã gặp mặt hai lần, không phải người lạ a!”

Ta là người thiện lương, đương nhiên phải hết lòng mang lễ vật báo đáp người ta rồi.

Bất quá, câu thành ngữ kia ý nghĩa đúng là như vậy sao?

Thôi thì chắc cũng tương tự đi.

“Đệ hiểu rồi!”

Đứa nhỏ chắc chắn gật đầu thật mạnh, nói: “VẬY HUYNH ĐÚNG LÀ KẺ NGỐC MÀ THÚC THÚC KIA VỪA TÌM RỒI.”

Ta ngã lăn.

Đứa trẻ này bị làm sao vậy?

Bộ ta đắc tội với nó sao?

Thực là khó ưa mà!

Quyết định, ta về sau dẫu có thành thân cũng nhất quyết không sinh loại tiểu hài tử đáng ghét khiến người ta tức chết thế này!

“Ca ca, huynh ngồi đợi ở đây lâu như vậy, rốt cuộc là muốn làm gì?”

Sự xuất hiện không chút hảo ý cùng mấy lời xiên xọ của Cao Phi Phàm làm sự tín nhiệm của hài đồng với ta hoàn toàn bay biến, hỏi ta nguyên do bản thân ngồi mãi ở đây khiến cho ta có chút ngẩn ngơ:

“Ta? Ta bị lạc đường...nhưng không ai chịu đưa ta về.”

Vừa nói vừa đứng dậy, tủi thân một hồi.

Hiện tại đã là buổi chiều mà ta ngay đến cơm trưa cũng chưa được ăn.

“Kia...không phải thúc thúc vừa nãy đến tìm huynh sao? Tại sao ca ca không để thúc ấy dẫn về?”

Nghe được lý do, đứa nhỏ ít hơn nhiều tuổi như vậy cũng dùng ánh mắt xem thường mà liếc ta một cái.

“Đúng rồi...”

Ta giật mình, bản thân lại quên mất mình bị lạc đường mà không chịu theo hấn về.

Phải làm sao bây giờ?

Ta thực không có mặt mũi nào đối diện với vẻ mặt coi thường của thằng nhóc a.

“...”

“Ca ca, đệ phải về nhà rồi! Huynh có muốn theo đệ về nhà ăn cơm không?”

Rốt cuộc vẫn là tiểu đệ đệ được ta tặng hai thanh kẹo mạch nha có nghĩa khí.

Chắc là do áy náy vì chỉ nhằm đường cho thúc thúc kia, lại lo ta phải chịu đói ngồi cả đêm rét lạnh ở nơi ngoại thành hoang vu nên tiểu đệ đệ mới thiện lương đưa ra đề nghị này.

“Ân!”

Ta đói đến hoa mắt chóng mặt, hai mắt đăm lẹ, ra sức gật đầu.

“Để đệ đỡ huynh.”

Tiểu quỷ nhanh nhẹn phát hiện ra ta đói đến đi không nổi liền giúp đỡ ta, dùng thân mình nho nhỏ của nó đỡ ta bước đi, ta cảm thấy tư thế này thực rất mất mặt, định buông ra nhưng thằng bé lại nhất quyết không chịu buông tay.

Vì thế, ta đành duy trì tư thế như vậy trở về nhà nó.

“Choang!”

Người trong nhà phát hiện ra hai người chúng ta cùng bước vào liền kinh hãi mà đánh rơi chiếc bát.

Ta ngạc nhiên ngẩng đầu, hóa ra lại là một gương mặt quen thuộc.

Bà Hoài Nghiệp!

Hắn rốt cuộc lại chốn ở trong núi này! Thật là đập phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu!*

*Đi mòn giày sắt mà không được gì vậy mà chẳng tốn chút công phu lại có được >>> tưởng phải rất tốn công mới làm được việc gì đó nhưng rốt cuộc chẳng tốn chút công sức nào mà hoàn thành.

Nhưng...Cao Phi Phàm không có ở đây, ta chỉ sợ không phải đối thủ của người này.

Ta mạnh mẽ đứng thẳng dậy, không để ý hất cánh tay nhỏ bé của thằng nhóc đang đỡ lấy ta, khiến nó đau đến nước mắt lưng tròng.

“Người...người làm gì vậy? Thả tiểu Bảo ra! Cùng lắm là ta theo người về đầu thú, đừng làm hại con trai ta!”

Nắm tay của hán tử kiên cường nhanh chóng buông thõng, chung quy là sợ ném chuột vỡ bình*, thở dài một tiếng, giơ tay chịu trói trước mặt ta, cam nguyện dùng tính mạng của bản thân để bảo vệ nhi tử.

*Sợ ném chuột vỡ bình: muốn đánh kẻ xấu nhưng còn e ngại.

Bắt giữ một được một tên tội phạm thông thạo đường xá, ta một đường về thẳng phủ nha vốn trăm tìm không ra. Ta đi cả ngày không thấy về khiến Cao Phi Phàm lo lắng không yên, nhưng nhìn thấy người được ta dẫn về thì cơ hồ cũng không dùng đôi mắt đáng sợ mà lườm ta a!

Sau còn khen ta lần này lạc đường như vậy mà tìm được đường về, còn lập được thành tích.

Nếu lần này phá án thuận lợi, hẳn là đại nhân cũng không truy cứu sai phạm của tiểu nhân.

9. Chương 8

“Hạ quan nhất thời hồ đồ! Tháng hai năm nay, nhà tù Thương Châu bị cướp mất năm tên tử tù quan trọng. Sau đó hạ quan đã phái nhân mã đi khắp bốn phía để tìm nhưng bọn chúng giống như bốc hơi khỏi nhân gian vậy. Năm kẻ ấy vốn là tử tù định sẵn mùa thu năm nay sẽ mang ra xử trảm vậy mà đến phút chót lọt lại để xảy ra vấn đề nghiêm trọng. Hạ quan không cam lòng, nên đã giấu giếm sự thật với ý đồ lừa dối. Hơn nửa năm qua, sóng yên bể lặng, cũng đã dùng năm tử tù khác thế thân, vốn tưởng rằng chết không đối chứng, nhưng vẫn là không ngờ có người đến tra án. Hạ quan biết không thể dối gạt được nữa vậy nên nhất thời sợ hãi...bỏ trốn chạy tội, những điều hạ quan nói đều là sự thật, mong bộ đầu minh xét.”

Thẩm vấn Bành Hoài Nghiệp thực chất rất thoải mái, gã không cần chúng ta tra hỏi nhiều đã cung khai toàn bộ sự thật.

“Như vậy, việc năm tên tội phạm vượt ngục tất cả đều do người thất trách, người hoàn toàn không có quan hệ gì với kẻ chủ mưu đứng phía sau?”

Cao Phi Phàm nhíu lại hàng mày anh tuấn, không rõ là đang suy nghĩ việc gì.

Kỳ quái, mọi chuyện thuận lợi như vậy sao hắn lại mất hứng?

“Hạ quan biết tội.”

Bành Hoài Nghiệp từ sau khi bị bắt về thái độ hợp tác đều phi thường cao độ, lần qua lộn lại cũng chỉ có từng ấy lời khai, có thẩm vấn nữa cũng không ra cái gì, vậy nên chúng ta vẫn không thể tra được đáp án cuối cùng của vụ án.

Nhưng chung quy lại cảm thấy có gì đó không ăn khớp...

Cao Phi Phàm kéo tay ta, buông tha cho Bành Hoài Nghiệp cũng như chính mình mấy ngày nay đã quá mệt mỏi rồi, nhưng đến khi trở về phòng thì vẫn tiếp tục nghĩ ngợi về chuyện này.

Ánh mắt hắn thật chuyên chú, dường như thực sự rất muốn biết được nguyên nhân của vụ án, vẻ mặt âm thầm hiện lên một tia lo lắng.

Bất quá soái ca chính là soái ca, dù dung mạo phảng phất u sầu vẫn khiến ta không kìm được chảy nước miếng.

“Người đói bụng sao? Để nước miếng chảy ra như vậy?”

Cao Phi Phàm hiển nhiên không nhìn ra thái độ của ta với hắn có thay đổi, thấy mặt trời đã muốn khuất sau dãy núi, rốt cuộc cũng chịu duỗi cái lưng mệt mỏi dắt ta đi ăn cơm.

“Cao Phi Phàm, án tử đến nay đã thẩm tra được một đoạn rồi, sao ngươi vẫn mất hứng như vậy?”

Trên đường đi, ta cẩn thận dò hỏi nhận định của hắn về vụ án.

“Ta sao có thể hứng khởi nổi đây? Gã mang hết tội trạng đổ lên người mình, việc tra án tới đây lại gián đoạn. Mà xét theo lời khai của Bành Hoài Nghiệp thì tội của gã chung quy cũng chỉ là không làm tròn trách nhiệm, cùng lắm là lưu đày. Mà hắn làm quan ở vùng biên cương hẻo lánh này thì cũng có khác gì đi đày đâu. Đối phương chịu tổn thất một viên tướng lĩnh, nhưng lại có thể giảm tổn thất xuống mức thấp nhất, hết thấy đều nằm trong lòng bàn tay. Hơn nữa, khi ta thẩm vấn Bành Hoài Nghiệp, hắn luôn trốn tránh trả lời về khoảng thời gian vụ cướp ngục xảy ra, dường như muốn bao che cho một ai đó...”

Xem ra tâm tình của Cao Phi Phàm thực sự không tốt, nếu không sao có thể nói nhiều thứ với ta như vậy? Hoặc là hắn tuy không tin vào khả năng phá án của ta nhưng lại coi trọng vận khí của ta. Mong lần này ta lại may mắn giúp hắn tra ra manh mối đi.

“Hay là chúng ta mang gã theo đi, để xem ai là người tiếp xúc với gã, nhưng vậy chắc sẽ tìm ra được kẻ đồng lõa...Ách! Cả chủ mưu đứng phía sau nữa!”

Cao Phi Phàm không có cách, vậy để xem phương pháp gốc của ta có hiệu quả hay không?

“Ngốc! Gã đi theo chúng ta thì còn ai dám đến gần? Hơn nữa gã đã nhận tội rồi, một là không thể mang Bành Hoài Nghiệp ra khỏi ngục, hai là mục đích dụ địch rõ ràng mười mười, địch nhân đâu có ngu ngốc mắc lừa.”

Nghĩ tới nghĩ lui, rốt cuộc đã quá giờ ăn cơm, Cao Phi Phàm không có cách gì đành phải tùy ta ngoạn.

Hắn nói: “Chúng ta dấu sao cũng là đồng sự! Thỉnh thoảng nghe theo phương pháp của ngươi cũng được.” Ta nghĩ mãi không hiểu, Cao Phi Phàm rốt cuộc là muốn thử tài trí thâm tàng bất lộ [?] của ta hay là muốn thử vận khí [may mắn] của ta đây?

Vậy là ta lập tức buộc Bành Hoài Nghiệp bên mình, với ý đồ tìm ra đồng đảng của gã.

Nói thật là ta cũng chẳng nắm bắt được cái gì, nên ngày ngày vẫn phải mang khâm phạm đi dạo.

Nhưng ta lại không thể giống như Cao Phi Phàm không chút lưu tình coi như bên cạnh mình chẳng có ai, vậy nên mỗi lần mua xôi mút quả hay tượng đất đều lấy thêm một phần cho Bành Hoài Nghiệp.

Cẩn thận quan sát ta ba ngày, Cao Phi Phàm đưa ra kết luận: “Nếu như ngươi không phải do ta mang tới từ Kim Lăng, thì ta nhất định cho rằng ngươi là đồng lõa của gã.”

“Ngươi đứng ngoài nhìn chúng ta lâu như vậy rồi, chẳng lẽ không thấy ai tìm cách tiếp cận với gã sao?”

“Không hề! Nhưng thật ra thì, ngươi và gã thoát nhìn thân thiết cực kì nha! Ta hoài nghi không biết là ngươi muốn phá án hay muốn tìm một người chơi đùa với ngươi.”

Từng từ của hắn đều khiến ta đổ mồ hôi lạnh ròng ròng.

Bất quá so ra kẻ có thái độ kì quái không phải ta mà là Bành Hoài Nghiệp.

Bận trước chúng ta nhốt gã vào đại lao cho Cao Phi Phàm thẩm vấn oanh tạc một hồi cũng không thấy gã có chút chuyển biến gì, chính là càng mang lời khai nói trôi chảy hơn nhiều, cực kì linh lợi.

Vậy mà bây giờ mỗi ngày ta đều dẫn gã đến tiệm ăn, chơi ở phiên chợ, hầu hạ đồ ăn ngon, gã lại có bộ dáng hoàn toàn ngược lại, sắc mặt ngày một...khó coi hơn, nhiều lúc như muốn nói rồi lại thôi, cuối cùng thì cũng có chút biểu hiện rõ ràng, cơ hồ muốn chúng ta nhốt gã lại vào nhà giam, không cần đi du ngoạn đó đây nữa.

Bất quá, sở thích của Cao Phi Phàm chính là ép buộc người khác, Bành Hoài Nghiệp càng thống khổ thì hắn càng khoái hoạt, ra lệnh một tiếng cùng ta chơi đùa luôn, dấu sao có hắn đi theo lại càng không sợ bị lạc mất phạm nhân, mà hoàn cảnh hiện tại lại nhàn rỗi đến phát sợ, thôi thì đi thăm thú chút cảnh sắc vùng biên tái cũng chẳng có gì sai trái. Việc công việc tư gộp chung lại cùng làm một lần.

“Cao Phi Phàm, ta nghĩ hôm nay ăn cơm ở chỗ đó đi!”

Đầu đường nở rộ đèn hoa rực rỡ, ta chưa thỏa mãn chỉ vào một căn nhà lớn treo đèn màu phấn hồng đăng xa, trên biển hiệu còn đề mấy chữ lớn “Ôn Nhu uyển” chọn làm nơi ở trọ đêm nay của chúng ta.

“Nơi đó là kỹ viện! Tiểu hài tử không hiểu chuyện đừng có đi học người khác vào mua vui!”

Cao Phi Phàm quay đi, hiếm khi thấy hấn bác bỏ ý kiến của ta.

“Phải...Đúng vậy! Hai vị là bộ đầu, công sai vào kỹ viện là việc rất tổn hại đến hình tượng! Ta...chúng ta nên về thôi!”

Bành Hoài Nghiệp cũng góp lời, giọng điệu nịnh nọt khủng bố khiến người ta khó tin gã chính là vị hảo hán cứng rắn trong nhà giam ngày trước.

“Ta muốn vào kỹ viện!”

Hồi ở Lục Phiến môn ta có nghe các huynh đệ nói qua, các cô nương ở kỹ viện đều xinh đẹp mê người, hơn nữa còn cực kì am hiểu kỹ thuật nắm bắt tâm can nam nhân.

Ta thực sự muốn học hỏi một chút a.

Cũng bởi từ sau khi ta phát hiện mình thích Cao Phi Phàm chưa nghĩ ra nổi cách gì để đối xử với hấn. Mà hấn đối với ta lại chẳng khác gì trước kia, tùy thời cao hứng a! Lúc nào bực bội liền lấy ta ra chà đạp cho hết giận, lúc nóng lúc lạnh khiến ta cảm thấy mình như bị nhiễm phong hàn.

Kỳ quái, trước giờ ta không hề phát hiện ra mình lại là người tinh tế nhạy cảm như vậy.

Tình yêu quả là có ma lực không thể tưởng tượng nổi!

Ta hai mắt lấp lánh tim hồng, thâm tình nhìn về phía hấn lại báo hại Cao Phi Phàm giật mình một cái, rồi cuộc vượt lên vào kỹ viện trước.

Ai...

Bước vào chốn ỷ thúy ôi hồng [kê bên người đẹp], ma ma vốn hiểu ý người liền ẵm ẵm đến đón chúng ta, tuy rằng vùng biên tái hỏ lánh không thể sánh được với kinh thành nhưng lại có nhà giam Thương Châu, lượng người đến thăm phạm nhân không ít, còn cả quân đội đóng tại đây nữa, nên trong phạm vi trăm dặm rất phần hoa náo nhiệt mà kỹ viện này cũng thu được sinh ý không nhỏ đi.

“Ôi chào, các vị khách quan, thực toàn là công tử tuần tú nha! Các cô nương còn không mau ra đây hầu hạ!”

Trung niên mỹ phụ lắc lư bộ ngực đơn đả tiếp chuyện với chúng ta, miệng lưỡi thuần thực thân thiện khiến ta tưởng như đó là người quen từ kiếp trước.

“Vương...Vương ma ma đã lâu không gặp.”

Càng không thể ngờ, Bành Hoài Nghiệp dường như quen với tú bà của Ôn Nhu uyển này, khẩu khí lấy lòng tựa như muốn khẩn cầu nàng không cần cho người tiếp đón.

Ta và Cao Phi Phàm cùng liếc nhìn nhau, không ngờ lại vô tình thu được thành quả như vậy, trong lòng phần chấn vô cùng.

“Bành gia, ngài thật không có lương tâm! Đã không đến lâu lắm rồi! Thúy Tiên cô nương quả thực nhớ mong ngài, ngài cũng hứa với người ta sẽ quay lại, vậy mà rốt cuộc một đi không trở lại! Làm cho hoa khôi của ta trà không nhớ cơm không mong, thật là ta còn chưa tính sổ với ngài đâu!”

Vương ma ma chẳng chút lưu tình, liếc mắt thâm tình đưa móng tay hồng phấn búng lên trán Bành Hoài Nghiệp một cái, phượng nhãn lườm mà như không lườm, tạo ra dáng vẻ phong tình vô hạn.

“Hai vị thiếu gia đây nếu là bằng hữu của Bành gia thì cũng là khách quý của Ôn Nhu uyển — Xuân Đào, Liễu Diễm, Hạnh Hồng, Giải Ngữ, mau lại đây hầu hạ a!”

Nàng phất tay, như một trận gió thoát cái đã đẩy chúng ta vào một gian phòng.

Theo sau là vài vị cô nương, một người đánh đàn, một người thổi tiêu, còn có hai vị cô nương tới ngồi bên cạnh ta và Cao Phi Phàm, thân thể mang theo mùi hương thơm mát ngả vào lòng chúng ta, bàn tay trắng nõn tựa như treu trọc lại như vô tình, ánh mắt cơ hồ muốn đem y phục của bọn ta lột sạch.

“Thúy Tiên nghe Bành gia tới đang chuẩn bị y phục! Lát nữa sẽ đến!”

Lúc nói chuyện, rượu và thức ăn như nước chảy được đưa lên, giống như không phải trả tiền.

Ta thật chỉ còn biết gửi hi vọng vào túi tiền của Cao Phi Phàm thôi.

Ba năm tuần rượu trôi qua, các vị cô nương đã vứt bỏ mọi sự rụt rè, bò lên người chúng ta, miệng cười tươi.

“Cao công tử, ngài uống rượu của Giải Ngữ, uống chén của Xuân Đào, sao có thể bỏ qua Liễu Diễm? Thiếp cũng xin kính Cao công tử một chén!”

Liễu Diễm uống nhiều rượu, gò má lúm đồng tiền sinh xuân ửng hồng, đôi mắt hạnh ngập nước từ đầu đến cuối đến trao tặng cho hắn, so với ba vị cô nương mỹ mạo bên cạnh hắn, thì ngồi cùng ta chỉ có một nữ tử thoát nhìn ít tuổi nhất rụt rè mời rượu, ta thật không thể cảm khái sự chênh lệch đẳng cấp giữa hai người chúng ta.

Mà bên kia, Vương ma ma đã sớm đưa Thúy Tiên cô nương, người tình cũ của Bành Hoài Nghiệp tới, quả nhiên khí chất động lòng người, nàng không như những cô nương kia túy lúy quần lầy nam nhân, chỉ nhẹ hẻ ra một cười mừng rỡ kín đáo, bàn tay dịu dàng mở nắp vỏ rượu, hưởng Bành Hoài Nghiệp cất tiếng: “Uống!”

Bành Hoài Nghiệp tự biết bản thân mắc nợ phong lưu, liền mạnh mẽ uống từng vò.

Hay là do kỹ viện hôm nay không tính tiền rượu?

Ta không tìm được cơ hội nói chuyện, một ly lại một ly, dần dần bị rượu làm cho mơ màng.

Hức! Không ổn, các cô nương này tính chuốc rượu chúng ta...

Đến lúc ta phát hiện ra thì cả người đã mềm nhũn, không đẩy nổi nữ nhân giống như bạch tuộc bám dính trên người mình.

Lại nhìn Cao Phi Phàm ở bên kia, hỏa lực so với ta còn gấp ba, vẫn còn chịu được tới bây giờ mà không ngã xuống đã là rất phi thường rồi.

Chỉ thấy gương mặt tuần tú của hắn đỏ ửng, lão đảo lão đảo đứng dậy, đột nhiên tiến đến ôm cổ ta nói: “Người thật đáng yêu!”

Rồi đột nhiên môi hắn như phóng đại trước mặt ta, không chút do dự mà đặt xuống trên môi ta, cứ như vậy đè nặng khiến ta té nhào xuống mặt đất không nhúc nhích nữa.

“Dư công tử? Cao công tử?”

Ta bị hắn làm cho đỏ mặt tía tai, tim đập liên hồi, dù cho nghe tiếng mấy cô nương kia gọi cũng vẫn mơ màng màng, mà Cao Phi Phàm áp sát đè nặng ta như vậy, ngay đến hô hấp cũng khó khăn thì làm sao còn hơi sức mà trả lời các nàng?

Ta gắt gao nhắm mắt lại, không dám nhìn gương mặt tuần tú của Cao Phi Phàm đang kề sát mặt mình, hắn cư nhiên sau khi ngã xuống, vẫn duy trì tư thế miệng đối miệng, mũi chạm mũi, dây dưa một chỗ.

Gọi chúng ta một hồi mà không thấy trả lời, mấy vị cô nương cũng đành thở dài buông tha cho hai con ma men.

“Bọn họ say thật rồi à?”

Tiếng của Vương ma ma bất chợt vang lên trong phòng, như xa như gần, ta xác định là mình đã uống quá nhiều rồi.

“Đương nhiên rồi! Bằng không làm sao giữa một phòng toàn các cô nương thế này, hắn lại đi hôn một nam nhân, còn khen y đáng yêu?”

Một vị cô nương lên tiếng, che miệng cười không ngừng.

“Hừ!” Vương ma ma đến đá ta và Cao Phi Phàm mấy cái, chứng thực lời các nàng nói không sai mới yên tâm, cười lạnh nói: “Hừ, mấy con ma men các người! Có ngày sẽ cho các người uống nước rửa chân của lão nương! Thật là chẳng dễ dàng gì, tốn bao nhiêu rượu ngon của ta!”

Nàng bực bội đá chúng ta thêm mấy phát, lúc này mới chú ý đến Bành Hoài Nghiệp nằm úp sấp trên bàn, lấy một chén trà lạnh hắt thẳng vào mặt gã, lớn tiếng quát: “Người dám phản bội chủ tử?”

“Ta tuyệt đối không có...những lời khai chủ tử dẫn ta, ta đều nói theo không sai một chữ, cũng không thêm bớt lời nào! Vương ma ma, người không thể ngậm máu phun người!”

Bên kia, Bành Hoài Nghiệp cả kinh đứng dậy hét lớn

“Hừ! Người ở trong nhà giam mà cũng đã lắm nha! Bọn chúng suốt ngày đưa người đi khắp nơi gây chú ý thì không nói, lần này còn mang người tới kỹ viện tầm hoan! Ta từ trước tới giờ chưa từng thấy tội phạm nào được đãi ngộ như vậy a!”

Ta có thể tưởng tượng ra móng tay đỏ lòm của mụ tú bà đang cấu khắp người Vương Hoài Nghiệp. Mà cũng phải nói, tuy rằng Cao Phi Phàm khẩu khí ác ôn nhưng khi tra án chưa từng dụng hình, nếu so ra thì Bành Hoài Nghiệp có khi còn sợ mụ ta hơn.

“Làm sao ta dám cơ chứ!”

Trong thanh âm của Bành Hoài Nghiệp có thể cảm nhận được sự ẩn nhẫn cả hương vị thống khổ, ta nhìn không nổi tò mò muốn nhìn xem rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì, nhưng không ngờ Cao Phi Phàm, cái kẻ đang đè nặng trên người ta ấy, lợi dụng lúc không ai chú ý liền đẩy lưỡi vào miệng ta, tinh tế cọ sát môi lưỡi, câu dẫn ta khiến ta căn bản không còn khả năng bận tâm đến chuyện gì khác.

“Đừng quên nhi tử của người còn nằm trong tay chúng ta, ta nghĩ chắc người cũng không dám làm chuyện gì có lỗi với chủ tử đâu nhỉ?”

Ta thầm nghĩ Vương ma ma kia nhất định là người trời sinh thích hành hạ người khác.

Kỳ thật, chắc chắn mụ ta biết rõ nhược điểm của Bành Hoài Nghiệp bị bọn họ nắm trong tay thì gã sẽ không dám làm gì trái lệnh, nhưng vẫn thích thú với việc khiến người ta sống dở chết dở.

Theo ta thấy thì xét theo một góc độ nào đó, mụ ta và Cao Phi Phàm giống hệt nhau.

“Vương ma ma, hai người kia phải tính sao bây giờ?”

Ta còn chưa kịp tổng hợp hết nét tương đồng giữa hai người, thì lại nghe thấy mấy vị bên kia giải quyết xong chuyện nội bộ. Một vị cô nương bỗng chỉ tay về phía chúng ta hỏi phương án giải quyết hai con ma men.

“Trước hết không nên đả thảo kinh xà, cứ giữ bọn họ lại còn có thể dùng. Đêm nay...thôi, tùy mấy người xử trí.”

Vương ma ma bỏ lại một câu rồi đi ra ngoài.

Mấy cô nương kia vây lấy hai người chúng ta, miệng ríu rít như chim sẻ.

“Hạnh Hồng, Dư công tử kia là do muội phục vụ, hiện tại muội mang y về đi. Còn vị Cao công tử này...các tỷ muội à, mọi người nói xem hắn có thể chống đỡ với cả ba chúng ta không?”

Tiếng cười duyên ha ha vang lên mang theo bao ý tứ dâm tà, đám yêu nữ mấy ngàn chén không say kia vô cùng hứng thú, không ngừng vuốt ve khuôn mặt tuấn tú của Cao Phi Phàm.

Ta chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn bị khiêng đi như tiểu dương sa vào tay hổ đói, trong lòng thầm cầu nguyện hắn còn có thể nhìn thấy mặt trời ngày mai.

Ta ngủ say sưa tới tận khi mặt trời lên tới đỉnh mới tỉnh dậy trên giường Hạnh Hồng, mà nàng ấy thì đã sớm rời đi.

Đương nhiên, ta ngủ say như vậy cũng không phải do miệt mài quá độ mà là hậu quả của việc nói chuyện phiếm.

Ta như mê như tỉnh nhớ ra cái hồi tập huấn đám đồng bọn của Lý Như Long có nói một câu thế này: “Kỹ viện là nơi ngư long hỗn tạp, là địa phương tốt nhất để thu thập tin tức.”

Vì vậy ta mượn rượu để lấy thêm can đảm, hỏi Hạnh Hồng đủ loại phương pháp để lấy lòng nam nhân.

Mỹ nhân như Cao Phi Phàm xuất hiện mà lại phải ngồi đây để tiếp ta, lòng nàng hẳn rất bi phần, lại còn phải trả lời vấn đề ngu xuẩn như vậy thực chịu không nổi, nửa đêm hồng hạnh xuất tường. [ngoại tình >>> đến chỗ anh Phàm, bé Thường khổ thân chỉ trách em mị lực kém cõi a!]

Ra khỏi phòng thì lại biết Cao Phi Phàm đã kéo Bành Hoài Nghiệp đi trước mà không thêm gọi ta.

Ta khóc không ra nước mắt, phải móc hết hầu bao mới có thể trả hết tiền bữa rượu hôm qua. Vậy là ôm một mối tâm tư tan nát cùng túi tiền trống trơn, ta nghiêng nghiêng ngả ngả đi hỏi đường mà tìm về dịch quán.

Lòng ngập tràn oan khuất không thể nói ra vậy mà Cao Phi Phàm thấy ta tới trưa mới chịu về liền trưng ra vẻ mặt hắc ám giống như là ta có tội với hắn ấy!

Hắn chắc là do rượu say và miệt mài quá độ đi! Nếu không sao sắc mặt lại thành như vậy? Ta nghĩ thầm.

“Kể ly gián của ngươi quả nhiên rất có tác dụng a! Ta đã quá coi thường ngươi rồi, phải không? Ngươi giả bộ làm một thằng ngốc đem ta chơi đùa vui lắm hả?”

Vừa thấy ta, hắn liền tràn ra một tràng răn dạy, tựa như tiến triển mới của vụ án ngày hôm qua không khiến hắn cao hứng một chút nào.

Tám phần là do đại soái ca tài trí hơn người kia lòng tự trọng quá lớn, tiến triển mới của vụ án là nhờ vào kế sách của ta, khiến hắn tự ái.

Bất quá cũng không cần làm quá như vậy đi! Ánh mắt hắn như muốn đục lỗ trên người ta, để xem tim gan ta thật giả thế nào, oán giận đến mức ấy!

“Chuyện này...Cao Phi Phàm, ta cũng không cố ý...”

Nếu ta quả thực trí tuệ siêu cường thì cũng sẽ không để hắn tùy ý bắt nạt mà không dám kháng cự a.

Đáng tiếc ta ăn nói vụng về, càng nói càng không rõ ràng, khiến hắn nhận định mình từ trong ra ngoài đều bị ta lừa, làm loạn cả một ngày liền đến Ôn Nhu uyển báo danh, uống rượu giải sầu.

Mà kẻ trung gian giữa chúng ta là Bành Hoài Nghiệp, mỗi ngày đều đứng ra tìm cách hòa giải mâu thuẫn giữa ta và hắn, thân là một khâm phạm, gã cũng không cần phải xen vào chuyện này đi.

“Dư bộ đầu, có chuyện này...chúng ta bao giờ thì về kinh?”

Hôm nay, thời hạn trì hoãn vụ án cũng đã hết rồi, Cao Phi Phàm lại tới Ôn Nhu uyển uống rượu, Bành Hoài Nghiệp cất lực an ủi ta một ngày rồi cuộc cũng cần trọng đưa ra câu hỏi.

“Lên kinh rồi ngươi sẽ chính thức bị kết án, sao ngươi lại hăng hái như vậy?”

Ta kì quái nhìn gã xem thường, gã cũng nên biết lên kinh rồi thì sẽ có chuyện gì chứ?

Định tội rồi thì hắn sẽ không còn là nghi phạm nữa, vậy mà cứ như thế gánh mọi trách nhiệm về mình, tới lúc đó dù là ta đi nữa cũng không có khả năng đưa hắn ra ngoài du ngoạn a.

Hắn không biết quý trọng thời gian cuối cùng của mình, còn vội vã muốn đi chịu chết làm chi?

Ta cảnh giác.

“Dư bộ đầu, nói đi nói lại ta cũng là người của công môn, nhất thời hồ đồ mà lâm vào đại tội, lương tâm day dứt vô cùng. Lại nghĩ Bành Hoài Nghiệp ta một đời anh danh vậy mà có kết cục bi thảm như thế này thật không cam tâm, thế nhưng nếu ta đến một chút can đảm để chịu trách nhiệm về việc mình đã làm thì

sao xứng với hai chữ con người? Sớm hay muộn đều phải đến kinh thành, thì thà đến sớm một chút cũng khiến lòng dạ ta sớm an ổn. Ai...”

Gã tự trách, tự oán, hồi hận muộn màng.

Phối hợp cùng gương mặt nghiêm nghị quả thực khắc họa nên hình tượng thanh niên u sầu “một bước sa chân thành thiên cổ hận” khiến ta một trận mềm lòng.

“Cao Phi Phàm tám phần là say mê mấy cô nương ở Ôn Nhu uyển, cho nên mới lấy cớ làm chậm công tác thôi! Cho ta chút thời gian, ta sẽ đi thuyết phục hẳn!”

Lại nhắc đến tên chết bầm đó, mỗi ngày trở về đều nồng nặc mùi rượu khiến ta tức phát điên.

Lần trước cãi nhau nhưng cũng chỉ mình hắn nổi giận, ta không hề cãi lại lời nào, hắn sao có thể mượn cớ ấy vứt ta một xô mà ngày ngày đi hưởng phong lưu khoái hoạt cơ chứ?

Ta rõ ràng là ngốc thật sự, hắn lại buộc tội ta giả ngốc, hắn thông minh như vậy mà đến ngốc thật hay giả ngốc cũng không phân biệt nổi sao?

Lấy cớ, tất cả đều là lấy cớ!

Ta buồn bực ra chợ mua mại thông [hành tây], mua thêm một cân thịt lợn, một túi bột mì và hai củ tỏi.

Qua tiệm tạp hóa mua một hũ dấm chua.

Đừng hỏi ta mua làm gì! Ta chỉ tính làm sủi cải, tiện thể ăn dấm chua.

Lần trước ở Ôn Nhu uyển hỏi được phương pháp bí truyền, muốn lấy lòng nam nhân thì đầu tiên là phải nắm bắt được dạ dày của hắn.

Ta không lấy lòng được nam nhân, thì thử bắt dạ dày của hắn xem sao!

Tại trù phòng, ta lấy một cái chậu, bắt đầu hòa nước với bột.

Kỳ quái, ta xem mẫu thân nấu ăn nhiều lần rồi, thấy làm sủi cải là dễ nhất, vì sao ta ngay bước đầu tiên đã gặp khó khăn?

Không phải nước nhiều quá thì cũng là quá nhiều bột, ta một phen đổ cả gói bột mì vào chậu nước, nhào lại nhào, nhưng rốt cuộc vẫn không làm được lớp vỏ mềm.

Mà bột trong chậu bỗng nhiên trào ra đổ ập lên người ta.

“Ách...!”

Nghĩ muốn lấy tay lau mặt đi nhưng bột dính trên mắt ta giống như hồ dán lau mãi không xong, tay chân luống cuống thế nào rốt cuộc lại hất đổ hũ dấm chua.

Cái mùi chua lôm lập tức sộc thẳng lên thật là kinh hãi thể tục!

“Ta còn tưởng xảy ra chuyện gì, hóa ra người đập vỡ bình dấm chua!”

Đúng lúc mắt ta vẫn tèm nhèm chẳng thấy nổi thứ gì thì một thanh âm trêu trọc vang lên.

Cao Phi Phàm! Chắc hẳn nghe thấy tiếng đổ vỡ nên chạy tới.

Bất quá ta một thân chật vật, khắp người toàn mùi dấm chua...

Làm sao sánh được với mùi hương ngọt ngào của các cô nương tại Ôn Nhu uyển.

Ta không nắm được tâm hắn, càng không bắt được dạ dày của hắn.

Ta xấu hổ rồi lại đau lòng, hờn giận không thêm để ý đến hắn, tự lui về phía sau rồi ngồi xổm xuống, liều mạng phát tay bảo hắn đi ngay lập tức.

“Này, sàן nhà còn mảnh vỡ, người đừng có lộn xộn.”

Thời điểm ta chuẩn bị xảy ra tai nạn, hắn vội vàng túm ta lại, đánh giá khắp nơi bừa bãi, không khỏi khó hiểu hỏi: “Người rốt cuộc là tính làm cái gì thế hả?”

“Làm sủi cỏ.”

Còn hỏi nữa, nếu không phải vì muốn lấy lòng hắn, ta đâu có biến thành như vậy.

“Người muốn ăn sủi cỏ thì phải nói chứ, xuất môn rẽ trái, nhà thứ hai, tiệm sủi cỏ Thái Ký, một văn tiền một cái, vỏ mọng nhân đầy, ăn ngon lại thoải mái.”

Hắn trôi chảy nói một lèo tiện thể quảng cáo cho tiệm sủi cỏ nhà người ta.

“Ta muốn làm cho người ăn.”

Ta muốn ăn mới không phải khó khăn như vậy! Cùng lắm là đem cả vỏ lẫn nhân bánh trộn lẫn lại ném vào nồi.

“Này, không có việc gì lại muốn lấy lòng ta? Khi không mà tỏ ra ân cần, không phải chuyện gian trá thì cũng là trộm cắp.”

Hắn dường như thấy ta bị bám đầy bột nhão rất thú vị liền lấy tay niết niết mặt ta, ý đồ là muốn phủi bột mì bám dính trên mặt ta đi để nhìn cho giống người một chút.

“Ta mới không cần như mấy cô nương Ôn Nhu uyển xum xoe bỏ dờ người! Các nàng nhất định là muốn cưỡng gian người!”

Ta buột miệng nói ra, hối hận không kịp.

Hắn là côn bằng sỏi cánh chính nghìn dặm bay lượn trời cao. Còn ta là cái thứ gì chứ?

“Thật là chua xót nha! Nhưng mà các nàng ấy cũng không tự mình là sủi cỏ cho ta đâu.”

Hắn rút cuộc cũng lau đi bột mì dính trên mắt ta, đôi mắt sáng ngời cách ta trong gang tấc, vừa cười vừa nói.

“Ta dù tự mình làm...cũng không làm được.”

Ta nhut trí nhìn mặt đất bừa bãi.

“Có a! Trước mặt không phải một miếng sủi cỏ lớn sao? Ai, nhân thịt người, khiến ta không biết làm sao để cắn một miếng đây?”

Ánh mắt sáng ngời của hắn thật xấu xa, mang theo thứ dục vọng kỳ quái, ánh mắt này, ta biết.

“Người...người muốn làm gì?”

Miệng ta có chút khô, đối với đôi mắt kia nảy ra chút hy vọng.

“Ăn bánh sủi cỏ người tự làm a!”

Hắn cấp bách mang ta trở về phòng, lột sạch đồng y phục dính bột của ta ra.

“Sủi cỏ lớn như vậy, dầm vài phết đều một chút ăn mới ngon.”

Hắn mang khăn và nước đến, bắt đầu lau khắp người ta.

Bề mặt thô ráp của chiếc khăn nóng sát vào da thịt khiến ta ngứa ngáy, nhưng một lúc sau lại cảm thấy thoải mái vô cùng.

Không biết có phải do tâm lý hoàn toàn bất đồng so với lần trước hay không?

Ta lần này không đợi hắn ra lệnh từng bước mà chủ động kéo vai hắn xuống, hôn lên môi hắn.

“Người có gan đốt lửa thì không được phép bỏ dờ giữa chừng!”

Đôi mắt hắn tối sầm lại, một lúc sau lại sáng bừng lên, tựa như một ngọn lửa bị gió thổi, ban đầu suy yếu nhưng chốc lát sau liền cháy càng rực rỡ.

“Sao cơ?”

Ta bị ngọn lửa kia làm cho bỏng rất mới giật mình bình tĩnh, muốn tránh ra, chính là chiếc khăn không biết đã biến mất từ lúc nào mà thay vào đó là bàn tay của hấn sờ soạn khắp người ta.

“Cao Phi Phàm...”

“Hừ, đừng nói nữa, mở chân ra một chút.”

Sau lần trước, hấn thông thạo hơn nhiều, không tốn chút công phu mà khiến ta dục hỏa đốt người, chỉ có thể bắt lực chà xát hai chân trở quá trình khai phá kia mau chóng kết thúc.

“Lần trước, ngươi nói...ta đáng yêu...có thật không vậy?”

Mặc kệ hấn không nghe thấy thanh âm của ta, ta vẫn muốn truy cứu việc này tới cùng.

“Ta thích đầu vú trái của ngươi, thấy nó còn đáng yêu hơn. Chúng ta làm thử xem, ta dùng lực niết nó, ngươi nhớ phải giữ chặt phía sau.”

Hỏi một đấng hấn trả lời một nẻo, chen phần thân của mình nhập vào cơ thể ta, cá nước giai hoan.

“A...Ngươi...Đừng niết nữa!”

Ta chán ghét thân thể mình nghe lời hấn thành thói quen, thế nhưng sự thực chứng minh lời nói của hấn, mỗi lần hấn dùng lực niết phía sau nhất định co lại, giữ chặt lấy phần thân của hấn khiến Cao Phi Phàm khoái hoạt vô cùng, càng hưng phấn dùng lực mạnh hơn.

“A...Cao...chậm một chút...ta không theo kịp.”

Trời ạ! Hấn mấy ngày nay đến kỹ viện ăn thập toàn đại bổ hay sao? Sao lại khủng bố như vậy, giống như mãnh hổ bị bắt nhốt lâu ngày nay được phóng xuất.

“Cao...”

Ta rốt cuộc cũng chịu không nổi, kiệt sức hoàn toàn chỉ có thể tùy ý lắc lư theo từng sự di động của hấn. Đầu vú sưng đỏ đứng thẳng lên đầy dục vọng, hấn lại tận lực cho ta thấy cảnh ấy. Rốt cuộc mọi trò hề của ta ban này đều trở thành hương liệu kích tình.

“Phải...có những lúc ta thấy ngươi rất đáng yêu, ngốc nghếch thật đáng yêu!”

Ta tức điên, làm cho ta dục tiên dục tử cũng không rõ lòng hấn giả hay thật, tới tận khi không còn chút sức lực mới thực “ôn nhu” làm sao, nói ra cái đáp án khiết người ta uất chết ấy.

“Cao...Ngươi...!”

“Bắn cho ta xem! Mau!”

Hấn không cho ta cơ hội được đặt câu hỏi, phần thân của ta bị tay trái của hấn nắm chặt, khiến ta thét chói tai một tiếng bắn đầy tay hấn, Cao Phi Phàm cũng thỏa mãn trong mật huyết của ta đạt đến cao trào.

10. Chương 9

Lang thôn hổ yết, phong quyển tàn vân!

*Ăn như hổ đói, tiêu diệt sạch sẽ!

Ngày hôm sau, thất lưng ta hoàn toàn tê liệt vật lộn muốn rời khỏi giường nhưng hai chân thì như muốn nhũn ra.

Nhưng còn Cao Phi Phàm xem ra từ tâm tình cho đến khẩu vị đều tốt lắm, hấn vừa đánh chén no nê xong bữa sáng hiện đang ngồi bên bàn xĩa răng.

Hắn còn dự định từ nay về sau sẽ thực hiện khóa huấn luyện thể năng cho ta, cũng tránh cho ta bị bẽ mặt vì sau mỗi lần làm đều bẹp lép như con tép. Về phần cái kế hoạch này của hắn, ta cũng không vội quan tâm tới, trước hết lợi dụng lúc tâm tình Cao Phi Phàm tốt một chút, nói với hắn chuyện Bành Hoài Nghiệp nhờ vả.

Vốn tưởng hắn dù cho ăn được ta cũng không có năng đáp ứng chuyện này, ai ngờ vừa nói ra hắn liền đồng ý, chẳng những thế còn ra vẻ vô cùng thoải mái thực khiến ta không dám tin.

“Việc này, người cũng nên tới Ôn Nhu uyển cáo biệt mấy cô nương ở đó chứ?”

Rốt cuộc hắn là một gã sở khanh bạc bẽo hay đơn giản chỉ là kẻ lãnh khốc vô tình?

“Không cần đâu! Hôm qua người vẫn chưa uống đủ dấm chua sao? Ta chỉ vì phá án thôi. Cũng may có người che tầm mắt của bọn chúng. Thế nhưng mà...đích thực là có kẻ tin người là đại trí giả ngu, thâm tàng bất lộ đó!” Hắn như nhớ tới cái gì, cười đến ngã nhào “Hơn nữa, tối qua ta nhận được mật thư của Du Tương Quân, chứng thực suy đoán của ta là không sai, đã tới lúc thu lưới rồi.”

Hắn cười một tràng cũng đủ no rồi liền lấy lại dáng vẻ nghiêm chỉnh, nói ra quyết định trọng yếu, chúng ta sẽ trở về kinh thành.

“Mật thư của Du đại ca? Sao ta không biết?”

Tối hôm qua? Mật thư? Thân là một bộ khoái hết mực tận trung vì công việc, sao ta có thể không hay không biết gì như vậy?

“Đúng vậy a! Ngay tối hôm qua, lúc mà người gào khóc bảo nếu ta không dừng lại người sẽ chết đó...Du Tương Quân đương nhiên không tiện chen ngang, đành phải dùng phi tiêu chuyển thư cho ta.”

Hắn bốn cột không chút hảo ý, tươi cười trêu ghẹo khiến ta không khỏi nghĩ đến cảnh tượng si ngốc của mình tối hôm qua, một phen cả người nhộn nhạo, mặt đỏ bừng bừng.

Không được rồi, vậy nghĩa là...Du đại ca...đã thấy mối quan hệ bất chính giữa ta và Cao Phi Phàm sao? Không, không, không được rồi...! Từ nay ta sao dám nhìn mặt y đây?

Ta xấu hổ vô cùng liếc mắt mang theo ai oán nhìn Cao Phi Phàm, kết quả ánh mắt hắn lập tức sáng lên, xấu bụng lại gần, hơi thở nóng nóng khiêu khích xúc cảm của ta.

“Dừng có tới nữa! Người không phải vừa ăn sáng sao?”

Tối hôm qua, hắn dùng một câu “Ta còn chưa ăn no” làm cố hành ta lên hành ta xuống. “Thực sắc tính dã”* lời chí lý của Khổng Tử đã lưu truyền trăm ngàn năm nay, khiến cho tất cả nam nhân trên đời đều đem việc ăn uống cùng tình dục gộp chung làm một, lẫn lộn hết cả! Còn Cao Phi Phàm là người thông minh, trước giờ chưa từng lẫn lộn hai việc ấy với nhau, không hiểu sao giờ lại thành ra thế này. Ta tuy trí độn nhưng cũng là người hảo tâm, không muốn thấy hắn mệt mỏi quá độ kéo có ngày suy bại, chỉ còn lại bằng cơ bọc lấy ngọc cốt*, rồi sẽ phải dùng xe lăn thay cho đi bộ.

*Thực sắc tính dã: Tình dục là bản tính của con người, cũng giống như việc ăn uống vậy! Ôi, Khổng phu tử *cảm thán* ngài đúng là bậc hiền nhân lỗi lạc a!

*Bằng cơ ngọc cốt: Da như bằng, xương như ngọc, chỉ thân hình dáng dấp của mỹ nhân. Còn ý của bé Thường là anh Phàm chỉ còn lại da bọc xương.

“Chính là, ta không ngại sau khi ăn xong thì dùng thêm chút điểm tâm đâu!”

Nhưng Cao Phi Phàm là ai? Chính là kẻ phi thường cường ngạnh, bá đạo, cậy mình tài trí hơn người nên muốn làm gì thì làm, một câu hai câu liền dè kẻ tàn binh bại tướng như ta xuống.

“Cao Phi Phàm, chúng ta có thể thương lượng được không...ta vừa mới ăn no, người dè nặng như vậy khiến bụng ta rất khó chịu.”

Bảo oan tư dâm dục a!* Ngay đến cổ nhân cũng muốn bắt nạt ta! Nhưng mà, tại sao bọn họ không nghĩ tới việc ăn no bụng xong mà hoạt động mạnh thì bụng dạ sẽ cực kì khó chịu chứ? Vạn nhất bị dồn ép quá

mức, thức ăn trong bụng bị bài trừ ra thì làm thế nào? *Tục! >"< tiểu="” thường,="” sao="” người="” dung="” tục="” quá="” vậy="”>

*Bão noãn tư dân dục: một câu nói cổ của Trung Quốc, ý chỉ ăn ngon mặc ấm rồi sẽ nghĩ tới chuyện dân dục.

Mắt thấy hần đã vượt qua khoảng cách an toàn, ta đột nhiên nhớ ra trù tính của mình từ lâu, vội vàng mở miệng đưa ra yêu cầu thứ hai:

“Cao Phi Phàm...người có thể cho mượn chút tiền được không?”

Túi tiền của ta đã bị đám người Ôn Nhu uyển rút cạn, tổn thương nguyên khí trầm trọng a!

Nhưng nếu Cao Phi Phàm đã đồng ý quay về kinh thì có một chuyện ta nhất định phải làm.

Đó là mua đặc sản địa phương về làm quà “biểu” của tiểu muội muội, bằng không...ta không còn dám nghĩ đến tương lai của mình nữa!

“Được a!” Hần thật hào phóng giơ lên thỏi bạc mười lượng*, cũng không hỏi ta dùng để làm gì.

*cái thỏi bạc lớn đó...xem phim cổ trang nhiều thì ai chẳng biết.

“Ngày hôm qua người khiến ta vừa lòng, một phần mười thỏi bạc này coi như trả công cho người, phần còn lại người cứ cầm đi, lần sau tiếp tục.”

Bộ dáng đại gia hách dịch của hần thật đáng ghét khiến ta khó chịu mà ngứa cả răng.

Bất quá, hần còn nói lần sau tiếp tục...Như vậy một mình thỏi bạc này nhưng hần có thể mua lại ta chín lần nữa.

Ta nên đau lòng vì mình trở thành đối tượng để hần mua hoan hay nên vui mừng vì vẫn được cùng hần thân mật đây?

Thật là một vấn đề nan giải mà!

Khi hần muốn ta mà ta không muốn hần, mọi chuyện tuyệt đối đều theo ý hần.

Khi ta muốn hần mà hần không muốn ta, mọi chuyện tuyệt đối không theo ý ta.

Thôi vậy, cứ để mặc cho số phận đi!

Trên đường về, Cao Phi Phàm nhìn đồng quà biểu ta mua về liền cười nhạt, âm thầm hối hận vì cho ta quá nhiều tiền tiêu xài.

Sự thật là do ta sợ hần đòi lại tiền nên cắn răng đẩy mạnh chi tiêu, xài sạch ngân lượng luôn.

Nhưng may mắn là còn có một chiếc xe tù nên ta hoàn hảo có thể mang quà về cho phụ mẫu và muội muội a.

Dọc đường tuy rằng Cao Phi Phàm vẫn dùng roi thúc ngựa nhưng bộ dáng cũng quá thung dung tự tại khiến ta không thể không thấy kì quái, mấy ngày qua hần rốt cuộc đã phát hiện ra manh mối gì mà tựa hồ giống như đã dự tính được hết mọi điều về án tử này.

Bất quá chúng ta còn có một quân cờ lợi hại ẩn phía sau là Du Tương Quân, cho dù là kẻ ngốc như ta cũng biết rõ, chỉ cần y và Cao Phi Phàm liên thủ thì thử hỏi có vụ án nào không tra ra được?

Lúc ra khỏi thành, lão bằng hữu của Cao Phi Phàm là Trần Tây vương vẫn cố tiễn chúng ta một đoạn, nói: “Cao lão đệ, nhớ kĩ câu này của ta “hải khoáng bằng ngư được, thiên cao nhậm điều phi”, chỉ cần người có lòng muốn bay cao thì trời xanh chẳng có khó gì. Nam nhi lập thế oanh oanh liệt liệt, cho dù chết trên chiến trường da ngựa bọc thây cũng là vinh quang hiển hách! Bản vương đã trút hết lời tâm can, mong Cao lão đệ đừng làm ta thất vọng!”

*hải khoáng bằng ngư được, thiên cao nhậm điều phi: biển rộng cho cá tung hoành, trời cao cho chim bay lượn. Ý chỉ thời vận, hoàn cảnh đều có đủ.

“Vương gia, Cao mỗ tạ ơn tri ngộ của ngài. Nhưng thế nhân cũng có câu “lùi một bước trời cao biển rộng”, tiến lên là tốt nhưng làm người cũng phải biết lùi. Nếu không lên càng cao thì ngã càng đau — đơn giản vì phía trước vốn không hề có đường đi.”

Cao Phi Phàm cười với hắn, hai người không hiểu nói gì ẩn ý gì, chỉ thấy nghe xong sắc mặt của Vương gia đại biến, khiến ta sợ hắn nổi giận sẽ hạ lệnh cho binh sĩ giết Cao Phi Phàm. Tuy rằng Cao Phi Phàm võ công trác tuyệt, nhưng hai đấm khó địch lại bốn tay, hơn nữa ta nhất định sẽ bị liên lụy gây cản trở hắn. May mắn, Vương gia cũng là người có khí độ, cuối cùng cũng chỉ cười không nói gì thêm nữa.

Ta ngồi trên xe ngựa trông ra bóng lưng thẳng tắp của Cao Phi Phàm, mấy ngày nay vẫn suy ngẫm ý tứ lời mà hắn nói với Vương gia bận trước.

Nói thật, ta rất thích Cao Phi Phàm.

Không chỉ bởi hắn là một soái ca mà còn vì hắn là một nam nhân đích thực, còn bởi hắn là con người khiêm tốn hiếm có biết tiến biết lùi.

Hắn không cuồng bá đạo, đúng vậy, nhưng cũng không phải kẻ không biết phải trái coi thường đạo trời lẽ người.

Hắn thấu hiểu “lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt”, vạn vật đều tuân theo đạo nhân quả, báo ứng rõ ràng, không thể chống lại.

Vì thế hắn chọn làm một bộ khoái tự do, bảo vệ chính nghĩa, giữ gìn đạo lý. Hoàn toàn không phải một kẻ đã tâm có thể nhẫn tâm bỏ mọi chương ngại cản trở con đường thẳng tiến của mình.

Một hồi ra khỏi địa phận Thương Châu, Cao Phi Phàm ngoái lại nhìn trùng trùng mây núi mà khẽ thở dài.

Bên trong xe ngựa, Bành Hoài Nghiệp tay chân bị cùm nhưng đôi mắt vẫn hướng về phía chân trời gió nổi mây phun kia rồi cũng lặng lẽ buông một tiếng thở dài nhẹ.

Cao Phi Phàm giống như có mắt sau lưng, nhận ra được vẻ mặt của Bành Hoài Nghiệp, bỗng cất tiếng nói với gã: “Bành thống lĩnh, ngài cũng là một tướng sĩ từng trải sa trường, từng là một thuộc hạ dũng cảm của Trần Tây vương! Hắn ngài cũng hiểu chiến tranh đem lại những gì. Hoàng thượng tuổi còn nhỏ, đương nhiên không thể sánh được với chiến công hiển hách của một vị vương gia từng nam chinh bắc phạt. Nhưng ngài thử nghĩ mà xem, nếu chiến tranh nổ ra thì sẽ có bao nhiêu phụ nữ trẻ em lâm vào thảm cảnh? Bành thống lĩnh cũng là một người cha, chẳng lẽ ngài không thương xót hài tử của mình sao?”

“Cao bộ đầu, ngài vốn hiểu lòng người, ta biết rõ ý tứ của ngài, người chính trực hà cớ gì phải nói lời úp mở! Thời gian qua, ngài bày kế hãm hại ta, ta không nhắc tới. Ngài dẫn mà không dẫn, ta cũng không so đo. Đối với ta, tiểu Bảo là lương hỏa của Bành gia, nếu nó có mệnh hệ gì thì liệt tổ liệt tông Bành gia trên trời có linh thiêng sao có thể nhắm mắt? Ta tận trung với chủ tử, tuy rằng trái đạo lý nhưng ta không thể đánh mất cả hai chữ hiếu đạo này được. Bất trung, bất nghĩa, bất nhân, bất hiếu, tội trạng nặng nề như vậy ta chỉ có thể gánh một nửa mà thôi. Ta không còn lời nào để nói.”

Bành Hoài Nghiệp sắc mặt tái nhợt nhưng vẫn gằn ra từng tiếng, giải bày rõ ràng lập trường của mình, đến cuối cùng vẫn là một hán tử tận chức tận trách.

“Bành thống lĩnh nói sai rồi! Ngài trung với một người nhưng lại bất trung với vua! Khắp thiên hạ đều là đất của vua, dù là tướng lĩnh biên cương hay là quân tốt hoàng triều cũng vậy cả thôi, ngài trung với nghịch tặc, chẳng phải là phản lại quân vương hay sao? Vậy còn tư cách gì nói đến chữ “trung” cơ chứ? Huống chi, nhi tử của ngài lại bị chính vị chủ tử kia áp chế, thật sự đáng để ngài bán mạng hay sao? Về phần “nhân”, “nghĩa”, “hiếu”...ta cùng ngài đánh cược một ván, thế nào? Trong vòng ba ngày, ta sẽ đưa nhi tử của ngài lành lặn trở về, đổi lại ngài phải đứng ra làm chứng, nói rõ toàn bộ sự thật. Như vậy ngài cũng không phạm vào tội bất trung bất hiếu, nhân nghĩa cũng không thua thiệt, bảo toàn danh dự của ngài, Bành thống lĩnh thấy sao?”

Cao Phi Phàm quay đầu lại, trên môi vẫn là nụ cười tự tin bất biến, lời lẽ đạo lý đầy đủ khiến Bành Hoài Nghiệp trầm mặc một hồi, nội tâm dường như kịch liệt đấu tranh, không biết phải làm thế nào cho phải.

Nghe Cao Phi Phàm nói vậy, ta bắt giặc giết mình, hóa ra hần nhờ ta vẽ lại chân dung tiểu Bảo là có dụng ý.

Hần nhất định đã để Du Tương Quân ở lại Thương Châu, lợi dụng lúc kẻ địch lơ là cảnh giác thì thần không hay quỷ không biết cứu đứa nhỏ ấy ra, sau đó sẽ cùng chúng ta hội hợp.

Hần lợi dụng ta làm trò tiểu xảo, khiến kẻ địch nghĩ người bày ra kế sách là ta, khiến ta trở thành mục tiêu nhắm tới của bọn chúng, còn chính mình thì thoải mái đi điều tra án mà không gặp trở ngại gì.

Chúng ta mang Bành Hoài Nghiệp về kinh, mọi sự chú ý cũng đặt cả lên người ta và Cao Phi Phàm, còn Du Tương Quân chớp thời cơ thuận lợi hành sự.

Lần này kẻ trong kế, bọ ngựa bắt ve nhưng còn có chim sẻ chờ phía sau, ta chỉ vô tình nghĩ ra phương án không ngờ Cao Phi Phàm lại có thể lợi dụng nó để tạo ra toàn bộ kế sách phía sau, ta thật sự không thể không bội phục hần cho được.

“Này, người đừng có dùng vẻ mặt si mê đó nhìn ta, không cẩn thận là ta ăn người luôn đấy!”

Cơ bản là ánh mắt quấy rối của ta quá rõ ràng, Cao Phi Phàm liền chọn một góc mà Bành Hoài Nghiệp không thể trông thấy cấu thắt lưng ta một cái rồi khê khằng bên tai ta phun ra những lời uy hiếp.

Ba ngày sau, chúng ta ở địa điểm hẹn trước chờ Du Tương Quân.

Y quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người, đã cứu được Bành Tiểu Bảo.

Tiểu quý đó đảo đôi mắt nhìn hai đại danh bộ như núi cao uy nghiêm sừng sững liền ỉ ỏi nói rằng mai sau sẽ bái sư học đạo, nhất định phải trở thành một đại bộ đầu.

Nhưng đáng giận chính là...nó vừa nhìn thấy ta liền kêu thét thảm thiết! Ta cũng là bộ đầu cơ mà!

Tiểu Bảo đã được cứu ra, đám người kia sẽ rất nhanh nhận ra sơ xuất của mình, nhất định cho người tới giết người diệt khẩu, không cho chúng ta trở về kinh thành. Cao Phi Phàm cùng Du Tương Quân định kế sách, dù sao Du Tương Quân cũng là người trong tối, chưa bị bại lộ, y sẽ đưa tiểu Bảo và Bành Hoài Nghiệp cải trang đi trước còn ta và Cao Phi Phàm sẽ vẫn theo đúng lộ trình trước đó, dụ địch mắc bẫy.

Không hiểu sao, nhìn bộ dáng Cao Phi Phàm lúc nói ta và hần sẽ đi một đường ta lại cảm thấy có gì đó rất nguy hiểm.

Vốn ta cũng không tránh mặt khi hai người bọn họ thảo luận, nhưng chính là nghĩ đến việc Du Tương Quân đã biết tình sự giữa ta và Cao Phi Phàm, lại thấy y vừa nói vừa đỏ mặt hồng tai, ta quả thực không thể tự nhiên được.

“Ta bảo...” Hai người bàn bạc xong, Du Tương Quân vào một cái đã biến Bành gia phụ tử thành một tiểu cô nương và một bác gái, trước khi đi đột nhiên thâm ý gọi Cao Phi Phàm lại, nhìn ta, muốn nói lại thôi.

“Người hần cũng biết tình cảm của Tương Tuyên với người? Đệ ấy tùy hứng mà gia nhập Lục Phiến môn, ta lúc đầu muốn Tương Tuyên theo ta phá án. Nhưng đệ ấy kể từ khi thấy người liền một lòng muốn theo người...”

Vị Du đại ca lãnh diện này một lần không tự nhiên liền nhắc đến đệ đệ của mình, lời nói theo gió bay tới bên tai ta.

“Ta biết!” Cao Phi Phàm nhướn miệng cười, trong giọng nói không nén nổi chua xót “Nhưng hần đến cuối cùng vẫn không chịu tin tưởng ta.”

“Vậy hiện tại người đã tìm được người mình hằng mong muốn rồi, cả đời này sẽ không đổi đồng sự nữa chứ?”

Du Tương Quân cười khổ, nỗi đau xót ẩn hiện trên gương mặt, lại nhìn về phía ta, thần sắc cổ quái chờ đợi câu trả lời của Cao Phi Phàm.

Chẳng lẽ đang nói đến ta hay sao?

Ta cảnh giác đứng lên, cố gắng đồng tai nghe đáp án của Cao Phi Phàm.

“Ta...”

Hô—Một trận gió bắc nổi lên, cướp đi câu trả lời của hắn. Du Tượng Quân quay đi, dường như đã có được đáp án mình muốn biết liền lập tức đưa phụ tử Bành Hoài Nghiệp rời khỏi.

Thân ảnh đơn bạc giống như bị gió thổi đi, rất nhanh biến mất trong màn tuyết trắng.

“Du đại ca đối với đệ đệ thật tốt.”

Ta đến gần, nghĩ xem Cao Phi Phàm vừa nói cái gì.

“Người tốt nhất không cần để ý đến cái tên luyến đệ phát cuồng đó — vừa thấy hắn liền đỏ mặt tim đập làm cái gì hả?”

Kết quả Cao Phi Phàm không hề để ý đến mặt mũi của ta, hừ lạnh một tiếng sau đó thô bạo kéo ta lên xe ngựa, để ngăn không cho ta đặt thêm câu hỏi, liền phát roi thúc ngựa, phóng như điên về con đường phía trước.

Trên đường không hề bị ai quấy rầy, Cao Phi Phàm đương nhiên chớp lấy thời cơ, đem mười lạng bạc lần trước thu về cả vốn lẫn lời.

Bất quá sự việc xảy ra so với những nguy hiểm hai đại danh bộ kia dự đoán thì khác hẳn, sát thủ thành Thương Châu tuy rằng ừn ừn truy sát chúng ta, nhưng tính khí Cao Phi Phàm vốn không sợ trời không sợ đất, cũng chẳng thèm quan tâm người chết biết được bí mật tình cảm của mình. Đường về kinh khấn trương kích thích, đôi ta chia đều mỗi người một nửa xúc cảm: hắn thì thấy kích thích vô cùng, còn ta khấn trương đến nổi mắc chứng rụng tóc.

Có một lần hắn còn khoa trương đến mức ở khách điểm áp đảo ta khiến cho hai thích khách máu mũi cuồng phun rút khỏi mái nhà, đương nhiên ngay sau đó bị Cao Phi Phàm diệt khẩu, nhưng việc bị người ta nhìn thấy vẫn ảnh hưởng sâu sắc tới ta, đến nỗi sau này, chỉ cần Cao Phi Phàm nói một câu “Hình như ta nghe thấy tiếng động lạ...” thì phản xạ đầu tiên của ta chính là sà vào lồng ngực của hắn, một chút tức giận cũng không có, gì thì gì, bảo vệ mặt mũi vẫn quan trọng hơn! Lộ mông thì không có vấn đề, cũng chẳng ai chỉ nhìn mông mà nhận ra ta, nhưng mà nhớ không cẩn thận để bị thấy mặt thì sẽ ảnh hưởng tới thể diện của phụ mẫu, như vậy tuyệt đối không được!

Một đường hữu kinh vô hiểm trở về Kim Lăng, ta đã bị hắn dạy dỗ đến mức chỉ cần hắn đến gần trong phạm vi ba thước ta liền mặt đỏ bừng bừng, hơn nữa cũng không dám...lé mắt nhìn nam nhân khác...đương nhiên nữ nhân cũng nằm trong phạm vi bài xích của hắn.

“Cao...Phi Phàm, không phải người nói phải tới nha môn sao? Ta có thể tự về nhà mà!”

Bởi vì một hồi phong ba luôn khiến người ta ấn tượng sâu sắc, mà đặc biệt đối với ta càng có ảnh hưởng hơn, nên ta thấy hắn tốt nhất vẫn không nên cùng ta xuất hiện trước mặt phụ mẫu thì hơn.

Bằng không với phản ứng thành thật của ta, mẫu thân nhất định phát giác ta và hắn có điều ám muội.

Dù rằng ta thích Cao Phi Phàm nhưng nếu đem chuyện này với người khác thì tình cảm còn có thể duy trì hay không, ta thật không dám nghĩ tới.

“Người vốn mù đường bấm sinh, có người đưa người về người ước còn không được! Rõ ràng là không muốn ta gặp cha mẹ người, phải không?”

Đôi mắt nguy hiểm của Cao Phi Phàm híp lại, chòng chọc nhìn khiến ta run rẩy, giống như là thổ thủy chó sói, chuột gặp rắn hổ mang, hệ thiên địch lại tăng thêm một loại.

*Thiên địch: các giống động vật, thực vật bấm sinh khắc chế nhau...học cái này lâu rồi nhớ mang máng không rõ đúng không...ơ bản bé Thường nói anh Phàm là thiên địch của bé.

Xong, bị phát hiện rồi! Nhưng hình như có chút hiểu lầm gì đó?

“Đi, ta đưa người về nhà!”

Nhưng Cao Phi Phàm chính là loại người thấy đau khổ của kẻ khác làm niềm vui, lập tức túm cổ ta kéo về nhà.

“Cao Phi Phàm...người thật không lo che giấu chút gì sao?”

Bước qua cửa nhà, ta sống chết giây giụa, dầu biết giấy không bọc được lửa, nhưng giấu được ngày nào thì hay ngày ấy, nên liều mạng góp lời.

“Người đứng là toàn nói nhảm!”

Nhưng cái gọi là tử gián [sống chết can ngăn] chính là chết càng nhanh, Cao Phi Phàm thiếu kiên nhẫn, trực tiếp áp ta vào đại thụ trước cổng bịt miệng ta.

“Ách! Đừng làm vậy!”

Mắt thấy hần đã áp gần môi mình, ta cảm thấy vô cùng nguy hiểm, theo bản năng né tránh, rốt cuộc không cẩn thận cắn nhầm lưỡi, máu tươi bắn tung tóe, cảnh tượng máu tươi tràn qua khóe miệng thật vô cùng khủng bố.

Cao Phi Phàm từ trên nhìn xuống, hừ lạnh một tiếng: “Hảo một tiết phụ liệt nữ! Người thà cắn lưỡi tự sát cũng không chịu thân mật cùng ta trước nhà mình?”

Đại khái cái cọ một trận kinh động người trong nhà, “Nha—” một tiếng, cánh cổng gỗ mở ra, mà còn đáng sợ hơn nữa, người ra mở cổng lại chính là muội muội khủng bố của ta!

Ông trời, ngài đứng là không đứng về phía ta mà!

Bị người bắt gian tại trận, hơn nữa nửa cái thân ta còn đang quàng trên người Cao Phi Phàm, chứng cứ vững như núi!

Ta không khỏi cả người phát run, ngay đến da gà cũng khẩn trương nổi dậy tiếp đón nữ chủ nhân đã lâu không gặp.

“Ca!”

Muội muội hiểm khi bỏ qua cho ta mất bò mới lo làm chuồng dâng lên lễ vật mà bỏ nhào ôm lấy ta gào khóc, một bên dùng đôi bàn tay như phấn trắng không ngừng thụi vào người ta.

“Sao huynh có thể bất hiếu như vậy, phụ mẫu cao đường vẫn còn, huynh đã chết như vậy, bảo muội phải làm sao bây giờ?”

Ta cảm động, hóa ra muội muội suốt ngày bắt nạt ta cũng là người rất yêu quý huynh trưởng a!

Ta vẫn hiểu lầm nàng đổ kị vì ta ngốc nên được mẫu thân yêu thương hơn.

Ta đúng là kẻ nông cạn, không xứng làm ca ca của nàng...

Cảm động một hồi ta mới phát hiện ra hai sự thật.

Một là ta không có chết.

Hai là muội ấy đánh đau quá!

“Vụ vụ....Ngẫu...” [Muội muội...Ta...]

Ta thực muốn nói với nàng ta không làm sao nhưng đầu lưỡi bị cắn không chuyển động được linh hoạt nên nói bị đứt quãng.

“Oa, ca ca còn muốn để lại di ngôn! Không thể, muội tuyệt đối không cho huynh buông xuôi như vậy, không để huynh nhắm mắt đâu!”

Một tiếng gào cao vút vang lên, nàng hung hăng thụi thẳng một cú vào huyệt Thiên Trung của ta.

Ta một trận quay cuồng...

Rốt cuộc thì cũng ngất được rồi!

Ta phần khởi cảm thán.

Bằng không ta dầu không có việc gì cũng bị nàng đánh chết!

Cảm ơn ông trời!

Cao Phi Phàm từ đầu đến cuối đều kỳ quái nhìn huynh muội chúng ta, nhưng rốt cuộc vẫn còn chút lương tâm mà đỡ lấy thân mình sắp ngã xuống của ta.

Khi tỉnh lại, ta đã ở trong một gian phòng tối mịt, bóng đêm thâm trầm.

Trong đại sảnh tràn ngập mùi thức ăn, cùng hoan thanh tiếu ngữ vang lên khiến tham trùng trong bụng ta ngộ ngộ.

Ta lồm cồm bò dậy, đi về hướng mùi hương phát ra.

“Người coi, ta chẳng phải đã bảo tới bữa tối Phúc nhi sẽ tỉnh sao?”

Tầm mắt lướt qua đồng đồ ăn, ta liền thấy Cao Phi Phàm đang đứng cạnh mẫu thân ta đang làm ra bộ dạng tươi cười khéo léo, ân cần đãi khách.

“Sư mẫu liệu sự như thần!”

Cao Phi Phàm theo thói quen mỗi lúc thấy ta ngây dại, liền kéo ghế dựa đặt ta ngồi xuống bên hân.

“Phúc nhi...con...các người...Ai!”

Bên này, phụ thân ta mắt hồ rưng rưng, thấy cảnh nhi tử của mình sóng vai ngồi cùng một nam nhân sắc mặt vô cùng bi phẫn.

“Ca, huynh còn ngốc nghếch cái gì nữa hả? Huynh về nhà, còn dẫn theo lão công về cùng! Vừa nãy hân đã nói qua chuyện của hai người, mẫu thân thật là cao hứng, còn phụ thân vô cùng thương tâm, bất quá mẫu thân đã thuyết phục phụ thân bán tháo huynh đi rồi, nửa đời còn lại cơm áo không lo, đi phá án mà hồng chuyện cũng không sợ người ta tìm đến Dư gia đòi tiền bồi thường, có thể xem đây là việc tốt trước nay chưa từng thấy. Vì vậy, phụ thân không bắt huynh chịu phạt quỳ ở từ đường đâu, lát nữa huynh cùng Cao đại ca đến dâng hương trước bài vị tổ tiên nha!”

Vẫn là muội muội có kinh nghiệm, một bên nhanh mồm nhanh miệng giải thích, một bên tiện thể vung tay tính gờ đầu ta một cái.

Ai ngờ, cánh tay ác ma đó đi được nửa đường lại bị Cao Phi Phàm chặn lại.

“Thật xin lỗi, nhưng người của ta thì chỉ mình ta có thể bắt nạt mà thôi.”

Nói xong, hân thật bỉ ổi vươn tay mình ra, theo đúng quỹ đạo mà ác trảo của muội muội mới rồi, hung ác đập xuống đầu ta một cái, gờ đến mức ta kinh hãi nhảy dựng lên, hồn phách lữ lượt trở về cơ thể.

“Cao Phi Phàm, ta đã nói rồi, đừng có đánh vào đầu, ta sẽ bị ngu đi đấy!”

Ta ai oán trừng mắt mà không biết thỏa thuận giữa bọn họ từ lúc nào đã được lập thành, nhưng mà cùng lắm cũng chỉ đổi người bắt nạt ta thôi, về tính chất thì trên cơ bản chẳng có gì thay đổi.

Gương mặt anh tuấn của Cao Phi Phàm trước sau như một từ trên nhìn xuống ta, khóe miệng run rẩy một chút biểu lộ: “Người còn chẳng có tư cách nhắc đến từ ‘ngu’.”

“Được rồi, được rồi! Mấy đứa nhỏ này, đừng náo loạn nữa! Phúc nhi à, mẫu thân quả không ngờ có ngày được nhìn thấy con lấy chồng đâu, về sau phải ngoan ngoãn nghe lời Phi Phàm đó, biết không? Phi Phàm à, đứa con khờ khạo này của ta, quả thực cực kỳ ngốc nghếch, nhưng mà cũng rất đáng yêu, tính tình lại tốt, người về sau phải hảo hảo yêu thương, chăm sóc nó nha!”

Trên đời chỉ có mẫu thân là tốt nhất, ta ngậm miếng mít hạt sen mẫu thân đút cho, nghe lời gật gật đầu.

“Phúc nhi, con cũng nên lo nghĩ thêm một chút chứ, ách...Ta cũng không bảo Cao Phi Phàm có gì không tốt...nhưng mà dấu sao hân cũng là nam nhân!”

Phụ thân ta rưng rưng nói ra lời khuyên ngăn cuối cùng, ánh mắt sáng trong như tuyết, lục đạo chuy tâm, nhưng rốt cuộc cũng không tạo thành được thái độ cương quyết phản đối.

Cho nên như ta đã nói đấy thôi! Chuyện trong nhà luôn do mẫu thân làm chủ.

“Cao đại ca, ta phải có tiền lì xì, tiền lì xì!”

Muội muội tiểu Tuệ là quý hám tiền, không hề e ngại thiên hạ bắt loạn, rõ ràng lúc về ta đã mua cho nàng nhiều lễ vật như vậy, còn chưa đủ sao? Hơn nữa, dầu có mua lễ vật thì cũng chưa đến phiên Cao Phi Phàm nha!

“Lần sau tặng muội sản vật Dự Châu “Kim Ngọc Mãn Đường”” [vàng ngọc ngập sảnh]

Cao Phi Phàm nhàn nhạt kéo cao khóe miệng, hoàn toàn thành công, đem nước miếng của tiểu muội muội thiếu chút nữa rớt xuống.

Ha ha, hần là đang trêu chọc tiểu Tuệ chưa từng đến Dự Châu! Cái gọi là “Kim Ngọc Mãn Đường” đó đích thị là một sản vật nổi tiếng không tồi chút nào, chính là...món ăn của nông gia – Khoai lang nướng!

Muội muội vậy mà cũng mắc mưu, kinh ngạc mất một ngày!

Mà phải nói, thủ đoạn chòng ghẹo người khác của Cao Phi Phàm so với tiểu Tuệ cao minh hơn một bậc.

Có lẽ ta phải lo lắng cho kết cục của mình mới phải, đúng là hổ chính nghĩa lọt hang sói.

“Khụ, lạc đề như vậy đủ rồi! Phi Phàm, lần này ngươi đến Thương Châu tra án đã tìm ra tình tiết mới, bước tiếp sẽ làm thế nào?”

Hiển nhiên phát giác việc của nhi tử mình đã hoàn toàn bó tay, phụ thân ta yêu nước thương dân liền chuyển qua quan tâm tới quốc gia đại sự.

“Ta đã điều tra qua, việc lần này chín phần mười là do Trấn Tây vương chủ mưu. Mà cơ hội để hần động thủ chỉ có ngày cử hành đại hôn của thánh thượng—thái tử đã lập huân, phạm hoàng tộc được phong vương ở bên ngoài, nếu không có lệnh thì không được vào kinh. Nhưng việc thánh thượng thành hôn lại là việc cả hoàng thất mong chờ bởi sau khi thành thân hoàng đế sẽ tự mình chấp chính, về công về tư, Trấn Tây vương đều có lý do và cơ hội để động thủ.

Cao Phi Phàm cùng phụ thân ta thương đàm kế sách, làm thế nào để chấm dứt án kiện này.

“Như vậy, chúng ta cứ tạm thời án binh bất động, giương cung mà không bắn, đợi đến đại hôn, nhân lúc hần hành động thì quăng lưới bắt một mẻ, nhân chứng vật chứng đầy đủ, hần dù là người trong hoàng tộc thì cũng hết đường chối tội.”

“Ngươi nói thì dễ, nhưng nắm tên sát thủ, mỗi kẻ có một sở trường riêng, còn có thể nói là cao thủ đứng đầu các phái, ta chỉ e lúc đó náo loạn, số cảnh vệ không đủ để điều động...”

Không nghĩ tới ta đi tiểu mà cũng tìm ra được án tử lớn như vậy, phụ thân ta ưu tư vô cùng, chỉ lo việc chẳng may không thành.

“Việc này không nên cho nhiều người biết, tránh để lộ tin tức. Phương diện trị an dân chúng thì đã có cấm vệ quân lo, nhưng phải lựa chọn vài cao thủ ở Lục Phiến môn để bảo vệ an nguy của thánh thượng.”

Cao Phi Phàm phá án mãi mê đến thần thái phi dương, nếu hần bớt phóng túng, bá đạo đi một chút, thì thành tựu so với phụ thân ta có lẽ còn nhiều hơn gấp bội!

Nhưng chẳng phải tục ngữ có câu “Chó không bỏ được tật ăn phân” sao? Cũng may tính tình hần không thay đổi, tự mình biết mình, không nghe theo lời khiêu khích của Trấn Tây vương mà phản bội phụ thân ta, tranh cướp...

“Ôi, đau!”

Bọn họ ở một bên hảo hảo bàn đại sự, ta ở bên này cũng ngoan ngoãn ngồi im không dám quấy rầy, vì sao lại cốc đầu ta?

“Nhìn bộ dạng của ngươi là biết đang nghĩ bậy bạ, miệng cầu không thể khạc ra ngà voi!”

Cao Phi Phàm quảng cho ta một lời giải thích, thật không ngờ ta và hần lại đồng thời liên tưởng đến cùng một loại động vật, đúng là thần giao cách cảm!

Tóm lại sự việc chốt hạ như sau, ngày đại hôn của hoàng đế, chúng ta sẽ giảng thiên la địa võng ngăn cản kế hoạch của địch nhân, cha ta, Cao Phi Phàm, Du Tương Quân cùng vài cao thủ khác của Lục Phiến môn

sẽ trà trộn đội ngũ hầu cận, tùy thời xử trí, đề phòng bất trắc.

11. Chương 10

Uyên ương ngũ trâm quái [món hấp], hương lạt mẫu tử giải [món cua], chương trà đôn phỉ áp [vịt hầm], song sắc phù dung dẫn [món trứng], nhu mễ điểm tửu thang [súp rượu gạo], thủy tinh phẩn chưng giáo [sủi cảo], hồng sa đậu hãm bính [bánh đậu đỏ], quế hoa tảo nê cao [bánh hoa quế mật táo], liên tử đồng tâm tô [chè hạt sen]...

Ta sao không biết đại hôn của hoàng đế là yến tiệc long trọng?

Món ăn như nước chảy được bưng lên, bàn tiệc tưởng như dài mười dặm!

“Ngồi xuống, nuốt nước miếng của ngươi về!”

Cao Phi Phàm đứng bên cạnh dùng ánh mắt lạnh lẽo muốn giết người mà nhìn ta, khiến ta lập tức ngồi nghiêm chỉnh, không dám mơ tưởng đến đồ ăn ngon kia nữa.

Đúng vậy, ta chính là đang mặc long bào, đội mũ rồng, ngồi trên long ỷ lạnh lẽo chạm đầy hình long phượng gồ ghề [đương nhiên là vẫn có kẻ đằng sau lưng ôm bụng cười, nói ta mặc long bào vào người cũng không ra dáng thái tử], vẻ mặt cứng ngắt, giả dạng chân long thiên tử, xuất hiện trước yến tiệc.

Vốn trong kế hoạch của bọn họ ta chẳng thể chen chân vào vị trí nào. Nhưng mấu chốt chính là, trước ngày cử hành đại hôn thái hậu lại phát giác ra chuyện này. Vì bảo đảm an toàn của hoàng đế, vô luận thế nào cũng phải tìm được người có vóc dáng tương đương làm thế thân cho thánh thượng, thăm tông miếu, tế thiên đàn, để tránh giữa lúc loạn lạc mắc sai sót [đương nhiên việc bái thiên địa với động phòng hoa chúc thì không cần người đó làm].

Tìm tới tìm lui, rốt cuộc lại nhắm trúng ta, khiến ta thực buồn bực, hoàng đế lão nhi này chẳng lẽ lại lùn thế sao? Đã cưới vợ thì chắc cũng phải là người trưởng thành đi, sao lại chỉ cao bằng ta cơ chứ? [Sau này ta mới biết hoàng đế lão nhi năm nay mới mười bốn tuổi, nhỏ hơn ta hai tuổi, nhỏ vậy đã kết hôn, đúng là phá hoại mầm non nước nhà a!]

Cao Phi Phàm cùng mẫu thân nhất mực không muốn để ta tham dự vào chuyện này, nhưng lại có thái hậu đích thân khâm điểm, thứ hai là phụ thân ta trung quân ái quốc, coi việc hi sinh vì đế vương chính là kính thiên địa nghĩa, dẫu chết cũng lưu danh thơm muôn đời, nên thật hiếm khi thấy ông nhất nhất như một, chần hững phụ quyền quyết định việc trong nhà. Vậy nên, ta cứ như thế bị đưa vào cung, còn chưa thấy hoàng đế thực sự đã bị cả một đám cung nữ vô lý, trái tóc, thay y phục, không cho ta chút thời gian để thăm thú hoàng cung. Giờ lành đã tới, ta liền bị kéo lên một chiếc bộ liễn [xe kéo dành cho vua] dát đầy vàng ngọc, chiêng trống ầm vang vút tận mây xanh, cả đoàn người tiến thẳng về tông miếu. Từng bước, từng bước, hơn tám trăm con người quỳ xuống trên bậc cầu thang hành lễ, ta bị ngăn cách với người ngoài bằng tấm rèm lụa, đồng thời cũng ngăn cách ta với một bàn tiệc tràn đầy mỹ thực.

Cảm xúc dâng trào khó gì bì kịp, mà lại có chút thấy như mình lần này gắng sức không công!

Tiểu hoàng đế kia cũng thật thông minh trốn ở trong cung không chịu lộ mặt ra ngoài.

Ai...

Ta nhìn đám người quỳ lạy dưới kia đúng là nhàm chán cực điểm, bọn họ sùng bái thần linh đến mù quáng luôn rồi, thậm chí còn không thèm chứng thực xem thần thánh thật giả thế nào.

Ta theo bản năng nhìn xuống quảng trường, một tượng đá lớn tạc hình người được dựng tại đó.

Nghe nói đó là một pho tượng thần, hai tay cầm chiếc khay lớn đưa lên đỉnh đầu, nghe nói là để thay đế vương hứng ơn mưa móc của trời cao, với ân trạch vạn dân.

“Người ngoan ngoãn ngồi im đi. Đừng có làm hành động kì quái gì, được không? Vạn nhất dân chúng khắp thiên hạ nhìn vào mà thất vọng về hoàng đế thì biết làm sao?”

Cao Phi Phàm cuối cùng cũng đồng ý để một tiểu thái giám bưng tới cho ta một khay điểm tâm, còn cẩn thận thử độc từng món.

Hừ, mới sáng sớm ta chưa kịp ăn sáng đã bị vội vàng kéo đến đây, ta đâu có gấp gáp tranh đoạt với ai.

Tiếng chiêng rung lên, ca vũ bắt đầu khiến người người nô nức.

Cầu trời khấn đất, âm nhịp từ xưa đã làm mê hoặc lòng người, nhóm vũ giả mang theo gương mặt như thần như quỷ, tới rồi lui như bước chân của thần tiên, cầu cho quốc gia thái bình, mang tới ngàn lời chúc phúc.

“Ca múa xong thì ta có thể về phải không?”

Ta vẫn giữ nguyên điệu bộ cứng ngắc, việc này so với cùng phụ thân học mã bộ còn mệt hơn!

“Kế tiếp còn kiểm duyệt quân đội. Xuyết, Trấn Tây vương tới!”

Đại tướng ba quân, Phá lỗ vương gia Hiên Viên Thuần cùng tướng lĩnh dưới trướng của hắn đều tụ tập thành một hàng dài trên lối của một hành lang khác chờ đợi.

Ánh mắt như điện xẹt nhìn về phía bên này, ta theo bạn năng rụt lùi về phía Cao Phi Phàm.

Cách một khoảng cách khá xa, mà thù châu [cái đồng ngọc tua rua ấy] trên mũ rồng cũng cật lực làm giảm tầm nhìn của Trấn Tây vương, nên chắc hắn sẽ không chỉ liếc mắt một cái liền nhận ra sơ hở của ta đâu nhỉ?

“Đi xuống, nhận nước thánh chúc phúc của chủ tể.”

Giữ sân, ca vũ đã đến màn cao trào, bọn họ hợp lại tạo thành một đội hình như bức tường người, người đứng cao nhất đeo mặt nạ màu bạc, bộ dạng thần thành trang nghiêm, mặc y phục trắng như tuyết, tay cầm chén thánh giơ lên quá đỉnh đầu.

Nước ở trong chén lấy từ nước mưa hứng trong khay của tượng đá ở quảng trường...Cao như vậy sao lấy được nhỉ? Chắc là bọn họ lén lút bắc thang lên mức nước xuống cũng nên?

Nếu đúng như mấy người bọn họ đoán thì kế hoạch của Phá lỗ vương gia sẽ được thực hiện khi tiết mục duyệt binh bắt đầu. Còn đây chỉ là người trong đoàn ca vũ hẳn không có nguy hiểm gì đi.

Ta đứng lên, giữa bao nhiêu ánh mắt đang chĩa vào mình, đơn độc bước xuống khỏi đài cao, mà năm tầng của bức tường người cũng biến đổi liên tục, ngửa đầu chuẩn bị tiếp nhận nước thánh từ trên trời đổ xuống — nghe nói chỉ có hoàng đế lão nhi mới được quyền nhận ân điển này nên các cung nữ, thái giám đều một mực tránh xa ta, kéo không cần thận liên mang tội tự tiện nhận thiên ân.

“Ầm!”

Bầu trời bất chợt ngập tràn những bọt nước màu sắc kì lạ, ào ào đổ xuống, ta còn đang cảm thấy nước mưa này đúng là rất kì dị thì từ xa nghe thấy tiếng người la thất thanh: “Nước thánh có độc!” cùng lúc ấy có tiếng nổ vang lên bên tai.

Đương nhiên, âm thanh này không phát ra từ chỗ nước màu từ trên trời rơi xuống mà là do cốc nước thánh gã chủ tể vừa cầm, mà từ bên trái, bức tượng thần bị ai đó đập vỡ, một người thân hình to lớn xông tới áp chế ta. Đôi bàn tay sắt chặt chẽ trời buộc, ta vùng vẫy mạnh mẽ, cố gắng thoát thân, nhưng vẫn vô pháp thoát khỏi ma trảo của tử thần.

Đã thế, từ cánh phải, đạo hào quang hình chữ thập chói mắt hiện lên, nhanh vô cùng, triệt hoàn toàn đường lui phía phải của ta. Đương nhiên người áo đỏ đó một kích không chém trúng ta.

Rồi đột nhiên phía sau...hàng loạt âm thanh vù vù vang lên, tựa hồ như cả đội quân muỗi đang kéo đến, nhìn kĩ lại, hóa ra là một đồng ám khí, tựa như một màn mưa bụi màu đen biến hậu phương an toàn trở thành chiến trường nguy hiểm, ám khí phủ đầy.

Lạt thủ độc phu Sĩ Tử Tử, Khai bi thủ Tần Như Lai, Phi thiên hồ ly Lý Đoạn, Tử mẫu liên hoàn phiêu Đường Thừa Khí đồng thời giáp công, sự việc xảy ra quá cam go, đằng trước không có lối đi, càng không thể động thổ, trái, phải đều có địch nhân.

“Tiểu Thường!”

“Phúc nhi!”

“Dư Phúc Thường!”

Mấy giọng nói quen thuộc đồng thời vang lên từ xa, gào thét một trận khiến ta vừa mừng vừa sợ...

Mừng là vì Trần Tây vương không phát hiện ra hoàng đế là giả mà phát lệnh thực thi kế hoạch ám sát quân vương, vậy là kế dự địch của chúng ta đã thành công.

Sợ vì sự việc xảy ra quá sớm so với những gì mọi người dự kiến, khiến ta lâm vào hiểm cảnh, không biết nhóm thân bằng hảo hữu có kịp đến ứng cứu hay không.

“Vèo —”

“Rầm —”

“Phịch —”

Các loại thanh âm kì quái vang lên từ bốn phương tám hướng, mà ta, chỉ kịp trợn trừng con mắt to như cái chĩnh đồng [nói quá rồi em] không thể động đậy, bóng ma chết chóc càng thêm đè nặng trí óc.

“Dư Phúc Thường!”

Không biết vì sao lúc này lại nghe thấy thanh âm của Cao Phi Phàm, có lẽ do chân hần dài nên chạy tới đây trước mọi người đi.

“Vù —” dường như lão thiên gia cũng muốn góp vui, đột nhiên thổi lên một trận gió lớn khiến cát bụi bay mù mịt chắn hết tầm nhìn.

“Phúc nhi!”

Giữ một trận thiên hôn địa ám, giọng của phụ thân ta vang lên nghe có điểm tê tâm liệt phế. Có lẽ bởi gió đột ngột nổi lên khiến phụ thân không thể nhìn rõ tình hình trong sân, càng không thể ra tay cứu ta kịp thời. Tuy rằng phụ thân ta cho rằng mạo hiểm vì hoàng thất là một việc vinh quang tối thượng, nhưng cũng không hề để mặc mạng nhỏ của ta cho kẻ khác tùy ý chơi đùa.

“Tiểu Thường! Ta sẽ báo thù cho ngươi!”

Ô hay! Tiểu Lam, ta cũng cảm tạ tâm ý của ngươi quá đi...

“Dư Phúc Thường, ta không cho phép ngươi chết!”

Phần đông thì có vẻ vô cùng phấn kích, ùn ùn kéo đến nói lời ly biệt với ta, nhưng chỉ có Cao Phi Phàm là ngữ khí vẫn bá đạo như vậy mà còn có phần bại hoại hơn. Mà giọng nói của hần tựa hồ như...ngay sát bên tai ta.

“Oa a a a!”

Một mảnh hỗn loạn, ta là người đứng ở trung tâm nên có thể cảm nhận được, hình như trận gió lớn đột ngột vừa rồi đã thổi bay độc thủy vốn đang ập xuống đầu ta đã thể còn thổi ngay về phía đám người ca vũ đang xếp thành đội hình đồ nửa chữ, khiến cho bọn họ thảm thiết la hét.

Độc được quả thực rất mạnh, có thể nghe thấy tiếng sèo sèo của da thịt bị bỏng. Rầm mấy tiếng, bức tường người cao năm tầng đổ xuống đất. Ta liền nhanh trí dựng đồng xác người lên đỡ đồng ám khí cùng nhất chém từ thập tự hạo khiến cả đám địch nhân luống cuống tay chân.

Cùng lúc đó Tần Như Lai bỗng nâng lên khay đá của bức tượng thần, khiến nước trong đầy trào ra ngoài đổ xuống người ta, khiến ta toàn thân ướt sũng. Tên ác nhân lập tức ném cả khay đá về phía ta. *chém*

Giữa thời khắc nguy hiểm khiến chúng nhân tan tác hoang mang ấy thì một thân ảnh xuất hiện, không phải ai khác ngoài hạc trong bầy gà – Cao Phi Phàm.

Hắn chỉ một đôi tay nhưng phá tan khay đá đỏ, máu tươi chảy dài. Hơn hết, vừa mới rồi cục diện hiểm nguy đột ngột diễn biến chậm lại, nhóm cứu viện cũng coi như miễn cưỡng qua được trận này rồi.

Gió to quá, thế cục đại biến.

Phụ thân ta xông tới đón đầu Tần Như Lai, Du Tương Quân cùng Lạt thủ độc phu cùng nhau so kỹ thuật, tiểu Lam dùng tuyệt kỹ tranh đồ ăn đã thành danh của mình ứng phó với Đường Thừa Khí. Mà cả Phi mao thối Phùng bá bá của Lục Phiến môn ở trọ tại hậu viện nhà ta cũng tham gia, sử dụng món khinh công thượng thừa cùng Phi thiên hồ ly chơi trò trốn tìm.

Khu vực an toàn xung quanh ta ngày càng được mở rộng, câu thành ngữ “Người tính không bằng trời tính” quả nhiên không sai.

Cao Phi Phàm xác nhận ta không làm sao, liền xông vào đám người hỗn loạn kia — coi bộ hắn đã đầy bụng oán khí muốn tìm nơi phát tiết.

Mà đương nhiên đội ngũ Ngự Lâm quân hùng mạnh cũng tham gia diễn xuất.

Một hồi kịch liệt qua đi, cả đám người vô cùng “trung tâm hộ giá”, bảo vệ ta không tróc một miếng da khiến ta thấy có chút ngượng ngùng.

Mới vừa rồi tình thế hung hiểm, chỉ mảnh treo chuông vậy mà chớp mắt một cái đã xảy ra kì tích, bên ngoài, nhóm quần chúng lông tóc vô thương đều đồng loạt quỳ sụp xuống hướng ta hô to: “Hoàng thượng hồng phúc tề thiên!”

“Hô! Đã bắt được bốn tên tử tù vượt ngục, còn thiếu gã quân sư quạt mo là Lăng Bách Kế, bắt quá kẻ này tâm kế tuy thâm độc nhưng cùng lắm vẫn chỉ là nho sĩ. Màn đánh úp của gã đã bị chúng ta phá giải, cũng không còn thuộc hạ cho gã phân phó, phỏng chừng không thể gây ra chuyện gì nữa.”

Thu dọn chiến trường, kiểm kê xong, thu hoạch cũng đáng hài lòng.

Nhưng điều không được hoàn mỹ chính là không bóc trần được phản tặc Trấn Tây vương [về phần này chúng ta cũng phải khâm phục Lăng Bách Kế, không ngờ hắn lại có thể liệu sự chu toàn như vậy], cho nên hiện tại Phá lỗ vương gia vẫn hoàn hảo không can dự vào vụ án, dù sắc mặt khó coi nhưng vẫn giữ tình giả nghĩa tỏ ra là mình rất lo lắng, đồng thời trước mặt mọi người vạch trần thân phận thật của ta.

Nhưng sau khi giải quyết xong đám tử tù kia thì mọi chuyện cũng không quá trọng yếu.

Nghe được vạn sự đều ổn thỏa cả rồi, thái hậu tâm hoa nô phóng, ngoại lệ khai ân cho chúng ta tham dự hôn khánh đại điển của hoàng đế được tổ chức bên trong.

Vì thế ta liền thay một bộ y phục khác tốt hơn, cuối cùng cũng được diện kiến long nhan.

“Ô, Trẫm không muốn thành thân!”

Ta nghiêng cổ lên nhìn, cả ngày chờ đợi cả chỉ mong được gặp người mà mình giả mạo, cuối cùng ước vọng cũng thành sự thật, trước mặt ta là một thân mình hoàng chói mắt, gương mặt phấn trắng tựa như búp bê, bị một đám thái giám lóc nhóc đuổi theo vào, vừa vận dụng trúng ta.

Hảo...hảo đáng yêu nha!

Dù rằng long bào mang lại cho y khí thể hoa quý, nhưng vẫn không thể dấu đi bản chất bên trong. Gương mặt búp bê tròn tròn, đôi mắt to tròn đen lay láy y hết mắt của chú nai nhỏ mới sinh, làn da phấn nộn như được tẩy trần bằng nước sôi khiến người ta hận không thể cắn một ngụm.

Ta thật muốn chạy đến ôm y, bảo hộ y khỏi lũ thái giám vừa nhìn đã thấy thật bại hoại kia.

“Hoàng...hoàng thượng! Thái hậu đã phân phó, hôm nay Người vô luận thế nào cũng phải bái đường!”

Kể bước lên quả nhiên rất ra dáng bức lương dân thành ca kỹ, đặc biệt là đối với một mỹ thiếu niên nhỏ nhắn đáng yêu như búp bê.

Y vừa nghe thái giám nói, đôi mắt nai liền ngập nước, liền chạy đến túm chặt ta không buông.

Ta cũng nghe nói đôi chút về hôn sự này, tiểu hoàng đế vốn không phải do thái hậu thân sinh, thử hỏi thái hậu không lo lắng sao được? Vậy là bà chỉ còn cách chọn một cô nương bên họ ngoại của mình lấy hoàng đế làm chủ đông cung. Khó trách, thái hậu lại gấp rút với hôn sự này như vậy, dấu biết nguy hiểm cận kề nhưng tuyệt đối không muốn trì hoãn.

Ai, biết nói sao đây, hoàng tộc tranh đấu khiến bao nhiêu con người lâm vào thảm cảnh.

“Ngô hoàng vạn tuế vạn vạn tuế!” Vừa thấy y, tất cả mọi người trong hành lang đều quỳ sụp xuống, phụ thân nhanh chóng kéo mạnh ta một cái, nhưng không may tiểu hoàng đế lại vẫn nắm chặt lấy ống tay áo của ta, khiến ta ở giữa tư thế khó khăn vô cùng mà đối với y ba quỳ chín lạy hành lễ.

“Trẫm không muốn...không muốn a!”

Bởi vì y nắm rất chặt, nên cuối cùng trưởng quân thái giám phải cắt đứt ống tay áo của ta mới có thể lôi hoàng đế ra, thanh âm y khóc nháo vẫn không ngừng lượn lờ bên tai.

Ta hoàn toàn có thể hiểu cho y!

Dù sao tiểu hoàng đế cũng mới có mười bốn tuổi, đang ở trong giai đoạn mơ hồ không rõ về quan hệ nam nữ, bất kể nam nhân nào lúc này đều có thái độ bài xích nữ giới [ta còn nhớ ta hồi bằng tầm tuổi này cũng sợ hãi muội muội vô cùng], vậy mà lại bắt y đồng sàng cộng chẩm [chung gối cùng giường] với nữ nhân mà nghe nói phi tử này còn hơn đứt y ba tuổi...đúng là khổ hình vô nhân đạo mà.

Ta thương cảm vô hạn nhìn về phía nội điện, cân nhắc phải làm thế nào để giúp đỡ y, kết quả bị Cao Phi Phàm đoán hết được, thuận tay xé nốt ống tay áo còn lại của ta, hai bên cân xứng tạo ra một bộ trang phục thoáng mát mới mẻ, một bên không vừa lòng ở trước mặt mọi người ngăm uy hiếp ta: “Người muốn sinh sự với ta đúng không? Hừ! Mới lần đầu tiên gặp hoàng đế đã đoạn tụ vấn tình? Người cũng không nghĩ tới đức hạnh của mình đi!”

Ta đỏ mặt hộc hộc, có phải hẳn đã đọc “Sử ký – Nịnh Hạnh liệt truyện” quá mức nghiền ngẫm không?

*Sử Ký – Nịnh Hạnh liệt truyện là bộ sử ký của Tư Mã Thiên [thì phải] nói về các nịnh thần và mối tình cắt tay áo của Hán Ai Đế cùng Đồng Hiền cũng nằm trong đây.

Vứt hết mọi phong ba vừa trải qua phía sau lưng, bước vào nội điện, tiểu hoàng đế mới rồi còn la khóc giờ đối mặt thái hậu uy nghiêm cũng không dám phản kháng, chỉ đành ủy khuất đứng dưới bậc, vẫn cầm nửa ống tay áo của ta để lau nước mắt.

Văn võ bá quan nhập điện, ngay đến trọng phạm bị tình nghi là Trần Tây vương cũng nằm trong số đó, còn chúng ta thì...đứng ở vị trí chót lệt, ngay sát cửa.

Nghe lễ quan “Tuyên —” một tiếng, sau lưng liền vang lên tiếng đàn nhạc, một nữ tử ăn vận hỷ y được cung nhân dắt vào, vạt váy hồng lằng dài tám khổ, thướt tha như ngọn lửa đỏ bùng cháy rực rỡ.

*lăng: tên một loại vải

Khăn voan đỏ thẫm dấu đi diện mạo của nàng, khiến người ta có cảm giác nam nhân thành hôn cũng không khác gì một ván bài chưa được lật, người chẳng bao giờ biết ẩn dưới đó là quân gì.

Phụ thân cùng Cao Phi Phàm đều là người có kinh nghiệm, chăm chú nhìn theo nàng, lại thấy gót sen uyển chuyển, nhẹ nhàng khoan thai, không giống một người có võ công nên đều yên tâm.

Tiểu hoàng đế mặt như đưa đám nghênh đón tân nương cao hơn y phân nửa cái đầu.

Từng bước, từng bước, lại gần...

“Chờ một chút!”

Lúc tân nương đi ngang qua ta, trong lòng ta vô thức mà xuất hiện một tia báo động.

Có điểm gì không ổn?

Trên người nàng ẩn dấu mùi hương bách hợp, thơm ngào ngạt vượt quá mức tưởng tượng, nhưng mà mấu chốt chính là giữa hương khí nồng nàn ấy lại thoang thoảng mùi mực tàu không chút liên can.

Loại hương khí này không thể chỉ trong tức khắc liền có thể lưu lại. Chỉ có văn nhân nhiều năm tiếp xúc với bút nghiên mới có thể lưu lại — giống như ta khi xưa tại Nam Sơn học viện cực khổ học hành cùng Đông Quách tiên sinh và các sư huynh đệ.

Hơn nữa, thời đại vốn trọng nữ nhân đức hạnh vô tài [chỉ cần đức hạnh không cần tài năng], vị nương nương này là chủ nhân tương lai của Đông cung dù có thực sự yêu thích thi thư thì cũng không thể như những học giả uyên bác lưu lại mùi mực tàu dày đặc thể này!

Nhưng có lẽ cũng là do ta vừa gặp hoàng đế đã sinh lòng quý mến, nên muốn cật lực giúp y tìm ra điểm xấu của tân nương tử.

“Người...”

Cao Phi Phàm không nghĩ ta lại lớn mật như vậy, muốn ngăn ta lại cũng không kịp nữa rồi.

Bất quá, nói thì chậm xảy ra thì nhanh, ngay thời điểm toán thị vệ nhào tới muốn bắt ta thì tân nương tử vừa đi đến bên cạnh hoàng đế liền lật cổ tay, xuất ra một mũi đao nhọn, nhắm thẳng vào y.

“A!”

Ta nhảy bổ người vút đi, vừa đến kịp lúc, một cước đạp phăng mũi đao kia đi, cùng tiểu hoàng đế ôm thành một đoàn lăn xuống dưới đất.

“Đau quá!”

Vì ta nhảy ập tới nên khi ngã xuống cái gáy đáng thương của tiểu hoàng đế liền vui vẻ gởi lời chào nồng thắm đến bậc thềm, nước mắt lưng tròng nhìn ta.

“Đau, đau quá! Đau, đau...”

Ta vội vàng trấn an tiểu khả ái, mà không ngờ tới mũi đao kia lại lần nữa phóng tới.

Ách...phụ thân và Cao Phi Phàm không phải nói tân nương tử này...à nhầm là người giả mạo tân nương tử không biết võ công sao?

Sao nàng ta có thể biến đổi chiêu thức một cách nhanh nhẹn sắc bén như vậy?

Xem nàng cúi xuống, nhảy lên, chiêu thức tinh diệu tuyệt luân, tấm khăn voan hồng bị thổi tung, để lộ ra gương mặt...một rở tàn nhang! Đã thế từ gò má xuống cằm còn có năm túm lông dài.

Ta nôn, giả trang tân nương thì cũng phải có đạo đức nghề nghiệp! Loại giả trang này quả thực tạo ra một tên nhân yêu [GAY] không hơn không kém!

Ta và tiểu hoàng đế bị dọa ngốc tại chỗ!

“Bá —”

Lưỡi đao sáng như tuyết lao về phía chúng ta.

Mấy vị cao thủ đại nội đã quá khinh địch rồi, chính là gã nhân yêu phản công hoàn toàn thành công, hoàng đế, tuy rằng rơi vào vòng hung hiểm nhưng vẫn được ta kẹp chặt trong lòng.

“Không được tới đây! Nếu không ta giết bọn chúng!”

Thân thủ của Lăng Bách Kế so với đồng bọn không hề thua kém, một tay nắm bắt toàn cục, tất cả người ở đây đều không dám hành động thiếu suy nghĩ, sợ lưỡi đao kia sẽ làm thương tổn thánh thượng.

Cả trăm người trong nội điện đứng sừng sững như cột, ánh mắt chăm chăm nhìn vào lưỡi đao trên tay Lăng Bách Kế, thậm chí không dám lên tiếng kháng nghị về màn hóa trang buồn ối của hắn.

“Hoàng nhi!” Thái hậu là người đầu tiên hét lên chói tai, lập tức trút giận lên đầu đám người ăn cơm công môn chút ta: “Vô dụng! Một lũ vô dụng! Các người không biết làm cái gì đi hử? Bản cung nhất định phải cách chức tất cả đám người Lục Phiến môn các người!”

“Câm miệng! Triều đình các người chỉ chăm chăm đến lợi ích của bản thân, đưa một đứa trẻ miệng còn hôi sữa lên làm hoàng đế, các người có tư cách gì ngồi vào ngai vàng, bắt hào kiệt anh tài thiên hạ đến dập đầu quy phục?”

Lăng Bách Kế sang sảng nói, tuy rằng rất khó nghe nhưng cũng là một phen đạo nghĩa.

Giống như những lời mà vương gia vẫn khuyến khích giật dây Cao Phi Phàm trước đây, chẳng qua việc họ làm so với việc vương gia xui khiến Cao Phi Phàm thì còn có mục tiêu cao hơn.

Ta theo bản năng nhìn về phía Cao Phi Phàm, lại thấy hắn đắm chiêu nhìn Phá lỗ vương gia không biết đang tính toán cái gì.

Hắn sẽ không...liệu hắn có quy phục vương gia hay không?

Ta khắp người đổ mồ hôi lạnh.

“Phản, phản thật rồi! Bắt hắn cho ta!”

Hoàng thái hậu thét chói tai, phần nộ đến cực điểm, bà ta đã quen sống an nhàn sung sướng bao năm, làm gì có ai dám chống đối lại.

“Còn làm ầm ĩ nữa, ta sẽ chém y một nhát!”

Lăng Bách Kế nghe xong không đủ kiên nhẫn, cổ tay run lên, nghiêng đao một đường, vốn là muốn chém hoàng đế nhưng rút cuộc vẫn không dám xuống tay, ngược lại lưỡi đao cắt xuống người ta, máu tươi tuôn chảy.

“Mẹ nó! Người dám làm y bị thương!”

Ta còn chưa kịp khóc thì bên tai đã truyền đến tiếng gầm giận dữ, Cao Phi Phàm từ trong đám người phóng ra, tựa như chớp giật chém xuống một đao.

Đao khí, quét ngang nửa đại điện, dư uy không giảm, nặng nề chém xuống cánh tay một người, huyết hoa văng tung tóe khắp nơi, một cánh tay thon dài tinh tế, những ngón tay của người nọ vốn thanh sạch không tì vết phút chốc nhuốm đầy máu tươi uốn lượn nhỏ xuống.

Trần Tây vương Hiên Viên Thuần!

Hắn muốn cứu ta, sao không chém kẻ cầm đao là Lăng Bách Kế lại kéo dài qua nửa đại điện đã thương Trần Tây vương làm gì?

Hiển nhiên nhất đao thứ hai của Lăng Bách Kế đã muốn hạ xuống, chính mình lâm vào nguy hiểm nhưng lại không nghĩ tới bản thân, ta ôm lấy tiểu hoàng đế lăn tròn, giữa lúc nguy cấp liền sử dụng tuyệt kỹ phụ thân truyền dạy “Lại lư đã cổn thức” chỉ mong có thể gạt đi lưỡi đao trên tay Lăng Bách Kế nhưng ngờ đâu rút cuộc...rút cuộc...rút cuộc lại trực tiếp đá phăng hắn đi luôn.

Ách?

Võ công của ta từ khi nào trở nên lợi hại đến vậy?

Ta không dám tin đỡ hoàng đế đứng dậy, thoát khỏi vòng hiểm nguy nhưng vẫn chưa hết kinh hồn.

“Tí tách, tí tách...”

Bị sự việc làm cho chấn động, quần thần hai mặt nhìn nhau, không thể tin kì tích đột nhiên xuất hiện.

Cả đại điện rộng lớn như vậy chỉ nghe thấy tiếng máu nhỏ xuống mặt đất tí tách tí tách.

“Người phát hiện ra từ lúc nào?”

Tay trái bị thương nặng, chảy máu không ngừng, mềm oặt buông thõng bên người. Phá lỗ vương gia thẳng lưng kiên định hỏi Cao Phi Phàm.

Dính trên năm đầu ngón tay hắn là một đoạn dây mảnh như sợi tơ, nếu như không bị máu nhuộm thấm thì trong không gian chẳng khác gì những sợi tơ vô hình, đôi mắt nhìn theo có thể thấy rõ hồng tơ ấy nối liền Phá lỗ vương gia với Lăng Bách Kế.

“Nhện huyết hồn! Ta quả nhiên đoán không sai, người sau khi vào đại điện mới thả nhện huyết hồn bám lên người Lăng Bách Kế, biến hắn thành con rối của người! Khó trách một nho sĩ không biết võ công đột nhiên trở nên lợi hại như vậy!”

Cao Phi Phàm nhướn nhướn hàng mày, vạch trần sự thật trước mặt mọi người: “Lần trước tới Thương Châu ta đã để ý kỹ, thói quen của người khác với thường nhân, thuận tay trái.”

Vậy nên hắn không do dự mà chém một đao?

Giải quyết kí chủ [sinh vật mà vật kí sinh sống trên đó], Lăng Bách Kế lại trở thành một nho sinh trời gà không chặt, tuyệt nhiên không phải là đối thủ của ta.

“Cao Phi Phàm quả nhiên không hổ là Cao Phi Phàm! Tường tận hết mọi chiêu pháp kì môn trên đời!”

Phá lỗ vương gia giương giọng cười lớn, hiển nhiên thừa nhận mọi kế hoạch tạo phản lần này đều do hắn chủ mưu.

“Nhưng ta vẫn không rõ, người như người vì cái gì mà cam tâm làm hạ nhân? Ta vì cái gì lại thất bại?”

“Ta cam chịu là hạ nhân, ấy là do ta tự lựa chọn. Còn người thất bại, là do số người không may mắn đi.”

Cao Phi Phàm thản nhiên đem chuyện liên quan đến mình vứt sang một bên, dù sao hắn cũng biết rõ đây là không phải điều trọng yếu Trần Tây vương muốn nghe.

“Người nói, là vì ta thiếu may mắn?”

Hiên Viên Thuần không dám tin tròn trĩnh mắt, không chút cam lòng.

“Thiên hành hữu vận, ơn trạch vạn dân. Nếu lê dân bách tính sống lang thang trôi dạt, khổ sở cùng đường khẩn cầu trời cao cứu rỗi thì thánh giả sẽ xuất hiện, mang thiên mệnh cứu giúp chúng sinh qua cơn nước sôi lửa bỏng. Nếu không thì chính là kẻ đi ngược ý trời, không có khả năng gánh vác. Hiện tại dân chúng sống yên vui, không hề có mầm họa chiến tranh, nếu muốn trách cũng chỉ có thể trách người sinh không đúng thời mà thôi.”

“Vốn kế hoạch của người không chệ vào đâu được, năm tên tử tù được cứu ra nhưng không ai hay biết. Đáng tiếc, Phi thiên hồ ly Lý Đoạn rốt cuộc vẫn không dứt nổi tư thù năm xưa, quyết truy tìm nốt kẻ cuối cùng trong vụ thảm sát diệt môn năm đó. Đây cũng coi như là xui xẻo của người đi.”

“Mà hơn nữa, sau khi gây án, Phi thiên hồ ly đã chôn cất thi thể nhưng rốt cuộc lại bị một bộ khoái tìm ra, án tử không thể không lập. Đây là do người không được trời cao ủng hộ.”

“Phụ trách án tử này, không chỉ có ta là người trực tiếp tước nã Phi thiên hồ ly, còn có một người tuy bản lĩnh không cao nhưng lại là một phúc nhân may mắn hơn người nhúng tay vào. Người liên tiếp không gặp thời vận, cả trời cả mệnh đều không có, người thất bại là điều đương nhiên.”

Cao Phi Phàm một phen bí hiểm, lời lẽ có vẻ rất thuyết phục, Phá lỗ vương gia cũng không chống đối nữa, hắn thở dài một tiếng liền bị bọn thị vệ áp chế bắt trói.

Nhìn thấy vị vương gia vì kém may mắn mà thất bại thảm hại, ta cũng cảm thông với hắn.

Từ xưa kẻ có bản lĩnh luôn ưu tú hơn người khác.

Trần Tây vương là người ưu tú, lại sinh trưởng trong chốn thâm cung, năng lực bị tù túng kiềm hãm, khó trách sinh lòng uất ức.

Ta suy nghĩ miên man một hồi lâu, không để ý tiểu hoàng đế ở một bên đã túm tay ta lâu lắm rồi.

“Này, người tên là gì?”

“Tiểu nhân...tiểu nhân là Dư Phúc Thường.”

Ta bắt trước phụ thân ho khan thật mạnh, vội vàng thối lui quỳ xuống đáp lời.

“Dư Phúc Thường? Ân! Người chính là Đại a Phúc của Trầm...Khụ, là phúc tướng! Trầm phong người làm “Phúc khí thần bộ”, chức quan tứ phẩm, thống lĩnh Lục Phiên môn. Cũng ban cho người “Hoàng tập lệnh”

cho dù là người tra án ở trong cung hay bên ngoài thì nhìn thấy lệnh bài cũng như nhìn thấy trẫm, không ai được phép cản trở! Đại a Phúc, về sau người phải hay vào cung thăm trẫm đó nha!”

Tiểu hoàng đế không biết có phải vừa vượt qua hiểm cảnh lại không phải thành thân mà tâm tình cực tốt hay không, vung tay một phát liền thăng ta lên tới chức quan tứ phẩm. Dù sao thì hoàng tộc vốn là như vậy mà, vui vẻ một cái liền ban thưởng cho người ta đủ loại vinh hoa.

Suy nghĩ một chút, rồi lại bổ sung: “Còn những người khác, tùy sử bộ luận công ban thưởng!”

“Tạ ơn ngô hoàng vạn tuế vạn tuế!”

Ở dưới vang lên tiếng hô khẩu tạ, kẻ gốc không hiểu rõ đầu đuôi chung quy chỉ có ta.

“Hoàng...hoàng thượng!”

Ta lúc này mới tỉnh ra.

Có thể nào chứ, người xuất sắc nhất phải nói tới Cao Phi Phàm, vậy sao chỉ có ta...?

Ách! Kế hoạch lần này là do công lao của mọi người, tốn bao nhiêu tâm cơ như vậy, tại sao cuối cùng ngốc tử ta lại nhận công lao lớn nhất chứ?

Này này này...

Ta cảm giác sau lưng đầy những ánh mắt sắc lạnh như dao, mà ánh mắt của Cao Phi Phàm là sắc bén nhất, cơ hồ muốn hạ một đao lưu lại huyết tinh trên người ta.

Xong rồi, hoàng đế bảo ta quản lý Lục Phiến môn chẳng phải muốn ta sau này không được sống yên ổn sao?

Không được, việc này không nghĩ thì thôi chứ nghĩ ra rồi thì thật nghiêm trọng a!

Ta không phải người bắt được Phá lỗ vương gia, vậy đây sao có thể là lý do để phong hàm được? Hiện tại tiểu hoàng đế thực sự hào phóng nha...y thoát cái liên cho ta chức quan trên cả Cao Phi Phàm...Trời ạ!

Người khác không biết ta là đứa ngốc thì thôi, ta cũng không muốn để lộ ra, chuyện lớn như thế này phải nhờ phụ thân giải quyết, ta dẫu sao cũng là nhi tử của hắn, phụ thân không thể không lo đi.

Vấn đề chính ở đây là Cao Phi Phàm.

Hắn tài giỏi hơn ta, khôn khéo hơn ta, án tử này từ đầu đến cuối cơ hồ đều là công sức của hắn, kết quả là bị ta hăng tay trên, hắn nhận được một bao tiền thưởng năm trăm lượng, so với ta một bước lên mây...thật là bất công quá đi!

Quan trọng là, hắn biết ta là một đứa ngốc, một đứa ngốc may mắn, hơn nữa còn trắng trợn cướp hết may mắn của hắn. Ta có tư cách gì mà dám chèn ép người bản lĩnh cao cường như Cao Phi Phàm đây?

Phong thưởng xong, ta hồn siêu phách lạc rời khỏi cung, thậm chí còn chẳng có lòng dạ nào tận hưởng yến tiệc ban thưởng của tiểu hoàng đế.

Ngoài cửa cung, một loạt ánh mắt xem thường cùng vẻ mặt cổ quái của huynh đệ Lục Phiến môn chia thẳng vào ta, thoạt nhìn đã muốn “bẹp” ta từ lâu rồi.

Mà Cao Phi Phàm khoanh tay trước ngực, đứng dựa vào một gốc cây, tư thế quả thực khiến người ta muốn nhìn nhưng đáng tiếc thay...hàm răng trắng phớt của hắn cứ lúc ẩn lúc hiện khiến ta không khỏi kinh sợ muốn nhảy dựng người lên.

Đã vậy...tuyệt nhiên không thể trốn thoát!

Ta khịt khịt mũi, dững cảm đối mặt.

“Tiểu Thường chết tiệt, người trốn trong đó không chịu chiêu đãi mọi người, bây giờ mới chịu chui ra!”

Dẫn đầu đám người gây khó dễ cho ta chính là tiểu Lam, là hảo bằng hữu của ta, hắn không chút lưu tình mà chỉ trích khiến đám bộ khoái vây quanh hắn cũng gật đầu đồng tình, như thế nào đối với ta lại không có vẻ thập phần phần nộ.

“A?Chiêu đãi? Các người không phải muốn đánh ta sao?”

“Đánh người để làm gì? Ai làm người đứng đầu chúng ta cũng vậy cả thôi! Huống chi người cũng có thể coi là văn võ song toàn, nói ra cũng không mất mặt đi!”

Tiểu Lam buồn cười búng trán ta một cái, ánh mắt ý bảo mọi chuyện đã có hần xử lý rồi.

Nguyên lai là muốn ta đãi cơm...Xin các người chớ có dùng ánh mắt như muốn giết người nhìn ta chứ! Hại ta vừa lĩnh thưởng vừa sợ kinh khủng! Ách! Hình như từ đầu đến cuối cũng chỉ có mình ta lo lắng quá nhiều thôi!

Ta trợn mắt há mồm, thành thật giao túi tiền của mình cho các huynh đệ, bọn họ thấy chất lượng bên trong liền không khỏi hứng trí hoan hô, cũng không tính toán chuyện thắng chức của ta nữa, ta trộm thở ra một hơi.

Bất quá, sắc mặt Cao Phi Phàm từ đầu tới cuối vẫn không thay đổi, lòng ta lại trĩu nặng.

Đúng vậy, người khác không biết thì thấy ta được thăng chức là điều đương nhiên nhưng còn Cao Phi Phàm...hắn sao có thể bỏ qua cho ta? Nếu hắn đã oán hận ta như vậy, ta cũng không thể vô liêm sỉ thêm được nữa.

“Cao Phi Phàm, chúng ta cắt đứt đi!”

Ta nghe được chính mình nói vậy.

Hắn muốn công khai chỉ trích ta cướp đi vận khí của hắn, ta đâu có gốc cũng phải biết thân biết phận.

Hắn cự mình một chút, tự tiểu phi tiểu liếc mắt nhìn ta, nhả lá cây vẫn ngậm trong miệng ra, cười lạnh nói: “Ồ, người mới bay lên trời một cái liền muốn vứt ta đi nhanh như vậy?”

Các huynh đệ đang cao hứng một bên rốt cuộc không hiểu chúng ta cãi cọ cái gì, một mảnh yên tĩnh, gương đôi mắt kì quái nhìn ta và hắn.

“Ta đã nghĩ rồi, đối với người như vậy là tốt nhất. Chúng ta cắt đứt, ta sẽ không thể đoạt đi vận khí của người, công lao của người nữa.”

Với bản lĩnh của hắn, thăng quan tiến chức là việc quá dễ dàng, có lẽ không có ta ở bên hắn sẽ càng làm việc lưu loát hơn.

Ta có thể cảm nhận rõ ràng...nỗi bi thương nặng trĩu cõi lòng, hòa vào khắp cảnh vật nơi đây...ta chịu không được vội vàng đẩy các huynh đệ đang thân thiết nhìn mình để tìm đường chạy trốn, đến một góc khuất yên tĩnh nào ấy mà khóc một mình.

“Đồ ngốc!”

Sau lưng, một tiếng chỉ trích không lưu tình vang vọng.

Ta quay đầu nhìn lại, người nói ra từ mà ta kiêng kị nhất này là Cao Phi Phàm.

Hắn thật độc ác, ta đã quyết cam nguyện rời bỏ hắn, không bao giờ muốn liên lụy tới hắn nữa, vì sao hắn vẫn muốn vạch trần chân tướng của ta trước mặt mọi người?

“Người người người...”

Ta đi rồi lại quay về, lấp bắp kinh hãi, tại sao hắn không thể chừa cho ta một đường lùi, sao phải đuổi cùng giết tận như vậy?

Sau này ai cũng biết ta là đồ ngốc, vậy còn ai bằng lòng kết bạn với ta đây?

“Đồ ngốc!”

Trên mặt hắn hiện lên, sắc thái ta rất quen thuộc, tươi cười trêu cợt khiến người ta kinh hãi, một phen nhéo mũi ta, đem cái từ kiêng kị kia gọi càng lớn hơn.

“Người...người sao có thể gọi ta như vậy, ta mười lăm tuổi đã trở thành đồng sinh...Là, là người có bằng cấp!”

Ta, ta, ta không chỉ đơn thuần là một thằng ngốc!

Cũng là người có công danh! [cứ việc mà thấy kì lạ đi, dấu sao ở Lục Phiến môn ta cũng được coi là văn võ song toàn]

Đúng vậy! Bộ khoái ở bên đều gặt đầu phụ trợ.

“Đồ ngốc!”

Hắn không cần ta, đáng ghét...vẫn cứ tiếp tục gọi.

“Ta ta...phụ thân ta là Kim Lăng đệ nhất bộ khoái Dư Đại Vi, mẫu thân ta là người cực kì thông minh, biệt hiệu Gia Cát thân toán diệu nương tử.”

Có song thân như vậy, ta sao có thể hoàn toàn là một thằng ngốc? [tuy rằng những ưu điểm của phụ mẫu cùng không truyền lại cho ta, riêng điểm này ta cũng biết thân biết phận]

Đúng vậy! Lần này lấy đại danh của phụ thân ra hỗ trợ, nhóm đồng bạn của mẫu thân cũng có chút phần nộ rồi.

“Đồ ngốc!”

Lần này hắn ngửa đầu lên trời thở dài, giống như khẳng định danh xưng “đồ ngốc” kia hiển nhiên tương xứng với ta.

“Ta ta ta...ta mới rồi còn được hoàng đế phong “Phúc khí thần bộ” a!”

Thậm chí chức quan còn cao hơn hắn, hắn sao có thể khinh thường ta như vậy?

Ta sắp khóc.

Thật sự là quá đúng! Có người đã vén tay áo lên, đúng là không thể trơ mắt nhìn người này danh chính ngôn thuận khi dễ ta.

“Người là đồ ngốc!”

Hắn lại nhéo cái mũi trên khuôn mặt đã nhăn nhúm như bánh bao của ta, đột nhiên ôm lấy ta, khẽ thì thầm bên tai ta, không cho người thứ ba nghe thấy: “Ta yêu đứa ngốc!”

A?

A!

A!?

Hóa ra là như vậy?

Hắn nhanh chóng buông ta ra, nhìn đám bông nghiệp tinh thần quần chúng dâng cao vô cùng phần nộ kia, rồi lại thật nghiêm trang nhưng rất dỗi dằn hỏi ta: “Người có thừa nhận hay không, người là đồ ngốc!”

Lần này, ta ở trước mặt mọi người, gặt đầu thật mạnh.

Có được tình yêu của hắn, làm một thằng ngốc hạnh phúc thì có làm sao?

Huống chi, ta đích thị là một thằng ngốc! Hắn đã rơi vào bẫy tình của ta thì cả đời không dứt ra nổi.

Ha ha ha!

12. Chương 11: Kết Thúc

Ta rốt cuộc cũng giải quyết được nỗi bất bình của huynh đệ Lục Phiến môn.

Bọn họ mang hầu bao của ta đi tiêu xài trác tán đến khi xẹp lép thì thôi.

Hơn nữa ta và Cao Phi Phàm cũng không chia tay, có hấn bảo bọc, mẫu thân ta cũng yên tâm, nói rằng bất luận là cái mũ “danh bộ”, “thần bộ” ta đội trên đầu có nặng đến đâu, chỉ cần Cao Phi Phàm ở bên ta đều có thể đảm đương hết thảy.

Phụ thân cũng nghĩ như vậy.

Vì dẫu sao ta cũng không phạm vào tội danh đại nghịch đối lừa quân vương, phụ mẫu thậm chí khoan dung độ lượng cho ta và Cao Phi Phàm ở lại trong hậu viện để cả nhà quây quần ấm áp.

Lúc này ta mới biết được xuất thân của Cao Phi Phàm hóa ra lại bi thảm như vậy, hấn mang trên vai thảm án diệt môn nên cố gắng nỗ lực để trở thành một bộ khoái của Lục Phiên môn, ban đầu là vì muốn tìm ra hung thủ sát hại gia đình mình, nhưng sau đó bản thân dần dần trở nên ham thích công việc này.

Bất quá nói thật, một người thân cô thế cô như hấn mà có thể đạt được những thành tựu như ngày nay quả thực đáng khâm phục.

Lại nghĩ hấn từ nhỏ đã lang bạt khắp nơi, càng không có bất cứ ai có thể tin cậy ở bên chăm sóc...ta thật không kìm nổi đau lòng.

Nhưng...ta vẫn còn một điều tò mò, hấn rốt cuộc vì sao lại yêu ta?

Hấn đã nói gì với Du Tương Quân trong ngày gió tuyết đó?

Vì thế, ta đợi ngày nào tâm tình hấn vui vẻ hỏi hết những điều khiến ta băn khoăn.

“Người muốn biết chuyện này hả?” hấn biếng nhác hỏi

“Trên cơ bản có hai nguyên nhân. Ta đã nói cho tên luyến đệ phát cuồng kia rằng, người ta có thể yêu phải là người hết lòng sùng bái ta, coi ta như thần linh, cho dù không thể hoàn toàn tin vào ta nhưng cũng bằng lòng tin vào sự sắp đặt của ta. Còn đệ đệ của Du Tương Quân là người thông minh, lại vô cùng tự chủ. Ta không thể khiến hấn hoàn toàn tin tưởng ta mà trên thực tế kẻ thông minh chẳng bao giờ toàn tâm toàn ý trao tâm mình vào tay người khác...còn người khác hấn với Tương Tuyền, người làm được điều đó.”

Có lẽ bởi ấu thơ chìm trong đau khổ nên yêu cầu với thê tử của hấn mới khắt khe như vậy. Ta không khỏi cảm khái một hồi về những điều hấn thổ lộ nhưng...một lúc sau liền bình tĩnh đại ngộ...hấn nói vậy giống như có ý rằng: “Bởi vì người là đồ ngốc!”

“Bởi vì biết ta ngốc nên người bắt nạt ta! Ngay trước mặt mọi người mắng ta là đồ ngốc, ta nói cho người biết dù là thằng ngốc thì cũng có chí khí đó!”

Ta đối với việc hấn trước mặt huynh đệ đồng nghiệp thúc ép khiến ta công nhận mình là ngốc tử vẫn còn canh cánh trong lòng, nhớ lại hôm đó ta phập phồng rối loạn suốt một ngày, thật thảm hết mức, cái giây phút hẹn ước thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền chết tiệt kia ta chẳng thêm trải nghiệm lại lần hai đâu.

Ta bĩu môi, nhất quyết phải giáo huấn tên chết tiệt này một chút, vậy là ta cử động thật mạnh, cố ý bứt mình ra khỏi vòng tay hấn, cuộn lại trong chăn giống như một con cạp đang thu mình không cho phép hấn được chạm vào người.

Lần đầu tiên thấy ta dám phản kháng, ánh mắt người nào đó bắt chợt sáng lóe. Sau đó liền cùng ta hiện đang quần chăn phòng thủ tranh đấu suốt bốn canh giờ.

“Bởi vì ta tức giận a! Không được bắt nạt người một chút sao? Người chẳng có chút bản lĩnh, cùng lắm chỉ là may mắn hơn người thôi, vì cái gì mà đòi nhận chức quan cao hơn cả ta? Người bảo ta sao không thể tổ giác người?”

Sau, hấn một lần nữa vận động trên giường thật thỏa mãn rồi thản nhiên xĩa xĩa rằng [như hấn đã khẳng định đó không phải là xương sườn của ta mà là thịt tiểu dương chắc thịt mọng nước] đồng thời nói ra nguyên cớ ngày đó.

Bất quá, ta cũng không còn khí lực so đo với hấn.

Ở bên Cao Phi Phàm, là phúc hay là họa?

Đành mượn lời của một học giả uyên thâm để trả lời: “Họa là chỗ dựa của phúc, phúc là chỗ dựa của họa.”

Họa phúc vốn là hai mặt song song mà cũng lại giống nhau, cùng tồn tại thành một thể hợp nhất, ta ngốc nghếch để phô bày sự thông minh của hần, ta rộng lượng làm nền cho bản tính cao ngạo của Cao Phi Phàm, bổ sung cho nhau, dung nạp lẫn nhau, mãi mãi tương giao gắn bó.

-Hoàn-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phuc-khi-than-bo>